DIALOGUL NOSTRU CU

ION DELCEA,
Erou al Muncii Socialiste

DESPRE FRUMUSEȚEA MUNCII DE MECANIZATOR

— Conduceți în localitatea Cîrcea una dintre cele mai mari întreprinderi de mecanizare a agriculturii, aveți în grijă o școală profesională, sînteți un neobosit activist social, mergeți adeseori în mijlocul pionierilor. Despre ce anume le vorbiți?

— Le vorbesc mai întîi despre frumusețea de neasemuit a meseriei de mecanizator și despre recunoștința ce trebuie s-o datorezi celui ce-ți îndreaptă primii pași spre dobîndirea acestei profesiuni. Cu atît mai mult cu cît e una dintre acele meserii care cer, pe lîngă cunoștințe bogate din toate domeniile, pe lîngă pasiune și dragoste, o mare putere de invenție și de creație tehnică, calități care se cer cultivate din copilărie.

Priviți un parc de mașini agricole și veți observa că fiecare dintre acestea are nu numai o înfățișare aparte, dar și o viață a ei proprie, o existență constituită din mii de piese, nici una la fel cu cealaltă. O astfel de viață fizică a mașinilor, ca s-o poți dirija spre scopurile necesare, trebuie s-o cunoști în toate amănuntele sale, să cunoști fiecare piesă în așa fel încît să știi cum s-o dirijezi mai bine. De aceea, cînd le vorbesc pionierilor, nu uit niciodată să-i invit la noi să cunoască mașinile cu care lucrează oamenii noștri minunați. Niciodată n-o să vedeți pe unul de la noi lăsînd un tractor de capul lui, în ploaie sau în zloată. Mecanizatorul îl privește ca pe-o ființă dragă, ca pe un prieten care se află mereu lîngă el și-l ajută.

— Ce v-a plăcut la pionierii pe care i-ați cunoscut?

— Îmi place că știu foarte multe despre mașini, despre motoare. Un pionier de azi cunoaște de cel puțin trei ori mai mult decît un copil de acum cîteva decenii. Au, de asemenea, o mare putere de a inventa mecanisme interesante, sînt săritori la nevoie...

— Și ce ați vrea să le recomandați anume?

— Se întîmplă că mulți copii, după absolvirea școlii, nu se mai întorc pe unde au învățat, să-i vadă pe profesori, să le mai ceară îndrumări, sfaturi în legătură cu profesiunea pentru care se pregătesc. Și nu-i bine. Primul om, după tatăl meu, care mi-a vorbit despre frumusețea profesiunii de mecanizator a fost învățătorul meu, **Ion Vintilă.** *De aceea eu și azi mă duc adesea la Radomirești să mă revăd cu el. Uneori mă duc încărcat de gînduri. Cum începe bătrînul meu dascăl să mă întrebe și să-mi dea povețe, mă simt mult mai puternic, sfaturile sale sînt ca un izvor de apă vie. Îi port o mare recunoștință. Atît de mare, încît în fiecare zi aș vrea să-l revăd și să-i mulțumesc.*

REPORTER

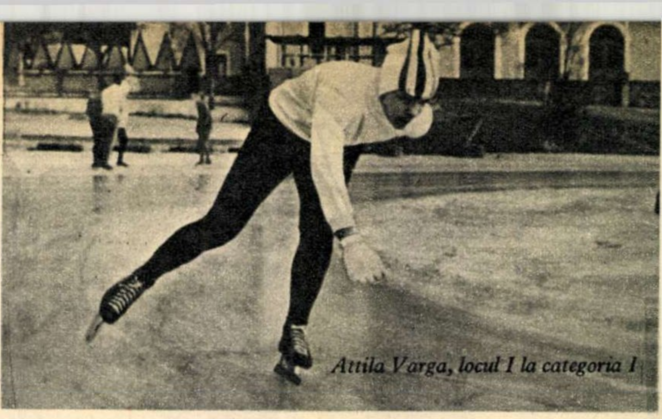

Attila Varga, locul I la categoria I

LA TUȘNAD AU FOST PREZENȚI ȘI COPIII

În pitoreasca stațiune harghiteană Tușnad, pe oglinda de gheață a lacului Ciucaș se desfășoară campionatele republicane de patinaj viteză. Evenimentul a fost anunțat prin sute de afișe, încît stațiunea era mai colorată decît primăvara.

În acest «peisaj» ne-am întîlnit la locul desfășurării întrecerilor republicane cu viteziștii cu vechime pe «inelul» de gheață, printre care am remarcat, în minutele de «încălzire», prezența numeroasă a copiilor.

Pe acești mici patinatori i-am văzut în zilele următoare pe pistă, în toiul întrecerilor pentru laurii de campioni. Timpul excelent și gheața de calitate i-a ajutat să-și etaleze întreaga lor măiestrie. I-am admirat de cîte ori luau o turnantă, i-am admirat atunci cînd, strîngînd din pumni, încercau să-și depășească adversarul, i-am admirat atunci cînd, cu zîmbetul pe buze sau posomorîți, stăteau față în față cu victoria sau înfrîngerea. Și dintre cele cîteva zeci de mini-sprinteri ai gheții l-am remarcat pe Attila Varga, elev în clasa a VII-a a Liceului nr. 2 din Brașov, reprezentant al clubului Dinamo, pe care talentul l-a așezat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Dar Attila Varga deschide, doar, lista unor copii la fel de talentați care se continuă cu Carmen Dragoman, Anca Vîrbănescu, Ion Opincaru (Șc. sp. Sibiu), Tereza Costache și Nic. Terzeanovici (Constructorul-București), R.Niculicioiu și M. Marian (Dinamo-Brașov) pentru care această disciplină sportivă de mare frumusețe este prilej de afirmare a dîrzeniei și cutezanței, de călire a voinței.

DUMITRU NEGREA

CETATEA Schiului

Există undeva — apărată de pereții munților trufași — o adevărată «cetate a schiului». Vă veți întreba, cum este și normal, unde? În Făgăraș? În Rodna sau în Apuseni? Ar fi foarte posibil, căci există atîtea și atîtea sate aninate pe coastele povîrnite... Cetatea despre care vreu să vă povestesc se numește Fundata, și-i o comună aciuită între masivul Bucegilor și legendara creastă a Pietrei Craiului. Vă veți întreba apoi, cum se poate ajunge aici și vă voi răspunde că, atît Brașovul, cît și Cîmpulung Muscel, sînt două puncte de asalt ideale pentru eventualul curios. Căci, cetatea schiului trăiește-poate de tot atîtea secole ca și el — la 15 km de castelul de la Bran...

*

În urmă cu multe zeci de ani, meșterii tîmplari se aflau la mare cinste: tălpicile late de lemn, care se legau mai rar de ghete și mai des de opinci, erau dorite cu ardoare de toată suflarea satului Fundata. Nu era ușor să străbați nămeții troieniți peste noapte de suflul înghețat al Crivățului. Așa că, tradiția pornită din nevoie și devenită cu timpul o minunată pasiune de a luneca pe zăpada nesfîrșită, i-a transformat cu mic, cu mare, pe locuitorii satului Fundata, în adevărați meșteri ai mersului pe schiuri. Și dacă, la ora dimineții, tu, cititorule, te vei afla în «Cetatea schiului», să nu te miri văzînd, frumos rînduite pe gardul școlii o mulțime de schiuri. Acum, nici la școală nu se poate merge altfel, decît cu ghiozdanul în spate și cu schiurile în picioare.

I-am vizitat pe copiii din Fundata într-o duminică, teribil de geroasă. Dar nimeni nu voia să știe în acea dimineață de nasuri înghețate și de sobele fierbinți: se desfășura un concurs de schi-fond, devenit tradițional, la care erau invitați pionierii din toate satele apropiate. Și nu era — credeți-mă — un mai bun prilej de a-i cunoaște pe cîțiva dintre copiii Fundatei, cîștigători merituoși ai unor curse pline de dinamism: Mimi Gîrbacea, Maria Boncioiu, Ion Stoian, Gh. Bădescu.

Știți care a fost ultimul lor cuvînt la despărțire? Transmiteți «Cutezătorilor» că noi, pionierii din comuna Fundata sîntem gazde primitoare. Cine vrea să învețe schiul să vină la noi.

Era, desigur, normal ca din satul pierdut pînă nu de mult prin văgăunile munților să țîșnească spre pîrtiile mari ale țării și de aici, spre traseele de schi fond din multe alte țări, adevărați campioni! Gh. Olteanu **și** Ion Sumedrea, **foști campioni ai țării, sînt acum antrenori;** Marcela Leampă **a fost timp de 10 ani cea mai bună alergătoare pe schiuri a țării;** Elena Bașa **este campioană balcanică de junioare. Și, la mii de kilometri distanță, la Sapporo,** Ion Țeposu, **a concurat în proba de biatlon, pentru drapelul tricolor.**

De la Fundata la Sapporo! Un drum lung, care a început cu mulți, foarte mulți ani în urmă, pe vremea tălpicilor de lemn...

T. RADU

Pregătirea marii ofensive de primăvară

RAMPA DE LANSARE

Preludiu la recolte

Ropotul de aplauze a fost întrerupt de vocea firavă a băiatului. Şi cei 165 de oameni, împuterniciţii cooperatorilor din comună, au prins să asculte cu emoţie, cu interes, vorbele clare, sigure prin care **Victor Cojan,** elev în clasa a VII-a, preşedintele C.A.P.-ului şcolar Stoiceni — N. Bălcescu, transmitea celor prezenţi mesajul colegilor săi...

În urmă cu doi ani, vestea iniţiativei pionierilor din judeţul Vîlcea de a crea primul C.A.P. şcolar s-a răspîndit în întreaga ţară, suscitînd peste tot admiraţia şi dorinţa de a şti cît mai mult despre activitatea acestor autentici cutezători. Astăzi — cînd roadele muncii le comentăm cu satisfacţie, cînd recoltele viitoare sînt pregătite cu minuţie în laboratoarele agrotehnice ale şcolii sau în remizele staţiunilor de maşini agricole — într-un moment de aparentă acalmie, am pornit pe urmele entuziasmului, să descifrăm intimele resorturi ale unor fapte pe care, firesc, ne-am obişnuit să le numim pionereşti. Şi întîiul popas aveam să-l facem la Stoiceni, comuna N. Bălcescu, locul unde a prins viaţă primul C.A.P. şcolar.

La şcoală orele s-au terminat. Întrebînd unde i-am putea găsi pe cîţiva dintre membrii cooperativei, sîntem îndrumaţi spre sala de festivităţi a Căminului cultural, unde avea loc Adunarea generală a C.A.P.-ului din comună.

La masa prezidiului o cravată roşie. Şi în primul rînd alţi pionieri: întregul consiliu de conducere participă ca invitat la marele sfat al celor alături de care au pornit pe lungul drum al muncii şi onoarei. «*La început nu prea ştiam ce să înţelegem din această idee a lor de-a organiza o cooperativă şcolară — ne mărturiseşte, într-o pauză a lucrărilor, tovarăşul Marin Geantă, preşedintele C.A.P.-ului Stoiceni. Ne-au cerut sprijinul şi noi li l-am dat. A venit însă un moment cînd mi-am dat seama numai că nu este vorba de o joacă, dar ca marea lor ambiţie este să se ia la întrecere cu noi, să ne «depăşească» şi, dacă într-adevăr au reuşit-o pe mici parcele (au o producţie medie, pe hectar, de grîu, porumb şi varză mai mare ca a noastră), atunci, vă rog să mă credeţi, nu mai am nici o îndoială pentru viitorul strălucit al comunei*».

Se analiza, în mesajul micilor cooperatori, cu luciditate şi modestie, tot ce-au reuşit şi mai ales tot ce vor să facă. Cînd, a doua zi, l-am cunoscut, împreună cu tovarăşul profesor **Victor Chirculescu,** conducătorul cercului agro-biologic, aveam să mă simt dintr-o dată implicat în această lume de candoare şi seriozitate, **Ioana Panait,** clasa a VII-a A, inginer şef, urmăreşte calitatea lucrărilor efectuate, propune

Schimb de... experienţă între
comunistul Costin Bodeanu
şi pionierul Grigore Bădiţă.

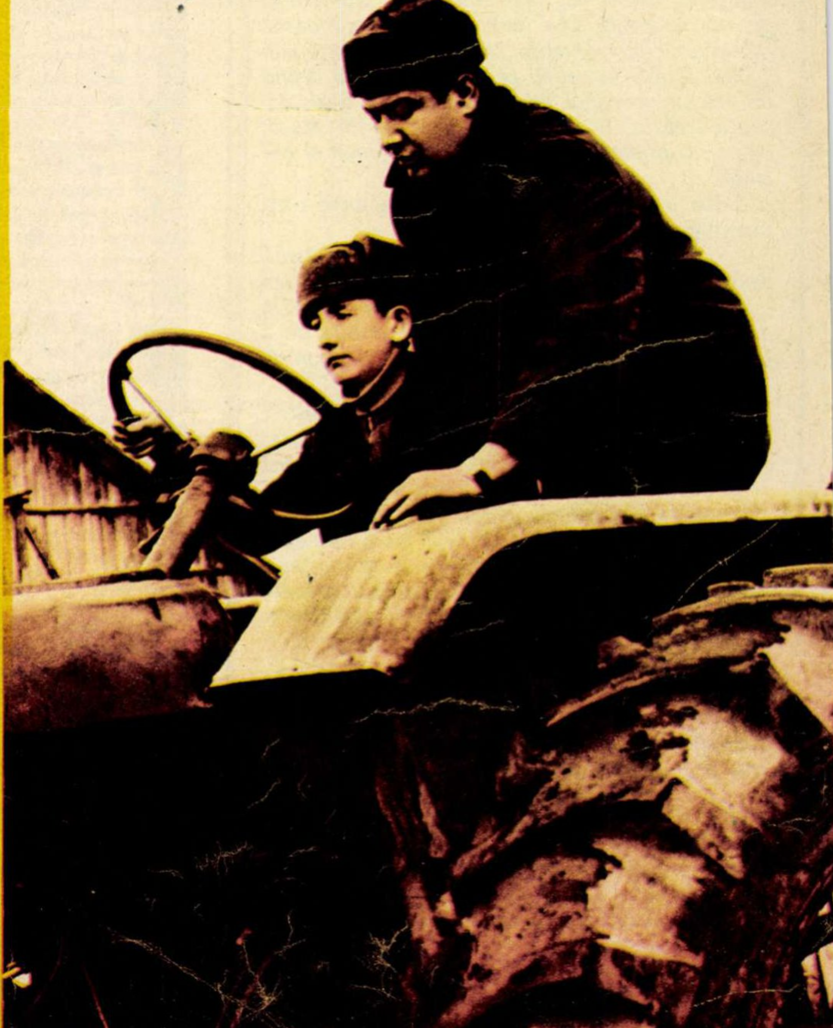

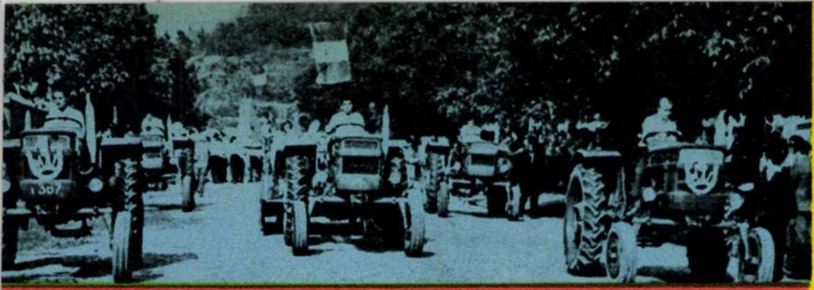

«Micii tractoriști» pe marile artere ale prezentului.

mijloacele pentru sporirea producției la hectar, pentru aplicarea celor mai eficiente metode de muncă: «*Cînd am fost aleasă în această funcție de răspundere, mi-a fost la început teamă: trebuia să conduc și să dau seamă de ce făcea fiecare din cei 300 de membri ai cooperativei noastre. Apoi m-am gîndit la încrederea pe care au avut-o în mine și am vrut să fac totul ca să iasă cît mai bine*»; *Ion Mihai*, clasa a VIII-a B, președintele «Micilor tractoriști»: *Cel mai mult mi-a plăcut cînd m-am văzut la televizor. Nici nu știu cînd m-au filmat: eram la lucru pe cîmp și nu eram atent decît la treaba mea. Mi-a plăcut cum îmi stătea, dar mi-am dat și seama că acum nu ne mai putem prezenta decît foarte bine*»; *Victor Cojan*, președintele C.A.P.-ului: «*Astăzi numai în județul nostru s-au organizat, deja, peste 70 de C.A.P.-uri școlare. Noi, din banii pe care i-am strîns din recolta obținută, am realizat o mulțime de lucruri bune (reconstituirea unor săli de clasă, deschiderea unui șantier pentru construirea unei școli, magnetofon, aparat de radio, am amenajat un cerc foto etc.) și, cu siguranță, și copiii din celelalte cooperative au făcut la fel. Dar cel mai important lucru este că acum, și nu e prima dată, am dovedit că «E GREU, NU POT» este o expresie ce nu-și are loc în vorbirea unui pionier*».

Sărbătorirea zilei de 1 Mai în comuna Galicea a consemnat anul trecut un eveniment a cărei profundă semnificație va căpăta, de la an la an, o tot mai mare amploare: defilarea pionierilor și elevilor a fost deschisă de un grup de șase tractoare, conduse de membrii cercului «Micii tractoriști» din cadrul C.A.P.-ului școlar Galicea.

«Scoate din viteză — Contact — Piciorul drept, accelerează — Piciorul stîng, pe ambreaj — Viteza întîi!» — comenzile sînt scurte, precise, iar cel de la volan le repetă, executîndu-le în același timp. Și mașina de 65 CP, un tractor U-650, se supune docilă, condusă cu siguranță de *Grigore Bădiță*, elev în clasa a VI-a B. Alături, atent, gata oricînd să intervină, trădîndu-și printr-un zîmbet abia ascuns, bucuria reușitei, *Costin Budeanu*, directorul Stațiunii de mașini agricole Galicea. Asistam la o oră de pregătire: pînă la ieșirea pe cîmp mai sînt cîteva luni, dar secretele motorului și siguranța volanului nu se pot deprinde decît în aceste ore de... schimb de ștafetă. *Radu Filip*, clasa a VIII-a A, este președintele cercului «Micii tractoriști»: «*Grigore e pionier, eu am fost primit în rîndurile U.T.C.-ului. Credeam cîndva că este vorba de două lucruri diferite. Astăzi sîntem mai mult decît colegi sau prieteni... am devenit tovarăși. Aș vrea, după ce termin o școală tehnică, să mă întorc aici, unde comunistul Costin Budeanu ne-a condus primii pași spre muncă. E un vis ce nu se poate să nu se împlinească*».

«E greu, nu pot — este o expresie ce nu-și are loc în vorbirea unui pionier» iată concluzia la care ajunsese unul dintre eroii acestor rînduri. Aveam să o întîlnesc din nou, tocmai în alt punct al județului, stînd de vorbă cu cîțiva membri ai C.A.P.-ului școlar Olanu. Auzisem de rezultatele foarte bune pe care le-au obținut la strînsul plantelor medicinale, de munca lor la îngrijirea gîrlei ce inunda terenurile arabile, de participarea lor la construirea unei școli noi în satul vecin. Și totuși știam încă atît de puțin...

Ridicată pe coama unui dîmb, înconjurată de copaci care acum chiar desfrunziți vorbesc de hărnicia celor ce învață în localul recent terminat, școala din Olanu te impresionează încă de la intrare prin aerul îngrijit, prin atmosfera de muncă și prospețime ce se face simțită atît pe coridoare cît și în clase. Un panou mare, afișat pe culoarul principal, te familiarizează cu schema organizatorică a C.A.P.-ului iar alături, cîteva grafice, completate la zi, vorbesc de celelalte activități organizate în școală. Într-una din săli echipa de teatru pregătește un moment din spectacolul festiv ce urmează a fi prezentat pe scena Căminului cultural. Asistăm la repetiție și reținem cu plăcere dezinvoltura, verva cu care «actorii» dau viață personajelor atît de îndrăgite din lumea cărților lui Ion Creangă. Lîngă noi, asteptînd intrarea în «scenă», *Ion Vasiloiu*, elev in clasa a V-a B. Îi împărtășim entuziasmul nostru, și replica, care nu întîrzie, ne pune dintr-o dată în fața unei alte dimensiuni a ceea ce se cheamă viața de organizație: «*N-au mers din capul locului toate ca pe roate. Aveam colegi care nu se omorau nici cu cartea, nici cu munca în cadrul cooperativei. Dar s-a întîmplat ceva... ceva ce a început pe loturile de care răspundeam și, astăzi, acești copii parcă sînt alții. La noi în clasă nu mai există pionieri corigenți. Iar cei ce se scuzau tot timpul că e greu și nu se poate, acum nici nu vor să-și mai amintească de acele vorbe*».

Încercam într-unul din numerele trecute să dăm o definitie a initiativei. Si notam atunci că INITIATIVA PIONIEREASCA ESTE ACEA ATITUDINE A PIONIERILOR PRIN CARE EI, ÎNȚELEGÎND NECESITATEA DE A INTERVENI ÎNTR-O ANUMITĂ ÎMPREJURARE SĂ ORGANIZEZE, DIN PROPRIUL LOR IMBOLD, O ACTIVITATE ADECVATĂ. Exemplul elevilor de la Școala generală Costești (la fel ca și cei din Păușești) mi se pare, în acest sens, dintre cele mai concludente: datorită

(CONTINUARE IN PAG. 13

RADU F. ALEXANDRU

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

itoare

▲ În laboratorul de agro-biologie, completînd paginile manualului.

Aceste harnice făuritoare de legendă din Costești.

Școala generală din Voicești... cea mai muzicală școală din județ

Garantăm autenticitatea!

• TRADIȚIE ȘI MODERN ÎN SISTEMATIZAREA LOCALITĂȚILOR RURALE
• ARHITECTURA SATELOR NOASTRE
• VALORIFICAREA PEISAJULUI

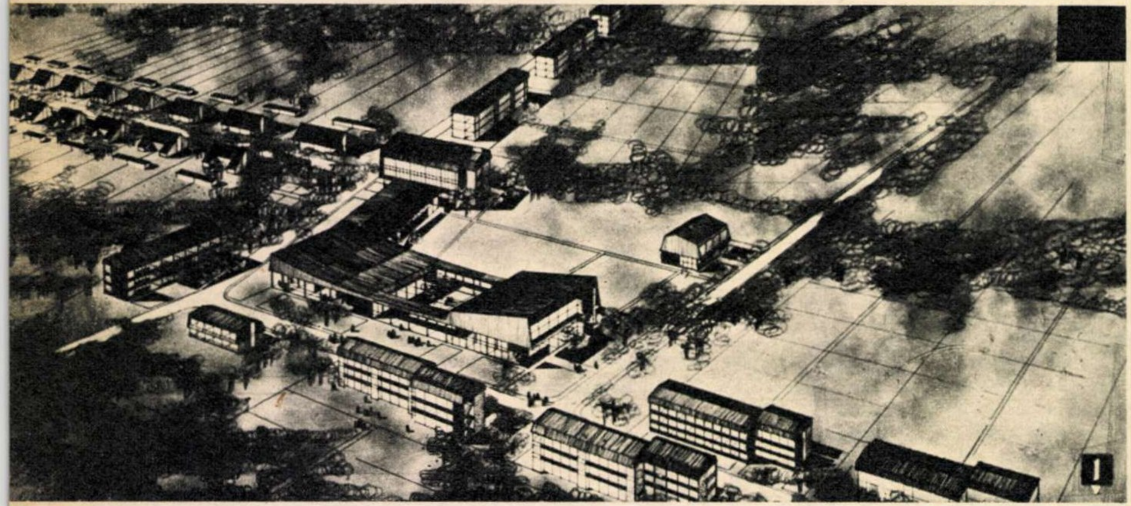

Satele devin ORAȘE?

de conf. univ. arhitect

AURELIAN TRIȘCU

1—2 Studii pentru crearea zonei centrale a unui sat. Se urmărește concentrarea clădirilor de utilitate social-culturală și a unor construcții variate de locuințe.

2

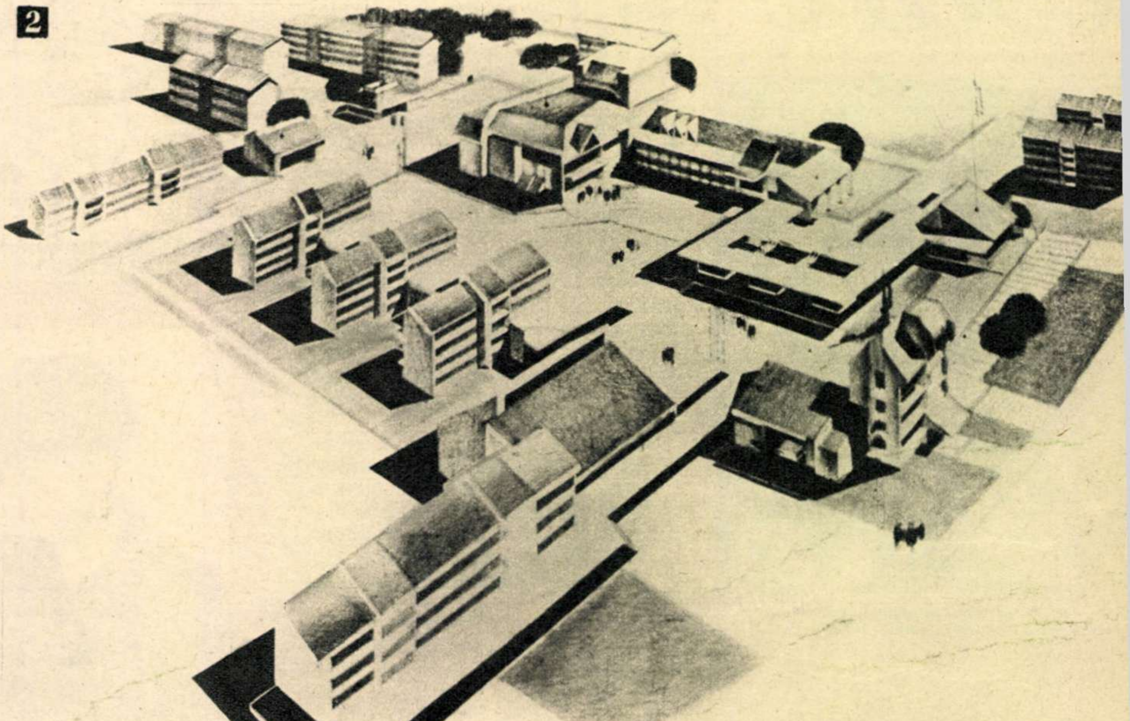

Evoluția rapidă din toate domeniile de activitate transformă mediul în care trăiește omul: clădirile, localitățile și însăși natura.

Arhitectura țărănească și satele noastre nu pot rămîne pe loc. Săteanul aduce în locuința sa tradițională energie electrică, radio și televizor, mașină de spălat și sobă cu gaze. El își cumpără motocicletă și, in curînd, automobil. Alături de muncitorii agricoli apar în mediul rural mecanici și lucrători în comerț, ingineri, medici și profesori.

Relațiile cu orașele vecine sînt înlesnite de mijloace moderne de transport. Schimburile între oraș și sat se înmulțesc și se diversifică.

Peisajul satului socialist cuprinde centre de producție, ateliere, crescătorii de păsări și de animale, fabrici de nutrețuri concentrate. Cine ar fi crezut, cu ani în urmă, că în sate din cîmpia Dunării vom întîlni sere și combinate cu instalații spectaculoase, cu tablouri de comandă ca în marile uzine moderne.

Datorită condițiilor de viață create în satele noastre, în acești ani, s-a realizat un volum impresionant de locuințe, astfel încît, mai mult de un sfert din locuitorii care trăiesc în mediul rural s-a mutat în case noi. Multe din aceste clădiri au un confort sporit, dar păstrează elemente valoroase tradiționale, cum sînt prispa, care face legătura cu natura înconjurătoare, streașina largă — adăpost de soare și de ploaie, balustrade, stîlpi și porți cu proporții armonioase. Fața satului socialist s-a schimbat și pentru că multor locuințe li se alătură lăcașuri de cultură și de sănătate — școli, cămine și cinematografe, dispensare și băi comunale — precum și magazine, restaurante și ateliere meșteșugărești.

Toate aceste realități, care intervin cu o pondere însemnată în viața satului, se cer a fi coordonate armonios printr-o acțiune complexă de sistematizare.

Ce urmărește sistematizarea?

Adresîndu-se arhitecților din întreaga țară, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, arăta că «**sistematizarea rurală trebuie să contribuie la apropierea treptată a satului de oraș pe calea ridicării generale a condițiilor de trai ale țărănimii, ale tuturor locuitorilor din mediul rural. Aceasta este o condiție esențială a făuririi unei societăți armonios dezvoltate, care să ofere tuturor oamenilor de la orașe și sate posibilități egale de a se bucura de binefacerile civilizației moderne, de condiții de viață materiale și spirituale optime**».

Pentru a atinge aceste țeluri este necesar să se îmbine chibzuit diferitele funcțiuni care se desfășoară în viața satului, să se obțină modernizarea drumurilor, alimentarea cu apă și canalizarea, să se organizeze centrul civic care grupează principalele edificii din localitate.

Construcțiile, piețele și străzile, echipamentul modern și plantațiile trebuie să contribuie la obținerea unui aspect general contemporan, reprezentativ pentru viața care se desfășoară în satul de azi, dar care să țină seamă de prețioasele tradiții ale poporului român, de valoroasa sa arhitectură, de echilibrul și discreția decorației, de relațiile pe care săteanul le păstrează cu natura.

Calitățile mediului ambiant în care se petrece viața satului, precum și nevoile sporite de confort ale locuitorilor, dorința lor de frumos nu trebuie să fie pierdute din vedere de cei care construiesc și sistematizează satele.

În mijlocul acestei activități, la care participă o serie de specialiști din diferite ramuri de activitate, se găsește arhitectul. Prin specificul profesiunii sale, el urmărește să organizeze spațiul în care se desfășoară viața, să ofere adăpost pentru muncă, recreație și odihnă. El coordonează, ca un dirijor de orchestră, activități diverse și caută ca lucrările care rezultă — construcții, ansambluri sau localități — să fie funcționale, economice și frumoase.

În acțiunea de sistematizare a satelor, arhitectul conlucrează cu geografi și istorici —, care analizează condițiile naturale ale terenului și tradițiile locului, — cu sociologi și economiști — care studiază creșterea continuă a populației, relațiile dintre grupurile de oameni, necesitățile lor de viață. În continuare intervin inginerii constructori și instalatori, pentru lucrările de clădiri, electricitate, drumuri, apă și canal, precum și inginerul agronom, silvic și peisagist, pentru culturi, împăduriri și parcuri.

Alături de aceștia sînt consultate masele largi de cetățeni. Cu puțini ani în urmă au luat ființă comisiile comunale de sistematizare. Ele constituie adunări obștești competente, care pot să analizeze și să hotărască, împreună cu specialiștii, necesitățile localității, măsurile care trebuie să fie luate, posibilitățile de modernizare.

Desigur că pentru sistematizarea satelor nu se pot da rețete bune de aplicat pretutindeni. Așezările rurale cu case răsfirate la poalele muntelui sau pe dealuri sînt diferite de acelea grupate în cîmpie, sau de satele întinse de-a lungul rîurilor. Fiecare așezare în parte are trăsături variate, datorite materialelor de construcții folosite: lemn și piatră la munte, lut și stuf în preajma apelor. Satele își găsesc un anumit fel de a se așeza, apărîndu-se de vîntul puternic, căutînd adăpost lîngă pădure sau înconjurînd vechi monumente istorice. Într-un fel arată străzile largi și drepte

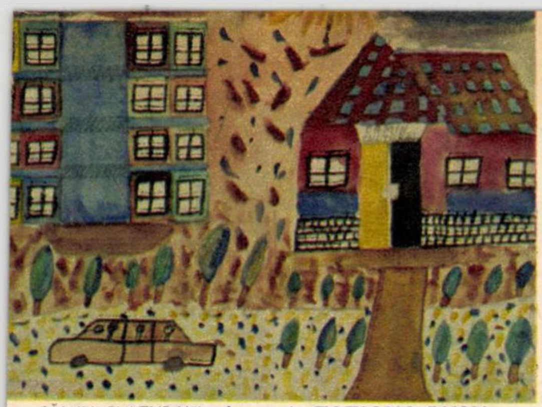

„*CĂMIN CULTURAL*", desen de **TATIANA RUSU**, cl. a VI-a, Șc. generală nr. 2, Buhuși.

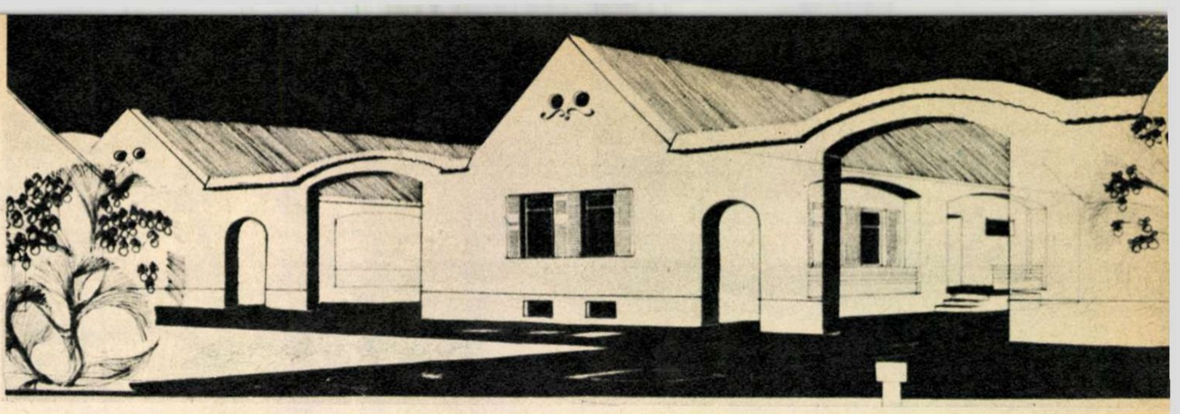

▲ **Locuința din Transilvania, robustă, fără streașină, are adeseori zid cu poartă către stradă și unele trăsături urbane.**

„*ARHITECTURĂ*" - desen de **EVA UGROU**, cl. a III-a, Tîrgu Mureș. ▶

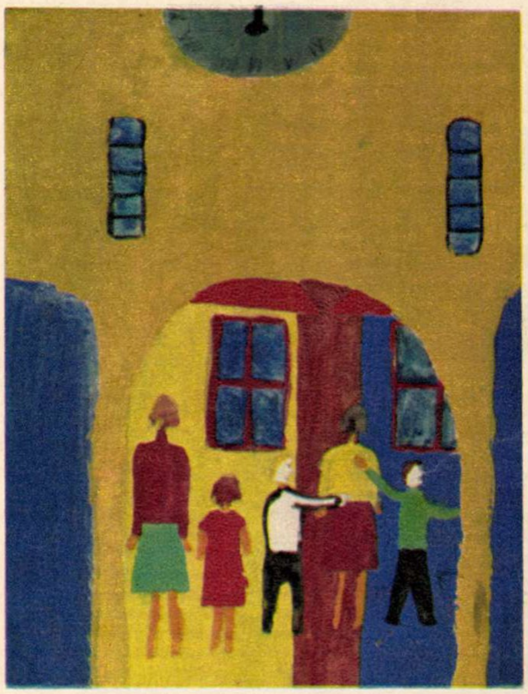

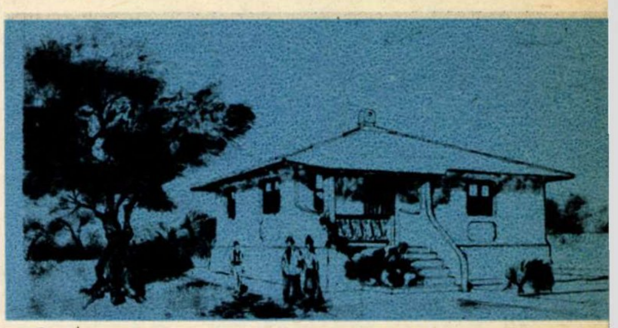

▲ **Din materiale noi, avînd confortul necesar, casa oltenească păstrează tradiționala prispă sau foișorul prin care se leagă nemijlocit de natura înconjurătoare.**

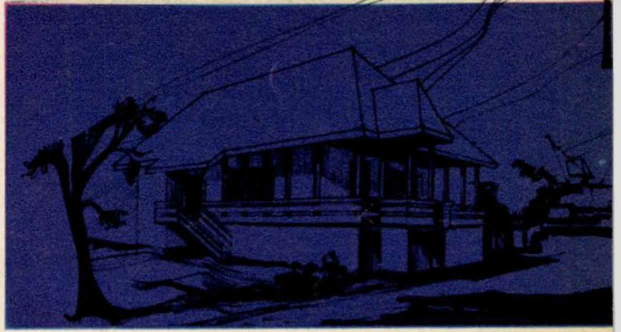

▲ **Casele din nordul Moldovei, cu acoperiș înalt și prispă bogată, mărturie a unei vechi tradiții aparținînd meșterilor lemnari, se conturează ca vile moderne ale satelor de azi.**

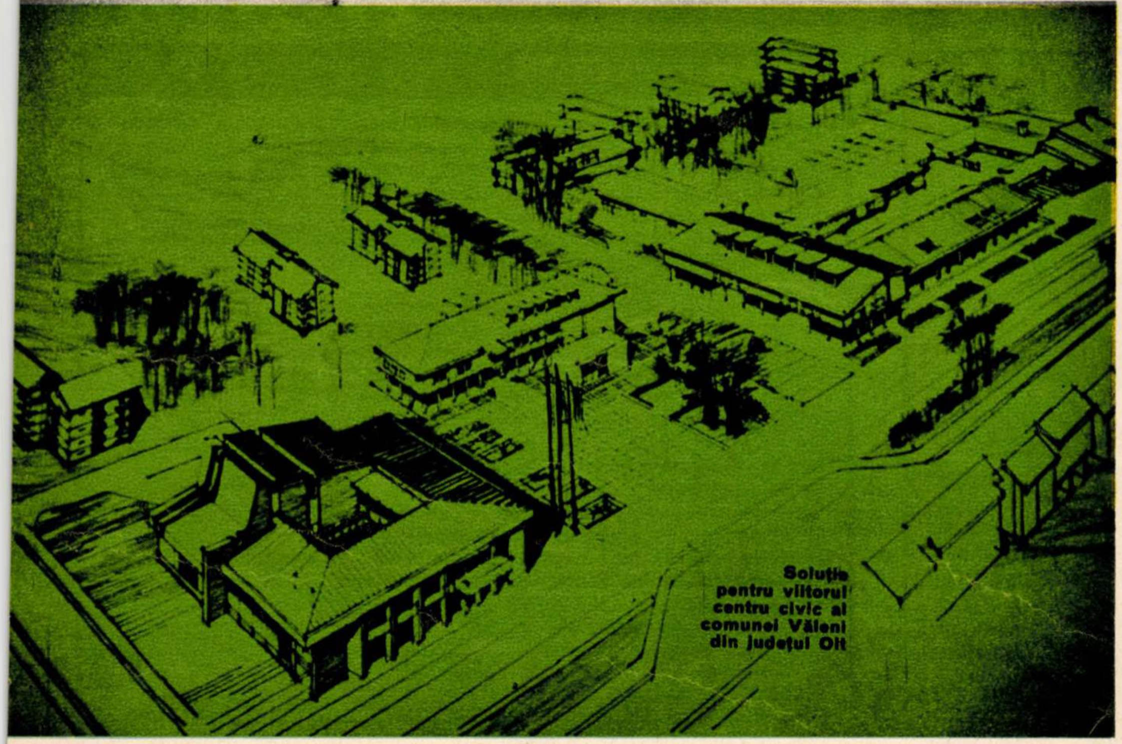

Soluție pentru viitorul centru civic al comunei Văleni din județul Olt

dintr-un sat bănățean și altfel drumul șerpuind prin Măgura Branului sau ulițele strînse între ziduri și porți din vechile sate ale Transilvaniei.

Este necesar ca o dată cu modernizarea localităților rurale, care contribuie la reducerea diferențelor dintre sat și oraș, să se sublinieze și să se valorifice acele trăsături specifice, legate de condițiile locale, de tradiție și de natura înconjurătoare.

Apropierea de oraș trebuie să fie înțeleasă ca realizare în timp a unui confort sporit, asemănător celui urban, dar nu de copiere a imaginilor, de multe ori discutabile, ale centrelor aglomerate. Imitînd periferia urbei, în satele din preajma unor orașe apar clădiri vopsite strident în ulei, avînd tencuieli cu cioburi de oglindă și decorații de un gust îndoielnic. Ele se desprind din masa construcțiilor cu o arhitectură de calitate și nu trebuie să fie, în nici un fel, încurajate.

Uniunea Arhitecților din țara noastră a inițiat concursuri publice pentru sistematizarea unor localități rurale, — precum cel pentru comuna Văleni din județul Olt — sau pentru noi locuințe în satele din Oltenia, Transilvania și nordul Moldovei. Proiectele prezentate au dovedit că pot fi îmbinate condițiile programelor moderne, cu spiritul local și cu atmosfera arhitecturii noastre tradiționale. Astfel pentru sistematizarea satului s-au prevăzut măsuri raționale: circulația grea de tranzit să ocolească centrul localității, să fie folosit un loc de acumulare și zona împădurită din vecinătate pentru îmbunătățirea microclimatului, construcțiile noi care se vor realiza în prima etapă să nu necesite dărîmarea unor case existente.

În rezolvarea locuințelor pentru diferite zone din țară s-au prevăzut instalațiile necesare, într-o cameră «de apă», bucătării de vară legate de curtea gospodărească, loc de umbră pentru luat masa și pentru odihnă, învelitori și materiale care imprimă o linie arhitecturală specifică zonei respective.

Gruparea chibzuită a clădirilor principale din localitate a condus la soluții caracteristice pentru centrul civic reprezentativ al comunei, cu loc de adunări și horă, cu piață publică rezervată pietonilor, cu edificii prevăzute cu tot echipamentul necesar.

La realizarea acestor propuneri, ca și în întregul proces de sistematizare a satelor, vor trebui avute în vedere posibilitățile de participare a constructorilor populari de azi, de folosire a materialelor și a mijloacelor tehnice avansate, de protejare și valorificare a unor monumente de arhitectură țărănească.

Așezările rurale corespunzătoare epocii noastre trebuie să fie adevărate orașe-grădini, legate de natură, beneficiind de confortul și condițiile tehnice moderne.

În acest fel, îmbinînd tradiția cu cerințele de azi, ținînd seamă de potențialul excepțional al satelor, de cuvîntul specialiștilor și de posibilitățile contemporane, se va putea crea cadrul modern de viață pentru locuitorii satelor de azi și ai orașelor-rurale de mîine.

Cei care sînt astăzi de vîrsta cravatelor roșii nu numai că vor trăi mîine în satele noastre moderne, dar prin munca lor ei își vor aduce aportul pentru ca în localitățile rurale, păstrîndu-se frumoasele tradiții, arhitectura modernă să-și spună cuvîntul.

DESENELE REPREZINTĂ PROPUNERI ALE ARHITECȚILOR PENTRU SISTEMATIZAREA UNOR SATE ȘI PENTRU REALIZAREA DE NOI LOCUINȚE ÎN DIFERITE ZONE RURALE DIN ȚARĂ.

„*ÎN SAT LA NOI SE CONSTRUIEȘTE*", desen de **ION VASILE**, cl. a VI-a, Hîrsova.

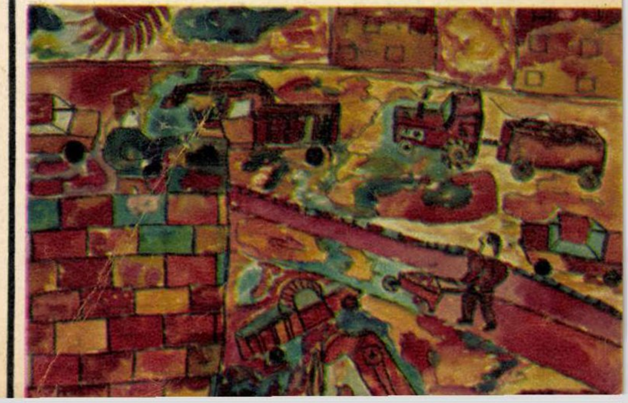

O adevărată împărăție a păsărilor. Găinile conviețuiesc minunat alături de pescăruși, corbii alături de porumbei, berzele alături de pinguini și așa mai departe. Niciodată păsările din această grădină nu se pot certa. Și aceasta dintr-un simplu motiv: sînt din... lemn. Creatorul lor este bătrînul Iosef Slama din Lhovice (Vestul Boemiei). Grădina sa cu «păsări» este rezultatul unei munci pasionate de mai mulți ani.

MERIDIANE

De curînd a fost observată, din avion, în jungla trepicolă, la 250 km de Capitala Guianei, o cascadă necunoscută pînă în prezent. Apele ei cad cu o viteză amețitoare de la o înălțime de 200 m. Noua cascadă, notată pe hartă sub numele de Caleter, este de 4 ori mai înaltă ca Niagara și de 2 ori decît Victoria.

O oră de clasă desfășurată sub cerul liber, într-o așezare din munții Anzi, la o altitudine de peste 3 800 de metri. «Băncile» sînt cioplite din piatra aspră a muntelui, iar drept scaune sînt folosite legăturile de stuf recoltate din împrejurimile lacului Titicaca.

Elevele au trecut de mult de vîrsta învățării alfabetului, dar setea de cunoaștere a rămas tot atît de vie ca și în primii ani ai copilăriei. De multe ori femeile din Anzi își pregătesc lecțiile alături de copiii lor.

●

Brigada de pompieri din orasul Iokohama a primit recent în mijlocul ei un nou «coleg». Acesta este un robot înalt de 1,82 m și avînd o greutate de 600 kg. Noul «coleg» se poate deplasa fără nici un pericol în clădirile cuprinse de flăcări, semnalînd gravitatea incendiului prin intermediul unei camere de televiziune instalată la nivelul ochilor.

●

Parcul Metropolitan ce se întinde pe dealul San Cristobal din vecinătatea capitalei chiliene — Santiago de Chile — este vizitat, în zilele de sărbătoare, de foarte mulți copii.

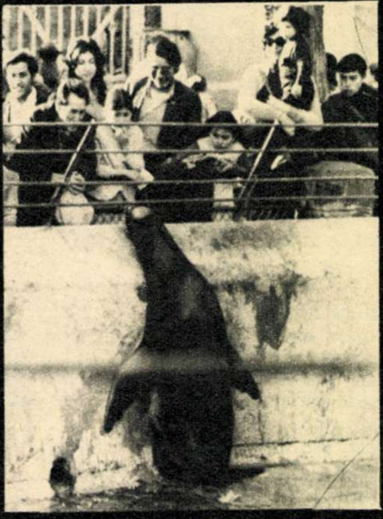

Transportul vizitatorilor se face cu funicularul. Printre numeroasele puncte de atracție ale acestui loc de recreere se numără și grădina zoologică cu numeroasele sale specii de animale. Foca adusă aici din ținuturile ghețurilor veșnice și-a găsit de îndată numeroși admiratori, mai ales din rîndul copiilor.

CARNET OLIMPIC '72

MINUNATA POVESTE JOCURILOR OLIMPI

2

Cînd s-au născut Jocurile Olimpice Iată o întrebare la care istoricii, p baza documentelor, răspund: «În anu 776 î.e.n. în cea mai frumoasă val din Peloponez, la confluența rîulu Alpheios cu torentul Cladeos, în locu denumit Olimpia».

Legendele nu sînt însă de... acorc cu istoricii. Potrivit lor, jocurile au fost instituite cu mult înainte de anul 776 î.e.n. La Olimpia s-a născut Gea zeița pămîntului, mama zeilor. Tradiția îl consideră pe Pelops, fiul lui Tantalns, drept părintele Jocurilor Olimpice pe care, mai tîrziu, regele din Elis, pe nume Aethlius (de aici denumirea de «atlet» acordată sportivilor) le celebra pentru fiii săi. În anul 884 î.e.n., celebrul legislator Lycurg, din Sparta, stabilea obligația respectării păcii în timpul desfășurării jocurilor.

Una dintre legende spune că jocurile au fost întemeiate de Hercules, care s-a întrecut la fugă cu frații săi, învingătorul fiind încoronat cu ramuri de măslin. Luptele au fost întemeiate

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

EPISODUL XXIII

Dar în trestiiș lupta continua. Babușcă auzea din cînd în cînd mîrîitul furios al lui Spic și strigătele celor doi răufăcători. O nouă împușcătură răsună.

Apoi se făcu tăcere. O liniște grea, ca de plumb, învălui trestiișurile. Păsările coborau.

Ascuns după frunziș, Babușcă stătea încremenit, neștiind ce să facă. Dar, deodată, trestiile începură să foșnească și siluetele celor doi răufăcători care se apropiau se conturară printre tulpinile înalte și fragile. Babușcă tocmai se pregătea să o ia la picior, cînd observă că falsul șofer și Slăbănogul părăseau trestiișul cu mîinile ridicate deasupra capului. Cu cămașa sfîșiată, cu pantalonii sfîrtecați în mari hălci de pînză, însîngerați, ei pășeau cu privirile ațintite în pămînt.

Slăbănogul urmat de falsul șofer, ieși din trestiiș, își aruncă o clipă privirea peste umăr, și-apoi o rupse la fugă.

Dar nu făcu nici trei pași, cînd Spic, răsărind pe neașteptate din stufăriș, îl ajunse din urmă, și îl doborî la pămînt, sărindu-i în spate. Mîrîind, arătîndu-și colții ascuțiți și înspăimîntați, Spic făcu pe Slăbănog să se ridice în picioare. Apoi se prefăcu că vrea să-l înșface din nou. Slăbănogul ridică repede mîinile deasupra capului și îl urmă pe Spic, care îl conduse lîngă complicele său. După ce dădu roată celor doi răufăcători, convingîndu-se că totul e în regulă, cîinele-lup lătră de cîteva ori la ei, invitîndu-i să-l urmeze. Ținînd mereu mîinile ridicate deasupra capului, și aruncîndu-și priviri fioroase unul către celălalt, falsul șofer și Biju se apropiară, conduși de Spic, de salcia pletoasă după care se afla ascuns Babușcă.

Băiatul le ieși în întîmpinare.

Spic se așeză pe picioarele din spate, și privindu-l pe băiat, clipi de cîteva ori din ochi, ca și cum i-ar fi spus:

— Poftim... ți i-am adus, Babușcă...

Babușcă își vîrî mîinile în buzunare, și îi măsură din cap pînă în picioare, pe cei doi indivizi, cu un aer plin de dispreț:

— Îl caut pe Scatiul, prietenul meu... le spuse el... Unde l-ați dus?

Falsul șofer, făcu un gest cu mîna lui însîngerată:

— Habar n-am despre ce vorbești, băiete.

Spic mîrîi și se ridică ușor pe picioarele din spate.

— Dar astîmpără-l o dată pe cîinele ăsta din Basckerville... gemu el... uite în ce hal ne-a adus!

Babușcă îl fixă cu ochii lui somnoroși.

— Păi ce oi fi vrut matale, nene... să se lase împușcat de dragul vostru?

Slăbănogul își așeză mîinile pe creștetul capului.

— De ăștia doi tot nu scăpăm... se adresă el cu ciudă... mai bine să-i spunem unde se află Scatiul, și să ne lase în pace...

Falsul șofer își mușcă buzele și după ce se gîndi cîteva clipe adăugă:

— Ești singur, băiatule?

— Da...

— Nu ești însoțit de nici un milițian?

— Nu. Sînt singur.

— Bine, făcu falsul șofer... Atunci vino cu mine... și făcîndu-i semn cu capul lui Babușcă să îl urmeze se întoarse și o porni la drum, împreună cu Slăbănogul.

Babușcă și Spic o porniră pe urmele lor. După ce străbătură o pădurice, cu sălcii rare, pe jumătate uscate, ajunseră pe malul unui canal. O barcă era trasă la mal, cu lopețile ude, strălucind în soare, așezate în ea.

Falsul șofer arătă spre barcă:

— L-am transportat pe Scatiu, cu barca aceasta la «Casa prisăcarului», unde îl așteaptă domnul Friedrich... Adineauri am coborît din ea...

Babușcă își aruncă privirea spre vîslele care mai picurau încă.

— Te cred, nene. Și e departe casa asta?

Falsul șofer întinse mîna însîngerată și arătă undeva în depărtare pe canal.

Apollo, zeul soarelui, care s-a în-
ecut cu Ares, zeul războiului, învin-
ndu-l.

Din anul 632 î.e.n. la jocuri partici-
u și copiii sau — cum am spune
i azi, juniorii... mici. În timp ce
ei mari» se întreceau la fugă —
adium» (o lungime de stadion =
3,27 m), diaulos (două lungimi), do-
hos (alergare de peste 4 000 m), la
gilat, lupte, pancratiu (o combinație
tre pugilat și lupte), la pentatlon
lergare, săritura în lungime, arun-
rea discului, a suliței și lupte) și
lupta hopliților (lupta în armură de
zboi), copiii se întreceau la fugă
tadium), pugilat și lupte.

Iată cîteva curiozități privind desfă-
rarea jocurilor. Grecii antici nu se
treceau la săritura în înălțime și
ici la sporturi de echipă. În program
-au figurat niciodată sporturile nau-
ce, nici măcar înotul, deși grecii
rau vestiți corăbieri și, de bunăsea-
nă, știau să înoate. La pugilat și lupte
u existau reprize: disputa se ducea
înă ce unul dintre combatanți se so-
otea învins. Copiii boxau cu pumnii
oi, iar «cei mari» își înfășurau dege-
ele cu ceste (curelușe cu bumbi de
lumb!) La cursele de care (introduse
a Jocurile Olimpice în anul 680 î.e.n.)
ununa de lauri se acorda... calului,
u călărețului! Arbitrul la lupte avea
... nuielușă, cu care-i tempera și
orecta pe luptători (vezi vigneta ală-
urată).

Jocurile se desfășurau cînd era lună
lină, între sfîrșitul lui iulie și în-
eputul lui septembrie (perioadă pe
are o respectă și jocurile moderne)
i durau cinci zile; copiii se întreceau
n ziua de a doua, în... «deschidere»,
um s-ar spune azi, deoarece vîrstnicii
și disputau întîietatea în cea de a
reia și a patra zi.

SEVER NORAN

PRELUDIU LA RECOLTE VIITOARE

(URMARE DIN PAG. 9)

condițiilor geografice în comună nu există un C.A.P. și, totuși, trecînd peste lipsa de traditie. peste faptul că erau lipsiți de un exemplu imediat, membrii unității de pionieri. uteciștii au hotărît organizarea unei ferme școlare.

Îmbrăcați în halate albe, adunați în jurul meselor, pe care microscoapele, lamele de probe, secțiunile de tulpină, planșele și mulajele trădează coordonatele unui univers de muncă și căutare, membrii cercului agro-biologic (condus de profesorul **Ion Lăcranu)** sînt primii care au pornit bătălia pentru noua recoltă. Deocamdată, însă, în condiții de laborator. După ce în anii trecuți, ca urmare a cercetărilor efectuate, ei au reușit aclimatizarea mărului pitic (adaptarea la variațiile mari de temperatură, rezistența în fața ciupercilor parazite au fost numai cîteva din problemele ce se cereau rezolvate) și a coacăzului negru (culturi care ulterior s-au extins și la nivelul comunei) ei lucrează în prezent la introducerea experimentală a alunului. De asemenea, mergînd pe linia unei vechi preocupări a locului, tinerii cercetători din comuna Costești întreprind un studiu mai amplu despre viața albinelor: intensitatea zborului, viața familiilor, influenta plantelor, bolile și dăunătorii — titluri scrise cu majuscule pe foile de observație. **Elena Brodeală,** șef de fermă, cea care ne servește ca ghid în călătoria noastră, a cărei escale se numesc: cercul de țesut covoare (printre membrii și două din laureatele concursului internațional de la Avignon: Ioana Ungureanu și Ioana Culici) cercul foto, cercul de mecanică (carturi), cercul radio, cercul căutătorilor de comori, ne mărturisește părerea de rău că nu am venit într-una din lunile în care terenurile și livezile ar fi putut vorbi mai convingător despre ceea ce și-au propus și au reușit să facă... fermierii din Costești. Ne despărțim de ea, și de colegii ei, cu promisiunea că ne vom revedea (și bineînțeles și în paginile revistei) la prima sărbătoare a recoltei.

Ar trebui poate, vorbind de Școala generală Voicești, să încep cu rezultatele bune obținute la învățătură; sau cu «performanțele record» realizate pe loturile C.A.P.-ului;sau cu corul condus de învățătorul Ilie Zugrăvescu, format din toți cei 250 de elevi ai școlii, laureat al tuturor concursurilor județene sau naționale; sau cu cercul de folclor (condus de profesorul Aurelian Didicescu), care numai în anul trecut au predat Consiliului județean al Organizației pionierilor o culegere de peste 700 de doine, balade, obiceiuri, datini; sau ca oricare dintre detașamente, în fiecare existînd o grupă de muzicuțe, un grup vocal, cor, echipă de dansuri, soliști vocali și instrumentali. Aș putea să încep în atîtea feluri. Dar...

În casa lui Malvinus Teleșpan, elev în clasa a VII-a, am întîlnit adunați mai mulți oameni. Strînși în jurul unei mese, pe care întinseseră o hartă și cîteva grafice desenate pe hîrtie milimetrică, i-am surprins într-un dialog în care cifrele, culturile, posibilitățile de intervenție, întrebările și răspunsurile se succedau într-un ritm dintre cele mai alerte. Din cînd în cînd, cîte o referire la planul pe anul trecut, m-a făcut să înțeleg că se discutau propunerile și ambițiile pentru anul ce l-am început. Mai mult decît orice, m-a impresionat, însă, perfecta comuniune, deplina înțelegere ce o simțeam stabilită între cei prezenți: *pionierii* **Cristina Grigore, Elena Radu, Malvinus Teleșpan,** *uteciștii* **Ion Mihalcea, Ion Gioadă, Corina Moraru, Georgeta Gioadă,** *comunistul* **Constantin Căpitanu, inginer, președintele C.A.P.-ului Voicești.**

Mi-a cerut să-i promit că nu-i voi divulga numele. Apoi mi-a arătat un caiet gros, cu coperțile îmbrăcate în hîrtie lucioasă, cu paginile frumos decorate cu desene și modele naționale. Pe prima filă scrisese cu litere mari, îngroșate: «Primele poezii». Am reținut titlul uneia dintre ele: «Preludiu la recolte viitoare». Era un poem dedicat celor care se recomandă de la o zi la alta ca schimbul de nădejde al zilelor de mîine, celor care sintetizînd tot ce înseamnă mai frumos în «copilărie», în «pionierie» descoperă noile sensuri ale muncii, ale colectivității — era un poem dedicat colegilor lui.

ROMAN FOILETON

— Cam la un kilometru de-aici... Așezată pe un grind mare... Dacă cumva o să dai ochii cu domnul Friedrich, nu te-am văzut și nu ne-ai văzut, băiete... Ai priceput, chestia?

Babușcă sări în barcă urmat de Spic, și apucînd lopețile îi fixă pe cei doi, cu ochii lui verzi și strălucitori ca de pisică.

— Am priceput, nene... dar urcați-vă amîndoi în barcă...

Falsul șofer protestă mînios:

— Ești nebun, băiete? Vrei să ne împuște domnul Friedrich?

Babușcă se întoarse liniștit spre Spic, și îi spuse:

— Spic, vrei să îi aduci în barcă?

Mai înainte ca Spic să fi avut vreme să schițeze o singură mișcare, cei doi răufăcători săriră în barcă și se așezară repede jos.

Babușcă înfundă vîslele în apă și barca porni. După ce lopătă în tăcere, vreme de un sfert de ceas, printre stufărișurile și sălciile care înconjurau canalul, Babușcă trase barca lîngă un trunchi gros și uscat de salcie, pe jumătate răsturnat în apă.

Urcați-vă pe trunchi și așteptați-mă aici, nene... le spuse el pe un ton poruncitor celor doi,arătînd cu mîna spre trunchiul uscat... Dacă nu m-ați tras pe sfoară vin să vă iau de-aici împreună cu Scatiul... Nu încercați să părăsiți salcia înot, că o să vă încurcați în nuferi și o să vă înecați...

Strivind o înjurătură între dinți, falsul șofer sări pe trunchiul uscat și îl ajută pe Slăbănog să se cațere lîngă el.

Babușcă îl privi o clipă.

— Ați priceput cum vine chestia, nene... Nu-i așa? Și împinse barca de lîngă trunchiul uscat.

— Lasă că te fac eu să joci ca ursul... scrîșni falsul șofer, privind în urma lui Babușcă și a lui Spic care se îndepărtau în barcă, în vreme ce își sfîșia poala cămășii, bandajîndu-și mîna...

— Și-acum ce facem? mîrîi Slăbănogul, cercetînd trunchiul pe care îl avea sub picioare... Ne apucăm de pescuit?

Falsul șofer își înnodă bandajul ajutîndu-se cu dinții, și apoi scoase un mic aparat de radioemisie-recepție pe care îl avea în buzunarul de la spate.

— Noroc că puștiului nu i-a trecut prin minte că avem un aparat de radio... spuse el, începînd să manevreze greoi butonul cu mîna lui bandajată, în vreme ce repeta în aparat:

— Alo... Aici «Pelicanul»... «Pelicanul» caută «Flamingo»... Treci pe recepție... Aici «Pelicanul»... Un bîzîit ușor, imperceptibil se auzi în aparat și apoi răsună vocea puternică, frumos timbrată a domnului Friedrich.

— Aici, «Flamingo». Am intrat pe recepție... «Pelicanule» te ascult...

Falsul șofer apropie aparatul de buze:

— Unul din băieți se îndreaptă cu barca spre dumneavoastră...

— Care? Cel de al doilea? Roșcovanul acela cu ochi de pisică?

— Da... Este însoțit de un cîine-lup extrem de periculos.

— Un cîine polițist? răsună vocea domnului Friedrich în aparat.

— Mai rău... Cîinele din Basckerville în persoană... răspunse repede în aparat falsul șofer... Sîntem sfîșiați din cap pînă în picioare...

— Unde vă aflați?

— Cocoțați pe trunchiul unei sălcii uscate, în mijlocul canalului.

— Bine. Lichidez povestea cu puștiul, și trec să vă iau...

— Nu poate să se ocupe «Cardinalul» de el, domnule?

— «Cardinalul» bănuiește că inginera pe care am luat-o ca ostatică este un agent al securității... răsună rece în aparat vocea domnului Friedrich... A plecat la Tulcea să culeagă informații... Așa că vă rog să aveți răbdare, domnilor...

Aici «Flamingo»... Am terminat...

Un declic răsună în aparat. Vocea domnului Friedrich se stinse.

În vremea aceasta, Babușcă lopătă de zor. După un cot al canalului, răsări în fața bărcii spinarea uriașă a unui deal, învăluit într-o ceață albastră și ușoară. Sus, în vîrful grindului, Babușcă zări o casă uriașă și mohorîtă de lut, acoperită cu stuf. Jur-împrejurul ei se vedeau o puzderie de căsuțe de lemn, pătrate, cocoțate în vîrful unor pari, și care coborau în cascadă panta dealului spre canal.

Erau stupii. Babușcă înțelese că în fața lui se afla «Casa prisăcarului».

Cu capul întors spre ea, încordat, Babușcă vîslea ușor, o liniște adîncă, parcă de început de lume, învăluia grindul.

Prin vălătucii subțiri de ceață care se zdrențuiau deasupra lui, atîrnau pe o frînghie cîteva cămăși și un cearșaf puse la uscat. Nici o mișcare. Învăluită într-o umbră adîncă, casa cocoțată în vîrful dealului, părea să îl privească cu ochii răi și sticloși.

Babușcă trase barca la mal, și sări pe uscat, urmat de Spic. Încet, încet, strecurîndu-se printre stupi și bălării, în zumzetul vesel al albinelor care zburau de jur-împrejur, Babușcă urcă dealul și se apropie de casă.

Cînd ajunse aproape de ea, auzi deodată la spatele lui mîrîitul puternic al lui Spic.

Se trînti fulgerător pe burtă, în mijlocul unor tufe de mărăcini.

(Va urma)

• Pagina băieților •

PAGINA REALIZATĂ DE MARIA NEGREA

POȘTA

PETRU CREȚU, comuna Tîrnava, județul Caraș Severin. Îmi pare foarte rău, dar nu am posibilitate să-ți trimit cartea de care ai nevoie, însă te sfătuiesc să te adresezi librăriei «Cartea prin poștă» din București, str. Sergent Nuțu Ion nr. 8—12, sector 6. Același răspuns este valabil și pentru **Ion G. Duță,** comuna Bărcănești, județul Prahova.

VASILE STAN, comuna Alexeni , județul Ilfov. Dragă prietene, dacă marea ta pasiune este desenul și, după cum spui tu «...la expoziția școlii, desenele lucrate de mine au plăcut atît tovarășilor profesori cît și elevilor...». Sînt de aceeași părere cu tine, adică să urmezi o școală de specialitate. Îți recomand Liceul de arte plastice «Nicolae Tonitza (secretariat), str. Nuferilor nr. 12, București.

ION GÎLMĂ, clasa a VII a, Școala generală Copăcioasa, județul Gorj. Nu vreau să te întristez, însă o astfel de școală cum dorești tu nu există. Îți recomand să-ți mai verifici aptitudinile și să-ți alegi o școală... existentă!

DAN PISLARU, satul Plăeșu, județul Neamț. Pentru meseria care ți-ai ales-o îți recomand școala profesională de pe lîngă Uzinele Electromagnetica din București, Calea Rahovei nr. 70. Cît despre schița pe care mi-ai cerut-o voi face tot posibilul să ți-o procur și să ți-o trimit prin poștă.

Pentru **VASILE SPÎNU, satul Bătrîni, comuna Starchiojd, județul Prahova,** precum și pentru mulți alți prieteni ai mei care doresc să-și procure piese și motorașe, iată adresa magazinului «Cutezătorii»: București, str. Cosmonauților nr. 9, sector 1.

VIOREL I. MARCU, comuna Bălăcița, județul Mehedinți. Nu ești singurul care mi-ai pus această întrebare, «...după ce voi termina școala generală mai pot coresponda cu revista «Cutezătorii»? Desigur, dragă Viorel.

CONSTANTIN NICA, clasa a IV-a, comuna Berzești, județul Vaslui. Iată adresa cerută: Revista «Luminița», Piața Scînteii nr. 1, București.

Emil

Scărița pentru flori

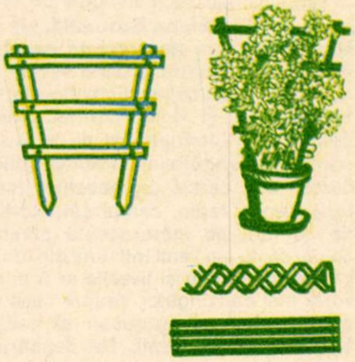

Pentru florile agățătoare, construiți o scăriță. Pentru aceasta folosiți scîndură și nu placaj pentru că acesta nu rezistă la umezeală. Mărimea scăriței depinde de mărimea plantei. Fixați scîndurelele cu cuișoare. În ilustrațiile alăturate vedeți cîteva modele de scărițe care vă pot folosi pentru florile de la școală sau de acasă.

• Amenajați-vă o răsadniță •

Vă prezentăm un model de răsadniță pe care o puteți confecționa singuri folosindu-vă de cîteva scînduri. Faceti mai întîi tocul, cu laturile de 50 cm și înălțimea de 15 cm. Apoi luați 8 scînduri pe care le veți fixa în interiorul răsadniței, practicîndu-le tăieturile respective (vezi desenul) pentru a se îmbuca exact. În cazul de față, obțineți 25 de încăperi pentru 25 de răsaduri.

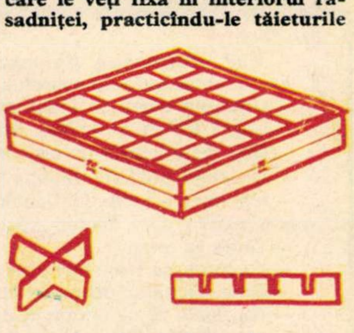

Răsadnița, neavînd fund, o puteți așeza pe un loc neted (o planșetă sau pe o masă). În încăperile ei puneți pămînt afînat tratat cu îngrășăminte naturale (mraniță).

• Jucării din sîrmă •

Iată, vă prezentăm cîteva modele de jucării pentru frățiorii voștri mai mici, construite pur și simplu din deșeuri de sîrmă pe care le aveți, la îndemînă, învelite în țesături textile sau în plastic de diferite culori. Se mai poate folosi, în plus, lînă, ață, nasturi colorați, mărgele etc.

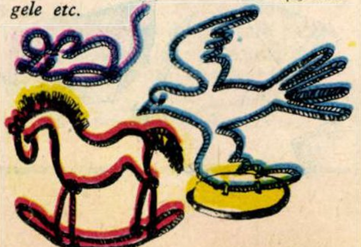

SFATURI PRACTICE

LUCRĂRI CARE POT FI EXECUTATE LA SATE ÎN LUNA MARTIE

• Mranița, pămîntul de țelină și compostul pot fi produse cu ușurință în orice gospodărie cultivatoare de legume. Turba trebuie adusă din zonele unde se găsesc depozite naturale. Turba fiind acidă, fapt care dăunează majorității plantelor legumicole, trebuie neutralizată adăugîndu-se praf de var nestins în cantitate de 1—2 kg la 1 m³ de turbă.

• În luna martie se termină curățatul pomilor de omizi, frunze și ramuri uscate. Se adună tot ce este căzut sub pomi și se arde, pentru a se împiedica răspîndirea dăunătorilor.

• Tot în această lună se plantează puieții rămași din toamnă. Se așază pămîntul în jurul puieților în formă de farfurie și se toarnă cel puțin 2—3 găleți de apă. După aceea, pe o suprafață ceva mai mare decît ține groapa, se pune un strat de 7—8 cm paie sau gunoaie, împiedicîndu-se astfel pierderea apei din sol.

• Organizați pe grupe, pionierii pot ajuta pe cooperatori la selecționarea semințelor. De asemenea, ei pot da un ajutor la munca de pregătire a utilajelor agricole în vederea începerii campaniei de primăvară.

• Și în sectorul zootehnic puteți da ajutor la transportul furajelor, la hrana și îngrijirea animalelor mici.

RĂSPUND MAI MULTOR CORESPONDENȚI CARE MI-AU PUS ACEASTĂ ÎNTREBARE, PRINTRE CARE: **VASILE COJOCARU, Valea Seacă — Bacău, GEORGETA CIOACĂ, Răcari — Dolj** și **CONSTANTIN SIMUȚ** din **Recaș, județul Timiș.**

CE ESTE UN AN BISECT?

Se știe că Pămîntul are 2 mișcări: mișcarea de rot în jurul axei sale, care se efectuează în 24 de ore și mișca de revoluție în jurul Soarelui, pe care o efectuează într an. Durata exactă a unui an este de 365 de zile, 5 ore de minute și, 45,6 secunde, sau 365,242195 zile. Dato faptului că un an nu reprezintă un număr întreg de z începutul anului nu se produce la 1 ianuarie ora 0, ci deplasează cu aproximativ 6 ore în fiecare an. După fiec 4 ani, calendarul avansează cu cîte o zi.

În anul 46 î.e.n., din inițiativa împăratului roman lu Cezar, astronomii au alcătuit un calendar, denumit *cal darul iulian*. Durata anului era socotită de 365 de zil 6 ore, anul fiind împărțit în 12 luni, luna februarie av 28 de zile. Dar pentru a se ține seama de cele 6 ore ce acumulează în fiecare an, s-a hotărît ca fiecare al patru an să aibă 366 de zile, ziua suplimentară adăugîndu-se lu februarie. Un asemenea an s-a hotărît să se numeas *an bisect*.

Mai tîrziu, în anul 1582, la propunerea papei Grigore XIII-lea, deoarece diferența de 11 minute, 14,4 secunde 128 de ani formează o nouă zi, s-a introdus *calendarul g gorian* care este în vigoare și în zilele noastre. La fiecare de ani se scad 3 zile și fiecare an ale cărui sute nu se împ exact la 4 este un an normal, adică de 365 de zile.

MODA PENTRU BĂIEȚII MAI MICI

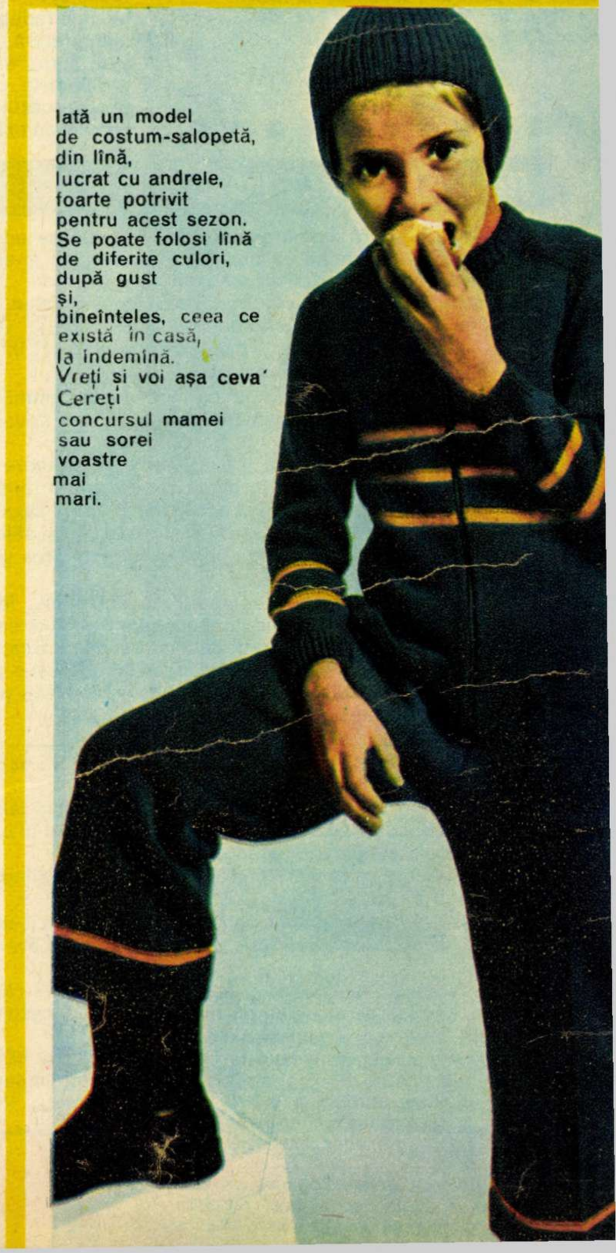

Iată un model
de costum-salopetă,
din lînă,
lucrat cu andrele,
foarte potrivit
pentru acest sezon.
Se poate folosi lînă
de diferite culori,
după gust
și,
bineînțeles, ceea ce
există în casă,
la îndemînă.
Vreți și voi așa ceva?
Cereți
concursul mamei
sau sorei
voastre
mai
mari.

MARIA MUNTEANU, satul Ireasca, comuna Gahor, județul Galați. «La mulți ani!» micuțului tău frățior, care împlinește trei ani. Pentru el îți pot recomanda orice jucărie care atrage atenția printr-o culoare vie. Este bine ca ea să fie din plastic sau cauciuc (rezistă mai mult și nu se poate lovi cu ea). Dacă ești o fetiță îndemînatică, încearcă să-i faci chiar tu frățiorului un șorțuleț sau o căciuliță de casă.

MARIANA DAVID, Călărași, județul Ialomița. Îmi pare rău, n-am putut să-ți răspund mai repede. Am primit sute de scrisori și... Mă întrebi dacă-i stă bine unei fete să se facă arheolog. Desigur. Cu condiția să-i placă meseria. În privința școlii cu acest profil, după cîte știu, nu există decît facultate. Trebuie deci să urmezi mai întîi liceul. Retete? Nu fii îngrijorată. Vor mai apare în «Pagina fetelor».

Olguța

DAN BUZDUGAN

STANA LAZĂR, com. Racovița, jud. Sibiu. «Într-o zi i-am citit o istorioară de-a ta fratelui meu, Nicușor. De-atunci, mereu mă întreabă de tine și vrea să-i citesc noi povești al cărui erou să fii tu. Ce să-i răspund?» Spune-i, dragă prietenă, că nu va avea prea mult de așteptat. Pînă atunci, să-mi trimită un desen făcut de el.

VICTOR POPESCU, comuna Laloș, județul Vîlcea. «Am muncit cu mult spor și puțină vorbă. Într-o singură săptămînă am făcut tot felul de munci la cooperativa noastră de producție». Bravo, dragă Victore! Aștept să-mi mai scrii.

PRIETENILOR DIN FOTOGRAFIE. Dragii mei — Diana, Bogdan, Gabriela și Lucian — vă urez să creșteți mari. Desigur, vă primesc în rîndul prietenilor mei. Cînd veți fi școlari, nu mă îndoiesc, vă veți abona și voi la revista «Cutezătorii».

Dan Buzdugan

Casa pionierilor, Iași — Numeroase și interesante, prin continutul lor variat, sînt fotografiile trimise. O singură recomandare: dați o atenție mai mare încadrării, eliminînd spațiile libere excesive. **«Cine va găsi primul traseul?»** realizată de Constantin Andronic este una dintre fotografiile reușite și o publicăm. Așteptăm un nou stoc de fotografii la concursul nostru.

NICOLAE I. ȘUȚĂ — Băbama, județul Argeș. «Smena-8» este un aparat fotografic bun pentru un începător în arta fotografică. De aceea eu te rog să dai mai mare atenție subiectelor surprinse, încadrării și execuției tehnice așa încît să fie posibilă participarea ta la concurs. Și nu uita: fotografiile trebuie să fie de 12 × 18 cm! «În recreație» este un instantaneu reușit. Fotografii asemănătoare au succes.

TIBERIU ALMASSY — Lipova, județul Arad. Informația asupra căreia îmi ceri lămurire se află în nr. 3 al revistei «Cutezătorii» pagina nr. 5. Filmul negativ nu trebuie trimis.

• UMOR • UMOR • UMOR •

Lică intră grăbit într-o cabină telefonică, formează numărul și deodată strigă, supărat, în receptor!

— Dacă e numărul greșit, cum de ai răspuns la telefon?

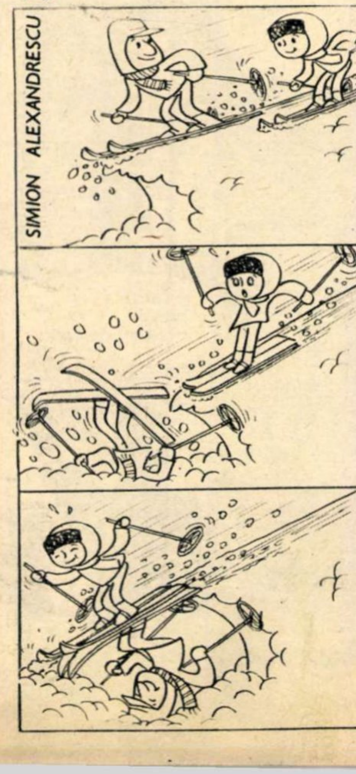

LAC-TA-TE

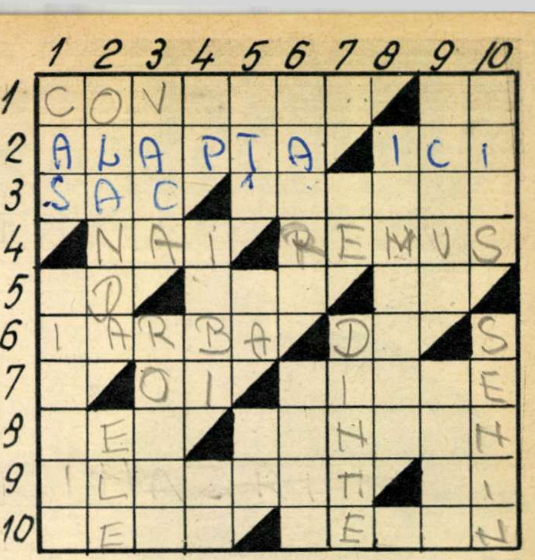

ORIZONTAL: *1. Lapte închegat și acrit cu ajutorul unui cuib de smîntînă. Jumătate de bulz! 2. A hrăni cu lapte. Din loc în loc. 3. Ambalaj. Pictor celebru. 4. Instrument muzical de suflat. Unul dintre legendarii întemeietori ai Romei alăptat de lupoaică. 5. Searbăd pe margini! Scos din lapte prin bătaie! În amestec! 6. Element de bază în alimentarea vacilor și oilor care influențează asupra calității laptelui. Cadet! 7. Produc un lapte gros și hrănitor din care se produce un sortiment variat de lactate. Oraș în Belgia. 8. Jumătate peltea! Autorul tabloului «Familia lăptăresei. 9. Lapte... vechi. Din contră. 10. Adevărat. Vas mare pentru fiert laptele.*

VERTICAL: *1. Preparat din lapte închegat și stors de zer. Vas de lemn sau metal cu gura mai largă decît baza folosit la muls laptele. 2. Țară vestită prin rasele de vaci pentru lapte. Dinsele... 3. Producătoare de lapte. Formă pentru cașcaval. 4. În patru! Verb matern. Celar! 5. «...Laptelui» în București (abr) Nea! Perle! 6. Lapte bătut. Laptele acru pentru unele arsuri. 7. Bune! La copii, primii sînt de lapte (sing). 8. Localitate în țara noastră unde se găsește o mare fabrică de lapte praf. 9. Autoarea poeziei «Calea Lactee». Diminutiv de la George. 10. Țară vecină și prietenă cu un șeptel impresionant. Cerul nopților de vară, cînd putem admira «Calea Lactee».*

Prof.
TEODOR AXIOTI

Ghici

Cu cît se luminează
Cu atît se micșorează
Și, plîngînd cu lacrimi grele,
Se topește, de durere

(lumînarea)

Nu-i hăinuță fermecată,
Dar îmbraci cinci frați deodată

(mănușa)

Cînd de zori e alungată
Ea prin iarba mătăsoasă
Mii și mii de lacrimi varsă

(roua)

O SOCOTEALĂ EXACTĂ

— Cît costă metrul de stofă?

— O treime și jumătate din 100 de lei!

— Dar cum să împart o sută exact prin trei?

— Nici nu ți-am cerut așa ceva!

— Atunci cît costă metrul de stofă?

— Ghici!

SÎNTEȚI PERSPICACE?

Împărțiți această literă «H» în patru părți absolut egale cu conditia ca liniile despărțitoare să treacă prin cele două puncte.

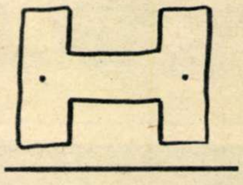

O serie de participanți la alcătuirea numărului 47/1971, al revistei «Cutezătorii», scris și ilustrat de cititori, au trimis lucrările, acestea au fost publicate, micii noștri colaboratori au fost premiați, dar cînd să le trimitem premiile... surpriză! Trimite dacă ai cui, pentru că... au uitat să-și indice adresele sau le-au completat greșit! Sîntem nevoiți să publicăm numele premianților cărora nu știm unde să le trimitem premiile cu rugămintea ca fiecare să ne comunice URGENT, la redacție, adresa cît se poate de exactă punînd pe plic mențiunea (scrisă mare): «47/1971». Prin urmare, atenție.

1. Următorilor cititori le-am trimis colete care însă ne-au venit înapoi:

Emil Berghezan, Alexandru Bănuț, Timar Ibolya, Gheorghe Maidan, Maria Munteanu, Constanța Ispas, Georgescu Nicolae. Îi rugăm să ne comunice adresele exacte.

2. Iar celor de mai jos, nu le-am trimis coletele deoarece nu și-au scris adresa:

Mihaela Constantin, Ileana Drăgan, Marius Păscălău, Gheorghe Seiceanu, Gabriel Luciu, Manuela Dobrescu și Alexandru Nagy.

3. A sosit retur și premiul trimis *Ruxandrei Chisăliță* din Sibiu — premiată la benzi ilustrate, (vezi nr. 40 1971). Ruxandra, așteptăm să ne comunici adresa exactă.

IMPORTANT!

ÎNCEPÎND DIN NUMĂRUL 9 AL REVISTEI NOASTRE, **CONSTANTIN CHIRIȚĂ, AUTORUL «CIREȘARILOR»,** VA PURTA UN INEDIT DIALOG CU VOI, DRAGI CITITORI.

URMĂRIȚI NUMĂRUL 9 AL REVISTEI «CUTEZĂTORII».

DORESC SĂ CORESPONDEZE

ZÎNICA BRAIȘ și **ELENA V. ZĂNOAGĂ,** satul Betești, comuna Rediu, județul Neamț. **GHEORGHE T. BARBU,** clasa a VII-a și **GIGEL GH. BARBU,** clasa a VIII-a, comuna Sîmnicul de Sus, județul Dolj. **VALERIA ENESCU,** comuna Lipia, județul Buzău. **ELENA COVACI,** clasa a VIII-a, Tălmaciu, str. Sadului bl. 1, et. 3, județul Sibiu. **STELICA CARMEN RIZEA,** clasa a VIII-a, satul Lăceni, comuna Orbeasca, județul Teleorman, **ELENA SPOIALĂ,** clasa a V-a, comuna Beceni, județul Buzău. **TUDORA BĂLAN,** comuna Hotarele, județul Ilfov. **STELA ȘTEFANOVICI** (10 ani), Caransebeș, str. George Coșbuc nr. 21, județul Caraș-Severin.

Cutezătorii

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU

SECRETARIAT TEHNIC
LUCIA SICOMAȘ

ADMINISTRAȚIA: **EDITURA SCÎNTEIA**; TIPARUL: **C.P.C.S.**

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

OPERAȚIUNEA „Baraj”

108

SCENARIU: C. ANTON și OV. ZOTTA DESENE: V. MIHAESCU

3

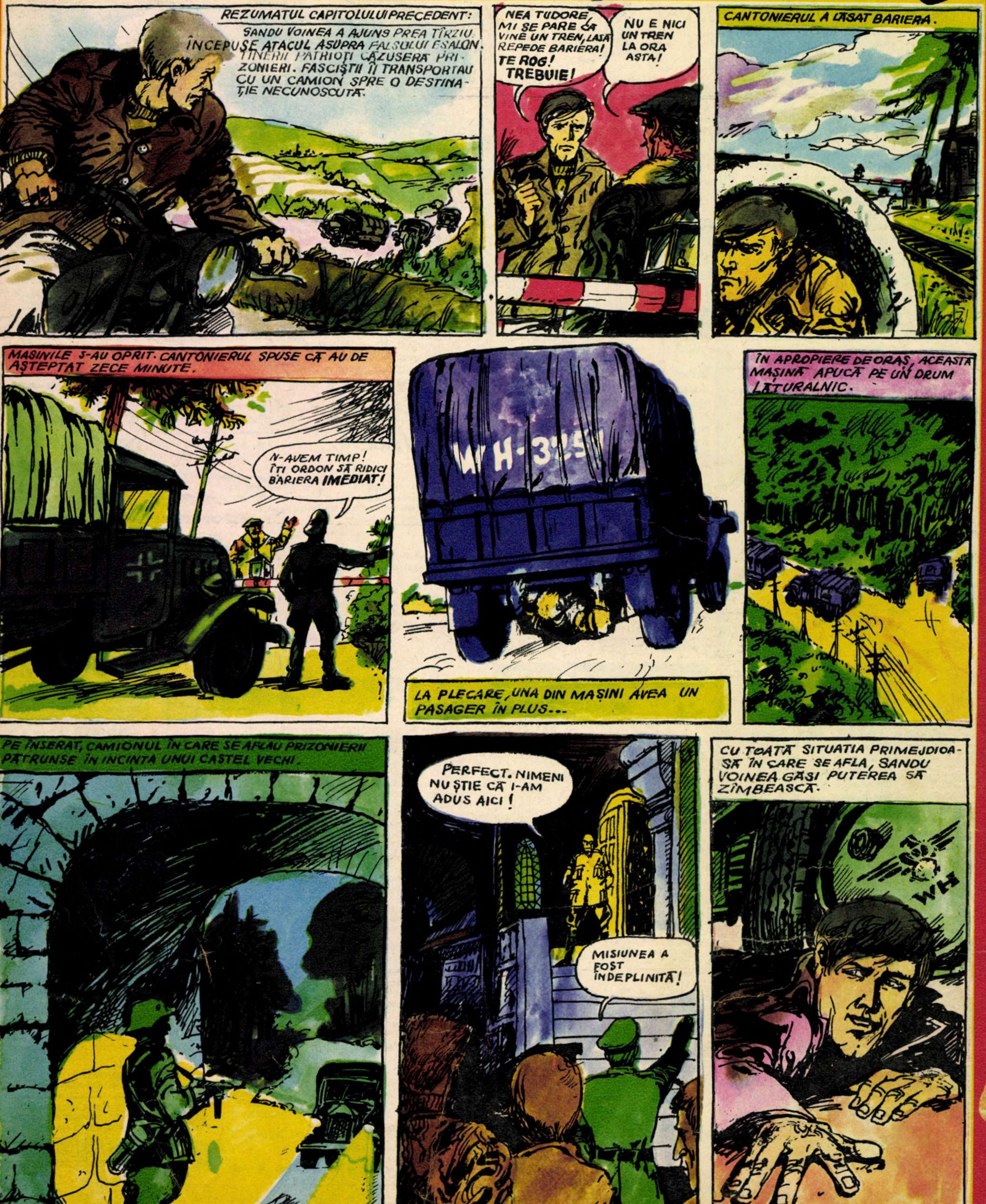
REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
SANDU VOINEA A AJUNS PREA TÎRZIU. ÎNCEPUSE ATACUL ASUPRA FALSULUI EȘALON. TINERII PATRIOȚI CĂZUSERĂ PRIZONIERI. FASCIȘTII ÎI TRANSPORTAU CU UN CAMION SPRE O DESTINAȚIE NECUNOSCUTĂ.
NEA TUDORE, MI SE PARE CĂ VINE UN TREN, LASĂ REPEDE BARIERA! TE ROG! TREBUIE!
NU E NICI UN TREN LA ORA ASTA!
CANTONIERUL A LĂSAT BARIERA.
MAȘINILE S-AU OPRIT. CANTONIERUL SPUSE CĂ AU DE AȘTEPTAT ZECE MINUTE.
N-AVEM TIMP! ÎȚI ORDON SĂ RIDICI BARIERA IMEDIAT!
WH-3257
LA PLECARE, UNA DIN MAȘINI AVEA UN PASAGER ÎN PLUS...
ÎN APROPIERE DE ORAȘ, ACEASTĂ MAȘINĂ APUCĂ PE UN DRUM LĂTURALNIC.
PE ÎNSERAT, CAMIONUL ÎN CARE SE AFLAU PRIZONIERII PĂTRUNSE ÎN INCINTA UNUI CASTEL VECHI.
PERFECT. NIMENI NU ȘTIE CĂ I-AM ADUS AICI!
MISIUNEA A FOST ÎNDEPLINITĂ!
CU TOATĂ SITUAȚIA PRIMEJDIOASĂ ÎN CARE SE AFLA, SANDU VOINEA GĂSI PUTEREA SĂ ZÎMBEASCĂ.
WH

JOI, 24 FEBRUARIE 1972,
ANUL VI (231),
16 PAGINI, 1 LEU

Biblioteca mun'c
Tîrgu-Mur

8

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr:

La startul primăverii pag. 5

COMORILE ȘI DESCOPERITORII LOR PAG. 6-7

Busola de aur a entuziasmului

OASPEȚI LA „CUTEZĂTORII"
MIHNEA GHEORGHIU

«CIREȘARII» PICTURĂ DE
SABIN BĂLAȘA

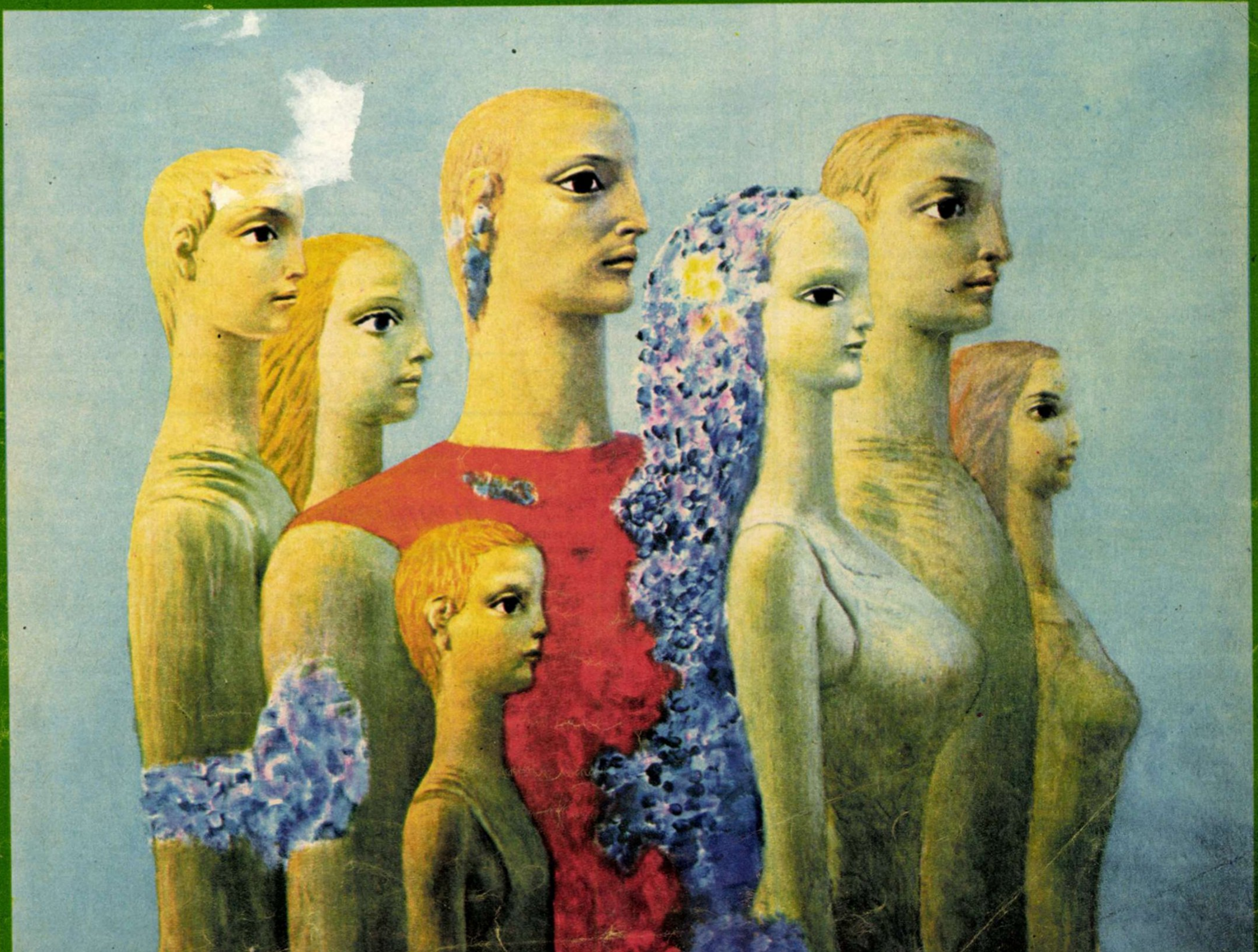

a 8

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

UN FORUM AL EXPERIENȚEI ÎNAINTATE

În zilele de 17, 18 și 19 februarie a.c., Capitala a găzduit o manifestare politico-economică de o deosebită importanță și amploare: CONFERINȚA PE ȚARĂ A CADRELOR DE CONDUCERE DIN ÎNTREPRINDERI ȘI CENTRALE INDUSTRIALE ȘI DE CONSTRUCȚII.

Cei șase mii de participanți la lucrările acestui forum reprezentativ al experienței înaintate, al practicii economice și tehnice din țara noastră, împuterniciții oamenilor muncii din industrie și construcții au analizat și au dezbătut pe larg, în prezența secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a celorlalți conducători de partid și de stat, problemele legate de activitatea desfășurată pentru aplicarea măsurilor stabilite de Conferința Națională și de Congresul al X-lea al partidului cu privire la perfecționarea organizării, planificării și conducerii economiei naționale. Examinînd totodată modul în care au fost realizate sarcinile planului de stat pe anul 1971, marele forum al economiei naționale a dezbătut și căile cele mai potrivite pentru ca în anul în care ne aflăm — etapă importantă în realizarea obiectivelor cincinalului — rezultatele să fie și mai concludente.

În ampla cuvîntare rostită la Conferință, tovarășul Nicolae Ceaușescu a analizat cuprinzător toate aspectele legate de activitatea unităților economice industriale și de construcții, reliefînd obiectivele și sarcinile care stau în fața conducerilor ministerelor, centralelor industriale și de construcții, a tuturor oamenilor muncii pentru înfăptuirea cu succes a vastului program trasat de Congresul al X-lea al partidului, în vederea ridicării patriei noastre socialiste pe noi trepte de progres și bunăstare.

Înscriindu-se pe coordonatele vastului proces de adîncire a democratismului socialist ce se desfășoară în țara noastră, Conferința a dat un nou prilej de generalizare a întregului tezaur al gîndirii și practicii avansate acumulate în industrie și construcții, reliefînd căile menite să asigure în continuare noi și mărețe înfăptuiri în marea operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate în Republica Socialistă România.

1922 1972

UTC

a 50 a

ANIVERSARE

- În cinstea sărbătoririi Semicentenarului Uniunii Tineretului Comunist, pionierii și școlarii din **Valea Jiului** au participat la concursul coral intitulat «Copiii cîntă patria și partidul».

Din cele unsprezece coruri care s-au prezentat la faza municipală, care s-a desfășurat la Casa de cultură din **Petroșani**, s-au remarcat următoarele: locul I, clasele I—IV — corul Școlii generale din Aninoasa, iar la clasele V—VIII — corul Școlii generale nr. 5 din Petrila. Pe locurile II și III au urmat Școlile generale nr. 5 Petroșani și nr. 6 Lupeni (clasele V—VIII); Școala generală nr. 4 Vulcan și Școala generală nr. 6 Petroșani (clasele I—IV).

- **«Ecoul pădurii și al sirenei»** este intitulat albumul alcătuit de pionierii de la Școala generală nr. 1 din **Pitești**. Expediția lor merge pe urmele vieții eroului utecist Vasile Tudose, fiu al acelor meleaguri. Lucrarea lor, bogată în fotografii și impresii culese de la cei care l-au cunoscut pe eroul utecist, este un omagiu adus de pionieri sărbătoririi Semicentenarului Uniunii Tineretului Comunist.

- «Fiecare pionier și școlar din Școala generală **Apoldu de Jos**, județul Sibiu — ne scriu membrii cercului foto al școlii — se pregătesc, alături de uteciștii școlii, în vederea Sărbătoririi Semicentenarului U.T.C. În numele întregii organizații de pionieri din școală, corespondenții noștri au realizat, prin măiestria lor, o felicitare pentru toți uteciștii. Un semn al prețuirii și dragostei noastre!

500 DE PIONIERI ÎN MARȘ

Dimineață de făurar! Cer cenușiu, stropi răzleți de ploaie caldă, de primăvară, îi însoțesc pe cei 500 de fete și băieți din activul pionieresc al Capitalei, în marșul în care au pornit de la Gara de Nord, pe Calea Griviței, spre Ateliere. Ca și în alți ani, în fruntea coloanei, stegarii duc drapelele Organizației, fanfara intonează cîntece. În acest timp, uteciștii veniți din diferite sectoare ale Capitalei se adună la uzină.

În curtea Atelierelor, la placa memorială, careul pionieresc primește comanda: «Pionieri, pentru întîmpinarea drapelelor, fiți gata!» Ca la un semn, cîntecul pionieresc se înalță din pepturile copiilor, cucerind împrejurimile: «Presărați pe-a lor morminte ale laurilor flori...» Pionierul Florin Găvan dă raportul, iar adunarea pionierilor și uteciștilor din Capitală, care aduc un profund omagiu jertfelor comuniștilor și uteciștilor din 1933, începe.

Vorbește tovarășul Gavrilă Birtaș, membru al partidului din anii ilegalității, participant la acțiunile greviste ale clasei muncitoare din anii de cruntă exploatare. In cuvîntul său evocă momente din lupta tineretului, chipuri de eroi uteciști care au dus curajoși făclia revoluționară aprinsă acum 50 de ani de partid. În fața asistenței, prind contur tablouri din munca entuziastă a tineretului patriei, care azi, alături de întregul popor, contribuie la sporirea realizărilor societății noastre socialiste.

*

După depunerea coroanelor și jerbelor de flori la placa memorială din incinta uzinei, pionierii, uteciștii de la Grupul școlar al Uzinei și alți tineri din licee au vizitat Uzinele Grivița, halele de cazangerie grea și ușoara. În felul acesta au cunoscut și noi aspecte ale muncii din această importantă uzină a orașului.

LIDIA NOVAC

ȘANTIER - ȘANTIER - ȘANTIER

CONCURSUL REVISTELOR ȘCOLARE

Iată unul din concursurile înscrise în calendarul republican al manifestărilor culturale C.N.O.P., menit să constituie un îndemn pentru ca revistele din școlile generale de 10 ani să fie mai bune, mai frumoase. Școlile care doresc să participe la concurs vor trimite consiliului județean al organizației pionierilor șase numere din revistele lor, cîte trei apărute în fiecare an. Data pînă la care se pot trimite este *31 martie* a.c. Cele mai bune reviste școlare, selecționate de consiliile județene vor fi trimise pînă la data de 30 aprilie la C.N.O.P. Un juriu republican va alege, la rîndul său, cele mai bune reviste și va decerna premii. Excursii colective, locuri gratuite în tabere, cărți și rechizite școlare vor recompensa activitatea publicistică meritorie a pionierilor și școlarilor.

CONCURSUL DE ARTĂ PLASTICĂ

Sînt invitați să participe la acest concurs pionieri și școlari din clasele I—VIII. Pe hîrtie de dimensiuni nu mai mici decît ale caietului de desen, participanții vor putea executa lucrări în creion, acuarelă, tempera, grafit, ulei.

ÎN ÎNTÎMPINAREA PRIMĂVERII

Căsuțele pentru păsărele au stat în atenția meșterilor din detașamentul clasei a VII-a, de la Școala generală nr. 1, comuna Vîrfuri, județul Dîmbovița. A fost o adevărată întrecere — care căsuță va fi mai frumoasă, care va fi mai repede gata, în care căsuță păsările vor sosi mai întîi? Ce am putea spune despre această întrecere? Iată răspunsul: în pomii din curtea fiecărui pionier stau atîrnate căsuțe. Și am putea spune că una este mai frumoasă ca alta. În locuințele lor călduroase, păsărelele ciripesc într-una. Parcă ar vrea să transmită celor care au avut grijă de ele, mulțumiri.

În același timp, pentru «Săptămîna primăverii», formația corală a școlii pregătește o frumoasă serbare. Vă prezentăm un instantaneu de la pregătiri.

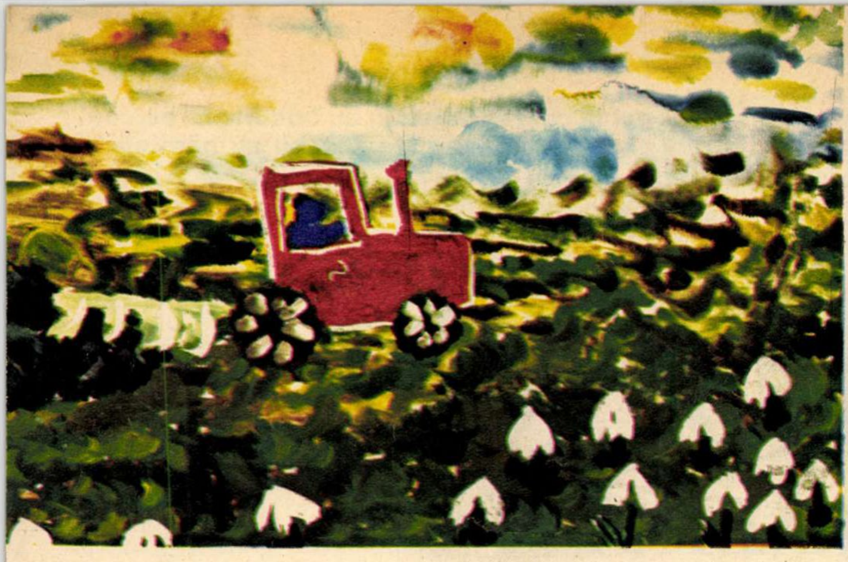

„VESTITORII"

VALI DINCU,
CASA PIONIERILOR,
OLTENIȚA

FOTO REPORTAJ DIN JUDEȚUL ALBA

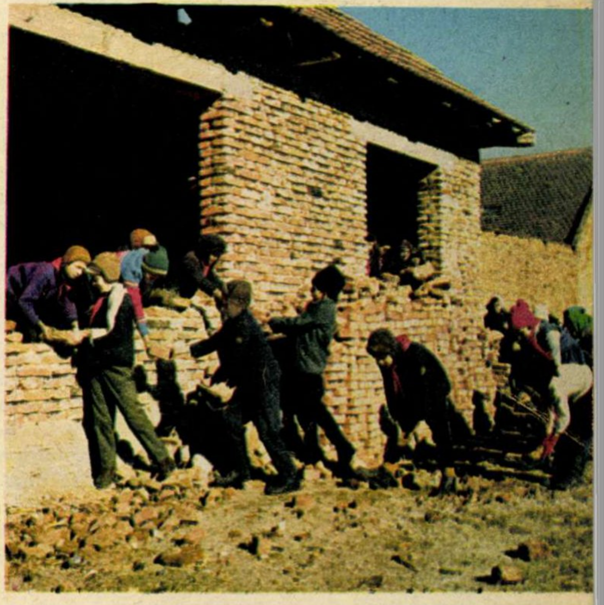

Interviul nostru cu

MARIN VIȘĂNESCU,

mecanic întreținere utilaj la „Electroputere" despre:

LEGĂMÎNTUL DE-O VIAȚĂ CU MUNCA

— Așa cum spuneați la o recentă aniversare, de aproape 40 de ani lucrați în aceeași meserie. Deși ați fost adeseori solicitat să primiți un post de conducere tehnică, ce vă determină să rămîneți mai departe lîngă sculele cu care lucrați de aproape 40 de ani?

—Legămîntul meu de-o viață cu munca. M-am făcut mecanic dintr-o mare pasiune față de această meserie și-am jurat s-o stăpînesc cu orice preț. Cu toate că tata avea doar un lot mic de pămînt de la împroprietărire și eram al 9-lea din cei 10 copii ai lui, puteam rămîne acasă, dacă voiam. Dar frumusețea meseriei mele de azi și din totdeauna nu mi-a dat pace pînă nu i-am deprins secretele.

— Vă amintiți momentul cînd ați înțeles că vă cunoașteți perfect meseria? Cît de frumos vă apare el azi?

— Clipa cînd am văzut că pot face ceea ce atît de mult dorisem în copilărie a fost într-adevăr, foarte frumoasă. Dar cea mai frumoasă amintire a mea e alta: realizarea transformatorului de 200 megavolți aici, la «Electroputere», prin '64. Azi am bătut acest record, dar atunci mi-am dat seama cel mai mult că ceea ce facem noi aici cu mintea și cu brațele noastre stă la mare cinste chiar și pentru unele țări cu mai veche tradiție industrială.

— Ca părinte și ca mare îndrăgostit de meserie, ce le recomandați pionierilor?

— Să îmbine neîncetat cititul cu munca în atelier sau oriunde e nevoie. Asta te face să înțelegi cel mai bine și frumusețea, și prețul fiecărei munci. Uite, știi la ce țin eu cel mai mult dintre lucrurile mele de acasă? La două lucruri: biblioteca și raftul cu cele mai bune scule. Toate sînt ca niște bijuterii. Și parcă frumusețea și prețul lor sporesc cînd sînt alături unele de altele, cînd după citit te odihnești lucrînd manual, iar după lucru, îți reîmprospătezi forțele citind.

GOSPODARII DIN ȘIBOT

Deși primăvara nu și-a făcut încă apariția, pionierii și școlarii din Șibot s-au și grăbit s-o întîmpine cu hărnicie și pricepere, pe șantierele satului, pe ogoare, în livezi.

N-a rămas unul să nu fi ajutat la construcția grădiniței, unde Albă ca Zăpada, Făt Frumos, Cenușăreasa și mulți alți prieteni dragi copilăriei i-au și primit pe prichindeii satului în noua clădire. Acum, micii constructori sînt în alertă cu finisarea atelierelor școlare pe care și le doresc spațioase și luminoase, pentru a începe cît mai curînd primele lecții practice.

Elevii din Șibot sînt recunoscuți ca fiind buni gospodari, datorită performanțelor obținute pe lotul școlar, unde an de an au obținut recolte importante de legume și plante medicinale. Alături de cooperatori au participat la semănat și recoltat.

În grija lor se află și o livadă ce se întinde pe trei hectare. Cu ea, pare să fie oarecum altceva, ne-a spus profesorul de agricultură, Aron Sîrbu. Anul trecut au sădit 1 000 de pomi roditori, și toți sau prins! Acum, încă 800 de gropi au fost pregătite de pionierii Ion Mihalcea, Angela Moga, Rodica Smeu, Horia Manea, Gheorghe Honța, Lucian Mițaru, Ion Vulcu, Simon Moise și mulți alții. După cum vedeți, în Școala generală din Șibot, județul Alba, sînt numeroși pomicultori pasionați care au motive să se mîndrească și chiar să se și laude un pic cu livada, cu lotul școlar, cu florile, cu satul lor de oameni gospodari!

V. ANDREI

De curînd, judeţul Botoşani a trăit emoţiile unei frumoase sărbători. În marea întrecere de înfrumuseţare a patriei, oraşului Dorohoi i s-a decernat Premiul I pe ţară şi Dimploma de onoare, iar municipiului Botoşani premiul III. Aşadar, un palmares bogat la care constatăm cu bucurie că au contribuit din plin şi purtătorii cravatelor roşii cu hărnicia şi priceperea lor.

DOROHOI,
ORAŞ-GRĂDINĂ

Cunoscînd acţiunile de muncă patriotică ale părinţilor, ale fraţilor mai mari, cei 1 600 de pionieri ai oraşului Dorohoi s-au înscris şi ei în acest flux al hărniciei în care s-au cristalizat de acum experienţe valoroase, s-au ivit iniţiative interesante, s-au format tradiţii.

Tovarăşul Gheorghe Ghinea, membru al C.C. al P.C.R., prim secretar al Comitetului judeţean Botoşani al Partidului Comunist Român,în cuvîntul său i-a felicitat pe pionierii din Dorohoi pentru aportul adus în întrecerea patriotică.

Dacă privim retrospectiv realizările înregistrate de pionieri şi şcolari în cadrul întrecerii patriotice sub conducerea şi îndrumarea educatorilor, a comandanţilor-instructori, vedem că activitatea lor a atins o «cotă» ridicată. După puteri, dar din toată inima, în «Săptămîna primăverii», brigăzile de pionieri şi şcolari, sub deviza «Fiecare pionier — un pom, o floare!» au îngrijit 5 500 000 flori, 8 hectare de spaţii verzi, plopii şi pinii ce străjuiesc intrarea oraşului. Tot ei s-au îngrijit şi de bazele sportive, de locurile pentru agrement. De asemenea, au ajutat la întreţinerea culturilor C.A.P.-ului şi au fost prezenţi la recoltarea cerealelor. În cinstea semicentenarului Partidului Comunist Român au desfăşurat acţiuni de înfrumuseţare a şcolilor şi claselor, căutînd noi armonii de flori şi arbori în grădinile oraşului.

Această succintă enumerare ne îndreptăţeşte să spunem că pionierii şi şcolarii oraşului Dorohoi, supranumit şi oraş-grădină, sînt ca un roi de albine harnice. Tocmai de aceea, autorităţile locale au apreciat ca deosebit de preţios aportul unităţilor de pionieri în rodnica întrecere patriotică. La această mare festivitate pionierii-comandanţi, reprezentanţi ai unităţilor din oraş — *Benone Bădiliţă*, Şcoala generală nr. 5; *Liliana Raţoi*, Şcoala generală nr. 2; *Ioan Dimitriu*, Casa de copii nr. 2; *Cătălina Doroftei*; Scoala generală nr. 1 şi *Otilia Amarandei*, Liceul nr. 2 — au primit insigna şi diploma de «Fruntaş în gospodărirea şi înfrumuseţarea oraşului». Răsplătind hărnicia pionierilor, Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor le-a acordat Diploma de onoare.

CEI 50 000

de pionieri, copii harnici, şi-au făcut simţită prezenţa pe întreg cuprinsul judeţului.

- Purtătorii cravatelor roşii din comuna *Mitoc* au amenajat o bază sportivă cu terenuri pentru fotbal, volei şi atletism, au sădit pe marginea şoselei 180 de plopi piramidali şi 300 de salcîmi..
- La *Roşiori*, *Săveni* şi *Stănceni*, pionierii au ţinut să-şi aducă aportul la terminarea unor clădiri de şcoală.
- Pionierii din *Tulbureni*, *Orăşeni-Deal*, *Băiceni*, *Răchiţi*, alături de cei vîrstnici, au strîns legume şi fructe din grădinile şi livezile cooperativei agricole.
- «Cea mai frumoasă circumscripţie şcolară» s-a dovedit a fi cea a Şcolii generale nr. 6 din *Botoşani*. Iar în competiţia «Cea mai bună bază sportivă» a fost mai greu de hotărît primul loc fiindcă *Şcolile generale nr. 3, 4 şi 5* s-au ţinut strîns în întrecere, cucerind toate... primul loc!
- În municipiul *Botoşani*, distincţiile de fruntaşe primite de cele unsprezece unităţi de pionieri —, reprezentate de *Ivan Gheorghiu*, Şcoala generală nr.1 ; *Viorica Bucşu*, Şcoala generală nr. 2; *Simona Matei*, Şcoala generală nr. 3; *Daniela Dumitru*, Şcoala generală nr. 4; *Valentin Creţu*, Şcoala generală nr. 5; *Carmen Prisecaru*, Şcoala generală nr. 6; *Oltiţa Luca*, Şcoala generală nr. 7; *Gabriela Bagiu*, Şcoala generală nr. 8; *Viorel Covaliu*, Şcoala generală nr. 10; *Anca Semion*, Şcoala generală nr. 11; *Gelu Apetroaie*, Liceul de muzică — au venit să încununeze roadele iniţiativei şi hărniciei pionierești.

Pentru anul 1972, pionierii din judeţ şi-au propus să realizeze, lunar, minimum trei ore de muncă patriotică, muncă pe care o vor dedica în continuare înfrumuseţării, înfloririi satelor şi oraşelor natale.

Iată doar cîteva dintr-un noian de fapte realizate de micii brigadieri, fapte care cinstesc numele de şcolar, de pionier.

MICRO DOCUMENTAR

Poate că enumerarea unor cifre nu este întotdeauna atrăgătoare. Totuşi există cazuri cînd un asemenea procedeu nu poate fi ocolit, deoarece aceste cifre şi date exprimă clipele de muncă şi entuziasm dăruite ţării. În cazul nostru este vorba de rezultatele activităţii pionierilor şi şcolarilor din judeţul Botoşani.

Cifrele mărturisesc, de pildă, că cei aproape 50 000 de pionieri ai judeţului au realizat 82 100 ore de muncă patriotică — au adunat 12 000 kg de plante medicinale — au îngrijit 750 ha de spaţii verzi — au curăţat 5 000 ha de izlaz — au cultivat 61 ha de loturi şcolare — au amenajat 110 baze sportive — au activat în 150 de C.A.P.-uri şcolare, iar 1 500 de elevi au contribuit la ridicarea unor noi construcţii.

EL. FUNDULEA

ÎN SPRIJINUL ACTIVULUI PIONIERESC

LA STARTUL PRIMĂVERII

Ca în fiecare an, la startul primăverii se aliniază cu voioșie aproape două milioane de purtători ai cravatelor roșii. Alături de frații lor mai mari, de părinți, pionierii răspund de fiecare dată «prezent!» în activitățile patriotice de înfrumusețare a școlilor, a orașelor și satelor natale.

Participarea Organizației pionierilor, alături de celelalte organizații de masă și obștești, în întrecerea patriotică de înfrumusețare și bună gospodărire a localităților patriei constituie unul dintre obiectivele majore ale acestei primăveri. Experiența dobîndită în anii trecuți, rezultatele anului 1971 vin să dovedească entuziasmul, hărnicia și priceperea copiilor.

Exemplul pionierilor din Dorohoi — care și-au adus partea lor de contribuție la obținerea celor patru premii cu care a fost distins orașul lor, în cadrul acestei întreceri, culminînd în 1971 cu acordarea Premiului I pe țară — precum și exemplul pionierilor din Bacău, Reșița, Galați, Tg. Mureș și al multor altora poate și trebuie să fie urmat de toți pionierii și școlarii țării.

Antrenarea copiilor la lucrări de utilitate publică trebuie să reprezinte o preocupare permanentă, o îndatorire de cinste a tuturor comandamentelor de pionieri. Hărnicia pionierilor din Botoșana, jud. Suceava, care au plantat pomi fructiferi în zone cu teren erodat, sau a celor din jud. Constanța, care împodobesc litoralul cu pomi de-a lungul traseului Ovidiu — Constanța — Mangalia, care plantează flori și îngrijesc monumente, reprezintă fapte demne, fapte de pionier.

A devenit tradițională organizarea în fiecare an a «**Săptămînii primăverii**», acțiune care se desfășoară sub chemarea «**Fiecare pionier — un pom, o floare!**»

În anul acesta însă — cel de al doilea an al cincinalului 1971—1975 — participarea pionierilor la acțiunile de muncă patriotică va trebui să crească în amploare și în eficiență.

Va trebui să muncim pe măsura angajamentelor luate de pionierii țării în fața conducerii partidului, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, la cea de a II-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor.

Toți pionierii și școlarii patriei, îndrumați de comandanții-instructori vor trebui să ia parte activă la înfăptuirea angajamentelor luate de oamenii muncii din județele lor, ca urmare a chemării la întrecere, lansată de către Consiliul popular al județului Hunedoara.

În acest sens, Consiliul Național al Organizației Pionierilor dorește ca fiecare pionier să-și aducă contribuția în uriașa acțiune la care participă întregul popor sub conducerea înțeleaptă a partidului. În felul acesta, purtătorii cravatelor roșii vor participa după puterile lor, la făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate in patria noastră.

Toți copiii sînt chemați să ajute la realizarea obiectivelor ce sînt propuse în fiecare localitate: construcții școlare, social-culturale, amenajări de parcuri, de cartiere, de terenuri de joacă, de zone verzi; să sprijine munca țăranilor cooperatori în livezi și pe ogoare.

Îndatoririle pionierilor-comandanți de unități, ale pionierilor-comandanți de detașament și de grupă vor fi sporite în această perioadă. Ei vor fi aceia care vor trebui să explice pionierilor semnificația patriotică, educativă, importanța economică a realizării obiectivului la care urmează să muncească.

Ei vor fi aceia care vor avea grijă ca deplasările spre obiectivele de muncă să se facă în formație de marș, să fie însoțite de cîntece revoluționare și pionierești. Atunci cînd condițiile permit, este bine ca munca să se încheie cu scurte programe cultural-artistice, sportive și tehnico-aplicative. De asemenea, comandamentele de pionieri pot folosi cadrul adunărilor de detașament și de unitate pentru evidențierea pionierilor fruntași în acțiunile de muncă patriotică.

În zilele acestei primăveri, cînd Uniunea Tineretului Comunist din țara noastră își va sărbători semicentenarul, pionierii vor fi alături de frații lor mai mari. Vor desfășura, în comun cu brigăzile de tineret, diferite acțiuni de muncă patriotică. Vor putea organiza întîlniri cu foști utecişti care au lucrat pe primele șantiere naționale ale tineretului. Îi vor cunoaște pe tinerii care azi muncesc pe șantierul industrial-Arad, la Întreprinderea de construcții Hunedoara, în portul Combinatului siderurgic-Galați, pe platforma industrială de la Tîrgoviște, la Combinatul minier-Suceava, la Lotru și pe alte mari șantiere ale țării.

Iată deci, că anul acesta va adăuga hărniciei voastre noi semnificații, noi frumuseți. Pregătiți-vă, dați dovadă, ca și pînă acum de tragere de inimă, de pasiune în toate acțiunile de muncă patriotică.

Copii, fiți gata ca această primăvară să găsească entuziasta armată a pionierilor și școlarilor pregătită pentru a lua parte la munca avîntată a întregului nostru popor!

FLORILE PASIUNII

— ...Și care dintre arborii ocrotiți de voi îți plac ție cel mai mult, Jutta?

— Îmi plac brazii.

— Pentru că sînt mereu verzi? Pentru că iarna se drapează în marmură? Sau pentru că, bătuți de vînturi, scot suspine omenești?

— Nu numai pentru atît. Îi iubesc pentru că știu să rămînă mereu drepți, neînduplecați.

Jutta Hirscher este elevă în clasa a VIII-a C și pionierii clasei a VIII-a C a Școlii generale din Sînpetru s-au angajat, alături de ceilalți colegi, să facă din comuna lor un model de frumusețe. Astăzi comuna are casele albe, drumurile curate, parcurile frumos întreținute. În plus, renumele unei localități unde toți purtătorii cravatei roșii, antrenați într-o vastă campanie de muncă obștească, au demonstrat minunate calități pionierești.

În vacanța de vară, sute de cravate roșii au fluturat de dimineața pînă seara pe tarlalele cooperativei, unind priceperea cu entuziasmul și hărnicia, cu voia bună. Organizați pe echipe («fiecare echipă — un cerc de prieteni și toți laolaltă — o mare familie!»), instituind un ceremonial anume gîndit pentru întrecerile de pe tarlale, pionierii s-au întrecut pe ei înșiși. Zi de zi rezultatele erau mai frumoase, bucuriile mai mari. Dar cel mai important cîștig rămîne faptul că munca în C.A.P. i-a ajutat să se descopere pe ei înșiși și să-și valorifice apoi întregul fond de inițiativă, de pasiune și de creație pionierească.

— Munca în C.A.P. ne-a învățat să fim gospodari. De aceea, dacă vreți să scrieți despre inițiativele noastre atunci eu cred că trebuie mai întîi să spuneți ceva despre faptul că noi, pionierii, am hotărît să luăm în păstrare cele două spații verzi din comună, ne spune Lucia Toma din clasa a VII-a B, comandanta unității. De ce? Pentru că frumusețea, renumele comunei noastre de aici începe, din parcuri, de pe stradă.

— Dar ce, parcă noi, băieții din clasele a VII-a și a VIII-a cînd în mai puțin de trei săptămîni am amenajat un teren de handbal, nu tot pentru renumele comunei noastre am făcut asta? Ați cam uitat pesemne, că noi am cîștigat campionatul județean la handbal — adaugă «mustrător») Claus Abraham din clasa a VIII-a C.

— Ia lăsați-o mai încet cu sportul — intervine Gheorghe Popa din clasa a VII-a C. Ce-a fost, a fost. Mai important este ce facem acum cu construcția noului local de școală. Știți bine că în vacanță reușeam să lucrăm în trei schimburi: am adus cărămizi, am făcut mortar, am înălțat zidărie. Ei, dar asta a fost astă vară. Ce facem acum și cum ne organizăm să lucrăm în continuare cît mai mult și cît mai bine?

«Cît mai mult și cît mai bine». Iată deviza pionierilor din Sînpetru în activitatea lor de zi cu zi. Și nu s-ar putea spune că e o activitate redusă doar la mărturisirile de mai sus. Unele pasiuni, ca cea de dată mai recentă, de a se lua sub îngrijire pajiștile unor renumite plante medicinale răsărite pe aici, au ceva din delicatețea și sensibilitatea emoționantă a acestor copii; altele, cum e înjghebarea unui muzeu al meșteșugurilor practicate în comună, reflectă dragostea pionierilor pentru tradiția acestor pămînturi; un cerc de «prieteni ai agenților de circulație», un altul constituit în scopul amenajării unei stupine — atestă dragostea lor pentru ordine și simț gospodăresc. În vreme ce toate acestea laolaltă confirmă, implicit, pasiunea lor pentru frumos. Nu întîmplător deci, pionierii de aici au luat recent hotărîrea ca cei 2 000 mp ai lotului școlar să fie cultivați în întregime cu flori. Pentru că florile sînt frumusețea cea dintîi a acestor locuri.

Cînd am plecat din comună, din ferestre își revărsau lumina o mulțime de flori. Flori roșii, flori galbene, flori albastre. Florile cele mai dragi pionierilor. Florile pasiunii.

Reporter

Comorile și descoperitorii lor

Sîmbătă, 5 februarie a.c., orele 11. Palatul pionierilor, București. Clipe emoționante, greu de uitat de cei care le-au trăit! Și cum n-ar fi fost așa cînd, asemeni unor pietre prețioase, ele reflectau lumina a peste 20 000 de zile petrecute în extraordinare drumeții de niște copii minunați. Au fost clipele acelea în care a avut loc deschiderea festivă a expoziției pe țară a celei de a III-a ediții a «Expedițiilor Cutezătorii».

Pionieri, comandanți instructori, reporteri, flori. Și mulți oameni maturi — personalități ale vieții noastre culturale, artistice, științifice, sportive. Și-o fată — pioniera Cintia Constantinescu, membră a echipajului «Pandurii lui Tudor» de la Școala generală nr. 146 din București — care, emoționată, rostește «Bun venit!» Apoi... un neauzit «sesam, deschide-te!» Clipă din care drumul spre sala comorilor e liber.

Comori, într-adevăr. Căutate, descoperite și adunate de expediționari de-a lungul unui mare număr de kilometri parcurși în vară pe cărările de piatră ale munților și pe acelea de apă ale Deltei. Asistența este realmente impresionată! Și de bogăția, de varietatea, și de valoarea, ba chiar și de coloritul acestor comori: insectare, ierbare, roci, relicve istorice, vechi obiecte de uz casnic, piese ale portului popular, benzi de magnetofon cu înregistrări etc. etc. Dar și mai impresionați sînt vizitatorii de realizările organizatorice, turistice și gospodărești ale expediționarilor, ale acestor copii care au fost în stare de remarcabile performanțe în aceste domenii. De la obiectele expuse, privirile alunecă și insistă, parcă și mai mult asupra «oglinzilor» echipajelor de pe care expediționarii surîd sau privesc dîrji și-ncrezători în forțele și posibilitățile lor unite, asupra paginilor jurnalelor de bord care cuprind relatarea a nenumărate episoade, întîmplări în care expediționarii și-au manifestat multiplele lor calități precum îndemînarea, curajul, rezistența fizică și morală, inventivitatea, asupra albumelor cu fotografii care-i prezintă pe acești cu adevărat cutezători în diversele ipostaze în care i-au pus, de-a lungul itinerariilor, pasionantele lor aventuri și romantice, dar și realiste în același timp.

«În comparație cu cele două ediții precedente — ne-a declarat Gheorghe Focșa, directorul «Muzeului satului», membru în juriul național al «Expedițiilor» — expoziția de anul acesta este nu numai mult mai bogată, ci și mai valoroasă din toate punctele de vedere. În domeniul etnografiei, de pildă, sînt multe unicate care ar putea sta în orice muzeu».

Este doar una dintre numeroasele păreri elogioase pe care, atît specialiștii cît și vizitatorii obișnuiți, prezenți la vernisajul acestei expoziții, le-au făcut la adresa tuturor participanților la această a III-a ediție a «Expedițiilor Cutezătorii».

CONST. DIACONU

1

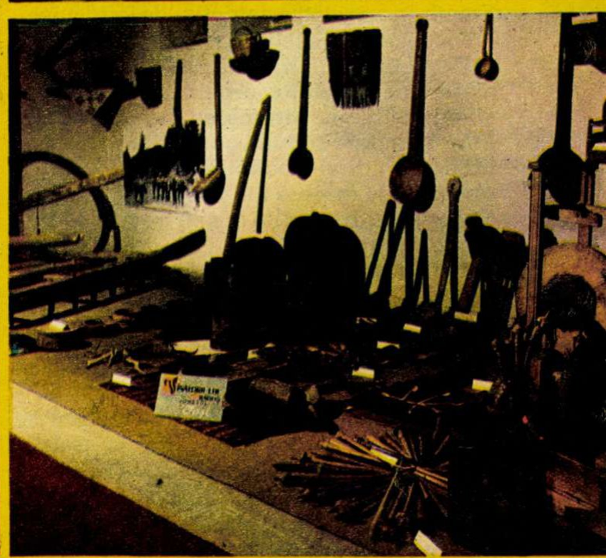
2

3

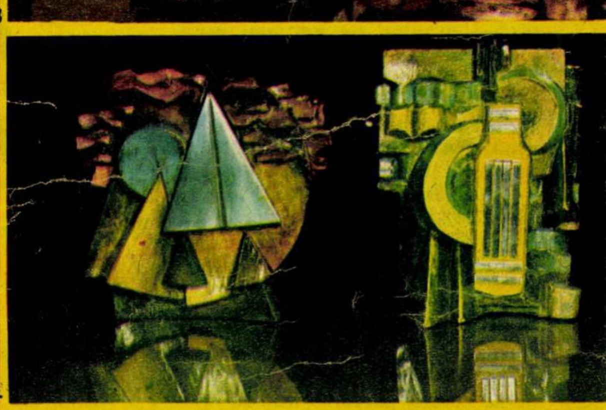
4

5

1-2-3: Aspecte din expoziție

4-5: Trofeele. Oare cui vor reveni ele?

Busola DE AUR A ENTUZIASMULUI

Palatul pionierilor găzduiește de puține zile o originală expoziție ce cuprinde rezultatele explorărilor făcute de cele peste 200 de echipaje pionierești care au participat în vara anului 1971 la cea de a treia ediție a «Expedițiilor Cutezătorii». O expoziție puțin obișnuită ce sintetizează cu o uimitoare putere de sugestie cît de larg se pot desfășura în orizontul zilelor noastre aripile entuziasmului.

Echipajele — reprezentînd pionieri și școlari din toate colțurile țării aduc o zestre impresionantă de imagini — consemnate în jurnalele de bord, pe peliculă cinematografică, pe benzi magnetice și în albumele folclorice — precum și un mare număr de colecții geologice, botanice, zoologice, etnografice și folclorice.

• PASIUNE ȘI DISCIPLINĂ

În vara anului 1971 «Expedițiile Cutezătorii» și-au individualizat mai net obiectivele, organizîndu-și investigațiile într-un cadru bine conturat; temele principale de cercetare sînt pe cît de interesante pe atît de variate. Unele echipaje și-au orientat atenția asupra economiei forestiere, altele asupra faunei Deltei; multe și-au ales ca teren de cercetare folclorul — expresie complexă a gîndirii și capacității creatoare a maselor populare; altele și-au mobilizat interesul asupra unor activități specifice locale, cum e de pildă albinăritul pastoral. Roci felurite — bulgări galbeni de sulf nativ, lucii cristale de pirită, șisturi și tufuri vulcanice se înfrățesc în colecții bogate, organizate și clasificate cu competență remarcabilă. Ample ierbare întocmite cu rigoare științifică — și nu-i deloc hazardată această calificare — ne înfățișează nu numai recolta unei «campanii» bogate în rezultate, ci și imagini mobilizatoare ale nobilei pasiuni ce-i stăpînește pe micii și harnicii botaniști. O fermecătoare undă de poezie învăluie pasiunea cu care au fost întocmite colecțiile de fluturi și insecte realizate de numeroase echipaje.

Roadele căutărilor acestor copii entuziaști și sîrguitori în a-și atinge țelurile vădesc că pasiunea lor și-a găsit făgaș bun în granițele riguroase ale disciplinei și muncii inteligent organizate. Și aceste adevăruri se impun pe o serie de alte planuri.

• IZVOARE ȘI IZVOADE

Îți fură ochii și inima în această complexă expoziție — eleganța și farmecul costumelor populare colecționate de pionieri din toate colțurile țării. Alb-negrul sobru al veșmintelor țărănești din satele de sub munții Gorjului, cojoacele înflorate din Țara Lăpușului, pălărioarele cu falnică pană de păun ale flăcăilor din Năsăud, iile de aleasă și sobră frumusețe ale Cîmpulungului și cîte și mai cîte măiestre întocmiri de borangic, și ac sau din in înălbit în soare. Vom afla, de asemenea, în cuprinsul tezaurului adunat aici în sălile Palatului pionierilor multe caiete și albume — alcătuite în cursul expedițiilor — ce cuprind sute și sute de modele fermecătoare în care descifrăm stilizate florile cîmpului, frunza codrului, Soarele veșnic rotitor și o suită de alte simboluri ale naturii generoase a pămîntului românesc — mărturii ale armoniei și echilibrului deplin al artei populare.

O mențiune deosebită se cuvine în această privință, mai cu seamă, echipajelor «Getica» de la Casa pionierilor din Cîmpina, «Paralela 45°» de la școala din Plaiul Cîmpinei (județul Prahova), «Floare de Colți» de la școala nr. 1 din Cîmpia Turzii (județul Cluj) și «Putna '71» de la Casa pionierilor din Adjud (județul Vrancea).

• ȘTAFETA GENERAȚIILOR

Explorările «Expedițiilor Cutezătorii» în lumea captivantă a folclorului le conduce pașii spre casele unor înzestrați povestitori din lumea satelor, spre ciobani cu harul vorbei și bătrîni înțelepți cu tolba încărcată cu zicători și — încă neștiute — cîntece din bătrîni.

Astfel, rapsodul octogenar Teodor Prigoană din satul Muntele Rece, ca și ciobănița Ana Bulea din Vîrșii-Mici (județul Alba) își vor petrece multe ceasuri de răgaz în mijlocul echipajului «Șoimii lui Iancu» pentru ca aceștia să aștearnă cu grijă în caietele lor, vorbă cu vorbă, vechi balade din «Țara de Piatră».

Cu aceeași putere se impun, de asemenea, atenției culegerile de balade privitoare la legendarul Gruia lui Novac, realizate de echipajul «Paralela 45 », cutezătorii și harnicii căutători de comori care ne înfățișează deopotrivă și o amplă și bine organizată colecție de cusături țărănești proprii Țării Oașului.

Plugari, mecanizatori și cărturari ai satelor, ca septuagenarul Iosef Szabo din Huta Certezei și mulți alții ca el, pătrunzînd rostul strădaniei tinerilor cercetători, le-au deschis larg nu numai inimile, ci și cuferele pline cu măiestre cusături în arnici și lînuri colorate, în fir aurit și negre găetane. Aceste giuvaeruri create de mîini harnice și inspirate au fost dăruite de ei pionierilor din echipajele «Expedițiilor Cutezătorii» urmînd să-și afle curînd locul în muzeele etnografice ale școlilor.

E o fericită petrecere a vechilor tradiții, în fluxul zilelor noastre în care preluînd tăria izvoarelor trecutului, înălțăm mai departe, fiecare după puterile sale, zidurile prezentului și temeliile zilei de mîine.

AUREL LECCA

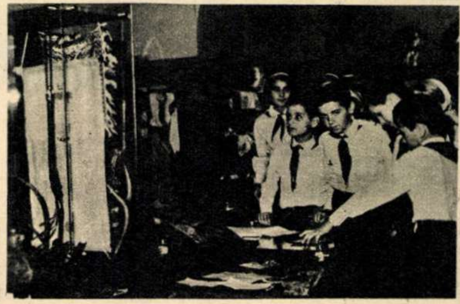

Instantanee la deschiderea expoziției

Foto: CĂLI [illegible] ETU

ASPEȚI LA CUTEZĂTORII”

MIHNEA GHEOR

Grupul nostru de pasionați reporteri au avut de data aceasta un dialog cu prof. univ. Mihnea Gheorghiu, scriitor și publicist de valoare. Participant încă în anii ilegalității la mișcarea de tineret din țara noastră, Mihnea Gheorghiu, răspunzînd la întrebările pionierilor, a evocat fapte și întîmplări din lupta tinerilor comuniști români. A fost încă un prilej pentru purtătorii cravatelor pionierești, care întîmpină aniversarea semicentenarului U.T.C, de a cunoaște pagini din istoria de luptă a organizației revoluționare a tineretului din patria noastră.

GABRIEL MORARU, clasa a VIII-a. **Vă rugăm să ne spuneți ce impresii, ce amintiri v-au rămas din vremea cînd erați de vîrsta noastră?**

MIHNEA GHEORGHIU—Am făcut liceul la «Frații Buzești» din Craiova, pe atunci socotit unul din liceele de tradiție ale orașului. Știu că azi pionierii de la «Frații Buzești» sînt cunoscuți în toată țara pentru activitățile, faptele și purtările lor. Se pare că ei onorează în toate împrejurările cravata de pionier și renumele liceului. Dar ne întoarcem înapoi cu cîteva decenii, în vremea copilăriei mele. Pe atunci liceul era un lux pe care numai cei avuți și-l puteau permite. Se plăteau taxe foarte mari. Eu, fiindcă învățam foarte bine, am obținut o bursă, apoi, prin clasa a IV-a (ceea ce corespunde în zilele noastre cu a VIII-a), am început să muncesc, întreținîndu-mă singur, fără a renunța la școală. Îmi plăcea mult literatura și ca să pot citi cărți de toate felurile m-am specializat în limbi străine—franceză și germană. Engleza am învățat-o singur. Făceam parte din echipa sportivă reprezentativă a școlii. Cele mai puternice impresii din viața mea de licean se leagă de o acțiune a U.T.C.-ului, organizată în școala noastră, în anii aceia grei. Cîțiva elevi de la «Frații Buzești», împreună cu alții de la «Nicolae Bălcescu» — eram poate, pe vremea aceea, puțin mai mari decît voi — ne reuneam în cadrul unui cenaclu pentru a discuta literatură și a recita versuri. Mai tîrziu, fiind organizați de U.T.C. am început să primim manifeste ale partidului, să citim ziare ilegale. Discutam situația politică și luam poziții împotriva exploatării omului de către om. O făceam cu gravitate și cu răspundere. Activitățile culturale, alături de acțiunile sportive erau folosite pentru atragerea tinerilor în U.T.C. Ședințele grupării noastre școlare, cu discuțiile înflăcărate, tinerești, cu bucuria de a descoperi arzătoare adevăruri, cu noaptea aceea, cînd pentru prima oară, un grup de elevi au lipit pe ziduri afișe cu inscripția «jos fascismul!» nu le voi uita niciodată.

IUSTINIAN ROȘCA, clasa a VI-a. **Mai mergeți și acum la Craiova? Care este locul preferat din orașul copilăriei?**

MIHNEA GHEORGHIU Mă întorc la Craiova aproape în fiecare lună. Cred că n-aș putea trăi fără să-mi revăd orașul natal. Acolo trag în strada Horezu nr. 24, vechea casă părintească, care a fost în timpul războiului și casă conspirativă a partidului. Tatăl meu mai trăiește, are 85 de ani, a fost membru al mișcării socialiste și muncitorești și este plin de vigoare. Și acum se urcă în copaci să culeagă poamele cînd dau în rod. Casa noastră se află într-unul din cele mai vechi cartiere craiovene. Prin apropiere se află casa unde odinioară a fost Bănia Craiovei, hanul unde s-au odihnit acum un secol și mai bine Tudor Vladimirescu cu pandurii săi. Ecoul amintirilor despre Domnul Tudor mai stăruie parcă și azi în străvechiul cartier. Un străbunic al meu a fost pandur și apoi, din cauza prigoanei, a luat drumul codrului. În copilăria mea am auzit multe povestiri despre el. Am fost legănat în cîntecul vechilor balade vitejești. Poate de aceea prima mea carte am dedicat-o lui Tudor Vladimirescu.

Și astăzi îmi place să fac lungi plimbări în fostul parc Bibescu, acolo unde m-am întîlnit prima dată cu fata care mi-a fost dragă, acolo unde în adolescență citeam versuri și petreceam la vestitele serbări populare.

MIRELA OPREA, clasa a VIII-a. **Craiova este un oraș de tradiție revoluționară?**

MIHNEA GHEORGHIU—Craiova a cunoscut o mișcare muncitorească foarte vie. Partidul Comunist Român a condus și îndrumat tineretul de aci la o luptă revoluționară puternică. În octombrie 1943, în plină dictatură fascistă, ucenicii de la Atelierele de reparații — băieți de-o seamă cu voi — au refuzat să iasă la lucru pentru comenzile de război sub pretext că nu le sînt satisfăcute revendicările. Uteciștii au colectat în anii aceia îmbrăcăminte, bani, arme pentru formațiile de partizani care luptau în nordul Olteniei. Toate acestea se făceau cu prețul unor mari sacrificii și nu odată chiar cu prețul vieții.

DANIELA TEACI, clasa a VI-a. **Am citit biografia tovarășului Nicolae Ceaușescu publicată în «Cutezătorii». Știm că el a activat și la Craiova. Ați avut vreodată prilejul să-l întîlniți în activitatea dumneavoastră?**

MIHNEA GHEORGHIU—Prima dată am auzit de tovarășul Nicolae Ceaușescu de la tatăl meu. Era în timpul desfășurării procesului ceferiștilor și petroliștilor la Craiova, după luptele din februarie 1933. Tatăl meu, era prieten cu unii din apărătorii de la proces și cu cei care îi ajutau pe acuzați. El mi-a povestit despre băiatul de 16 ani care adusese din Capitală la proces cîteva scrisori de protest semnate de un număr mare de muncitori și de alți cetățeni prin care se cerea eliberarea celor implicați în proces. Era adolescentul Nicolae Ceaușescu, care-i înfruntase cu îndrăzneală pe anchetatori. Îmi aduc aminte că tata vorbea cu atîta admirație încît din cuvintele sale am închegat în imaginația mea un portret de înflăcărat și cutezător revoluționar care m-a

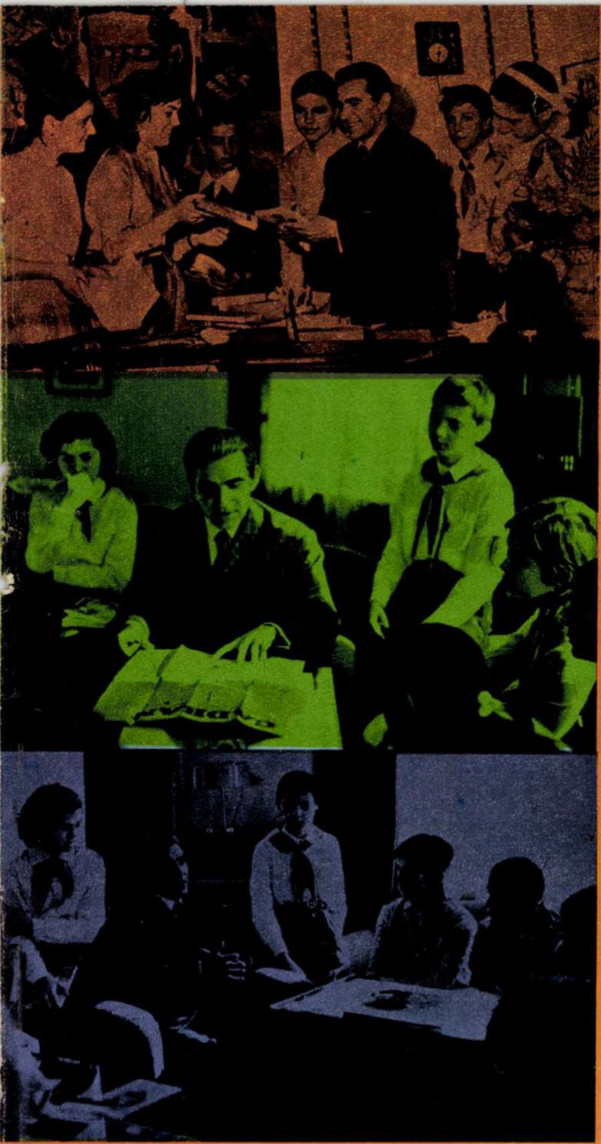

GHIU

urmărit multă vreme. Mai tîrziu, în anul 1939, cînd eram student la București am avut prilejul să mă întîlnesc și eu cu tovarășul Nicolae Ceaușescu. În anul acela, tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost ales secretar general al U.T.C. Îndrumate de partid, organizațiile tineretului comunist căpătaseră energii noi. În activitatea noastră studențească am primit atunci adeseori de la tovarășul Nicolae Ceaușescu prețioase îndrumări pentru formarea comitetelor de studenți democrați. Avea multă încredere în forțele tineretului, ceea ce pe noi ne îmbărbăta în luptă. Auzisem multe despre capacitatea sa organizatorică, știam că este un iubitor al poeziei lui Eminescu, că îi plac mult frumoasele noastre balade oltenești, pe care le știa de la mama sa și pe care le cînta cu plăcere.

IRINA RADU, clasa a VIII-a. **Ce activități U.T.C. desfășurau pe atunci studenții?**

MIHNEA GHEORGHIU—Vă închipuiți cred, că ședințele noastre, discuțiile nu erau deschise, ca astăzi. Întîlnirile noastre erau conspirative. Uneori, în ultima clipă, eram nevoiți să schimbăm locul unde urma să se țină o adunare pentru ca nu cumva să se dea de urma noastră. Răspîndeam manifeste, tipăream și citeam materiale de partid care apoi erau răspîndite cu prețul unor mari primejdii. Mulți tovarăși au căzut atunci în luptă și n-au mai putut răspunde «prezent» după victorie.

MIRCEA BRÎNZOI, clasa a VIII-a. **În perioada aceea ați lucrat la vreun ziar?**

MIHNEA GHEORGHIU—Da, și-mi amintesc cu emoție de epoca aceea. Sub îndrumarea partidului, un grup de tineri studenți democrați, printre care se aflau și actualul profesor universitar Miron Constantinescu, academicianul Manea Mănescu, cineastul Victor Iliu, profesorul universitar Mihai Levente, ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, profesorul universitar Alexandru Balaci și alți tineri, studenți și scriitori, am scos în 1939 o revistă studențească purtînd titlul «Cadran». Noi duceam activitate ilegală, dar revista o scoteam legal. Era o activitate intensă și utecìștii izbuteau să strecoare cu multă abilitate în această revistă cuvîntul partidului în problemele de artă, cultură și învățămînt, adevărul despre situația politică a țării, internă și internațională. Nimeni nu primea bani pentru ceea ce publica. Dar în schimb, aveam nevoie de bani pentru hîrtie și tipografie. Ca să obținem unele sume spălam mașini la un garaj.

ȘERBAN IORGULESCU, clasa a VI-a. **Păstrați în amintire o întîmplare din vremea aceea care v-a urmărit peste ani?**

MIHNEA GHEORGHIU—Într-o zi primisem un material de partid extrem de important. Trebuia să-l citesc și a doua zi să-l dau mai departe. Mă aflam în camera mea cu un tovarăș, cînd proprietăreasa ne dădu de veste că puțin înainte ne căutase cineva, dar plecase. Am intrat în alertă. Dacă era un agent de poliție? Ce să facem? Cel mai simplu era să distrugem materialul de partid. Dar ne părea rău. Erau niște foițe subțiri de țigară care se tipăriseră cu multă trudă și cu mari primejdii. Ne-a venit atunci o idee. Am golit pasta de dinți dintr-un tub și am băgat materialul în el. Nu peste mult timp, am primit vizita unui agent de poliție care a răscolit toată încăperea. N-a găsit nimic și a plecat. Dar și acum îmi aduc aminte cu ce bătăi de inimă îl urmăream cum se apropia de pasta de dinți, care stătea cuminte, lîngă periuță. Dar bucuria noastră n-a cunoscut margini cînd, a doua zi, materialul de partid a putut trece mai departe.

MIHAI BENȚA, clasa a VI-a. **Și după 23 August?**

MIHNEA GHEORGHIU — La 23 August, împreună cu alți utecìști, am primit arme, ne-am înrolat în forțele patriotice conduse de partidul comunist și am apărat Bucureștiul. A urmat acea perioadă înflăcărată de lupte, cînd am cucerit fabricile, am mobilizat tineretul pentru front—apoi a urmat reconstrucția și renașterea socialistă a țării, făurită de poporul nostru sub conducerea încercată a partidului, pe care părinții voștri au trăit-o și pe care voi o cunoașteți.

SONIA BUZULOIU, clasa a VIII-a. **Am citit în volumul** «FILE DE ISTORIE A U.T.C.» **că în anul 1944 ați scos ziarul** «SCÎNTEIA TINERETULUI», **ca redactor-șef și că în februarie 1945 ați fost rănit la manifestația din Piața Palatului.**

MIHNEA GHEORGHIU—Ni s-a dat o cămăruță mobilată cu o masă și trei scaune și împreună cu alți patru tovarăși am primit sarcini să tipărim un ziar. Și l-am tipărit. Timp de doi ani am scris reportaje despre ucenici și tineri din uzinele bucureștene care în acele zile luptau cu hotărîre pentru alungarea patronilor, articole despre problemele de artă și cultură. La manifestația populară, pentru un guvern democratic, din 24 februarie 1945 au participat peste 10 000 de tineri, printre care și eu. Dușmanii au tras atunci în plin, dar victoria a fost tot a noastră.

GABRIEL MORARU, clasa a VIII-a. **Sînt utecist de o lună, fac parte din organizația revoluționară a tineretului. Aș vrea să cunosc părerea dumneavoastră despre ce înseamnă spirit revoluționar și cum să ne însușim acest spirit?**

MIHNEA GHEORGHIU—Eu cred că începi să-ți însușești spiritul revoluționar cînd te gîndești mai presus de orice la interesul colectivului, al colegilor și mergînd mai departe, la interesele țării. Trebuie încă din copilărie să înveți a-ți spune părerea deschis, a combate răul pe care-l vezi în jurul tău. Să nu te faci că n-ai observat și să treci indiferent mai departe. Munca și spiritul de echipă, sinceritatea, sînt tot atîtea însușiri ale spiritului revoluționar. Pentru cei din generația mea, spiritul revoluționar însemna lupta deschisă pe care o purtai cu dușmanul. Acum caracterul luptei s-a schimbat. În societatea noastră socialistă multilateral dezvoltată lupta se duce pentru un nivel superior de civilizație, pentru adevăr și cinste, pentru echitate. Avem o țară bogată și trebuie să luptăm ca pentru toți viața să fie mereu mai bună. Personal, cred puternic în spiritul revoluționar al tineretului de astăzi. Am infinit de mare încredere în voi, în sinceritatea și cinstea voastră, în talentul și hărnicia voastră. Voi sînteți utecìști și viitori utecìști, faceți parte dintr-o organizație revoluționară care a fost și este cea mai importantă și apropiată organizație a partidului, rezerva și principalul său ajutor. Laud din inimă dorința voastră de a vă însuși un spirit revoluționar. Asta înseamnă că vă pregătiți de pe acum să deveniți membri ai Partidului Comunist Român, mîndria națiunii noastre socialiste.

Pagini realizate
de B. CARAGIALE
Fotografii de
Grigore PREPELIȚĂ

Îndemn

Cînd te duci seara la culcare,
Și-ți pui o mînă sub obraz
Să te întrebi cu-ngrijorare:
Ce am făcut eu oare azi?

O zi trecută fără fapte
Care să-ți fi rămas în minte,
În viața ta, e ca o noapte
Sau ca un basm fără cuvinte.

E ca și cum n-ai fi trăit,
Și ți-ai pierdut o zi din viață,
Și soarele s-ar fi oprit,
Căzut în somn de dimineață.

Cît timp tu n-ai făcut nimic,
Pămîntul s-a-nvîrtit o dată, —
Și doară nu-i atît de mic,
Și-a dus în spate lumea toată.

Să-ți fie-aceste vorbe-ndemn,
A vieții tale care vine,
Să lași pe unde treci însemn
Că ai făcut și tu un bine.

Și de ești vrednic cum aș vrea,
Drept semn al timpului prezent,
Tu să ridici prin munca ta,
Și gîndul tău, un monument.

DEMOSTENE BOTEZ

Poem

Iubirea noastră pentru țară-i zarea
acelor amintiri pline de rod
în care s-a-ntîmplat descălecarea
lui Dragoș, prea cinstitul voievod.
Iubirea noastră pentru țară-i fapta
cu care ne cinstim timpul de azi,
Cînd fluturîndu-ți drag la gît cravata
Vîntul șoptește tainic printre brazi
Minunile pe care tu, la școală
Le-ai și deprins din cartea înțeleaptă
pe care-ai îndrăgit-o, sau din cartea
care abia de-acum te așteaptă.
Iubirea noastră pentru țară-i visul
acestui liber și viteaz popor,
e visul omenirii înțelepte
cu care vom intra în viitor,
spre care-naintăm cu fruntea-n soare,
spre care ne-ndreptăm cutezător!

TITUS VÂJEU

La Rochelle — **unul dintre nenumăratele locuri de popas în care cei 19 cutezători români au făcut să răsune cîntecul și jocul popular.**

19 CUTEZĂTORI LA... VENEȚIA VERDE

EXCURSIE PE GLOB

Imaginile mai mult sau mai puțin fantastic alcătuite, în mintea multora — după descrierile din manualele de geografie sau după fotografii — au căpătat contururi palpabile, vii, trăind aievea sub ochii celor 19 cutezători români avîntați pe alte meridiane și paralele.

Franța, Parisul ne-au primit în haine festive, într-o zi cu soare plin. Era 14 iulie — sărbătoarea națională a poporului francez. De aici, autocarul ne-a condus spre Port-Mort (Eure), de-a lungul Senei, printre coline împădurite. Privind retrospectiv, pe ecranul amintirilor se perindă imagini de neuitat: «Francada» — la care am participat timp de două săptămîni — alături de copii din 14 țări ale lumii —. orașele Normandiei: *Rouen* (cu piața în care a fost arsă pe rug Jeana d'Arc), *Vernon, Les Andelys*, *Cléon* (în care se află cunoscuta uzină Renault, cu care cooperează uzinele noastre, «Dacia» — de la Pitești) etc.

La cei peste 600 km de Paris, pe coasta Atlanticului — la *La Rochelle*, sau în insula *de Ré* — în orașele *Poitiers*, *Niort*, *Saintes*, *Chatellrault* ș.a., micii noștri cutezători au făcut popasuri, ducînd cu ei solia cîntecelor și jocurilor populare românești. Ei au făcut să răsune frumusețea folclorului nostru pe meleaguri normande și poitevine; ecourile măreței arte de pe plaiuri carpatine și dunărene, care au cules aplauze frenetice printre spectatorii — mici și mari — din orașele străbătute.

Dar ceea ce a făcut, poate, în cel mai înalt grad, farmecul acestui periplu — turistic și, în același timp, artistic — de vacanță, alături de frumusețile «orașului lumină» — Parisul — a fost «*Veneția verde*», unică, în lume, în felul ei..

Nu departe de orașul *Niort*, de *Saint Liguaire*, se află orășelul *Coulon*, proclamat drept capitală a «imperiului». de verdeață străbătut de ape calme, liniștite. Aici este departamentul *Deux-Sèvres*, unde se află cea mai întinsă și mai frumoasă parte a acestui încîntător colț al regiunii Poitou din sud-vest.

Această împărăție a apelor, care se întinde pînă spre *Vendée* și *Charente Maritime*, acoperă o suprafață totală de aproximativ 55 000 de hectare. Terenul este foarte jos și din această cauză, apele mării, cu ocazia mareelor, împreună cu ale fluviului *Sévre*, s-au răspîndit pe acest teritoriu întins.

Spre a înlătura mlaștinile, pentru a folosi pămînturile, încă din Evul Mediu și apoi în secolul XVII, oamenii au silit apele să urmeze drumurile unor canale rectilinii. Între 1833—1859 însă s-au desfășurat aici lucrări importante, după planuri mai sistematizate ale rețelei de canalizări, sub Napoleon I.

La Coulon, ca și în Veneția italiană, singurul mijloc de «circulație» este barca. În acest paradis vegetal plopii, frasinii și ulmii domină întinderile, boltindu-se deasupra canalelor, cu ramurile lor stufoase, printre care este filtrat cerul și lumina solară. Nici o adiere, nici un zgomot; nimic nu clintește liniștea devenită, aici, parcă materială; totul pare încremenit într-o tăcere fără început și fără sfîrșit. Luciul apelor este frînt doar de lunecarea bărcilor peste undele sale oglinzi, peste aceste «căi de ape» evocate în pagini măiestre de scriitorul Jacques Nanteuil.

Nu sînt gondolierii romantici ai Veneției adevărate și nici gondolele iluminate feeric pentru o «festa»; în schimb, regăsești, în aceste locuri, un colț de lume aproape uitat, în care barcagiu și călător plutesc pe apele liniștite, într-o tăcere gravă, solemnă, comunicînd astfel cu natura, fără a-i tulbura misterele, taina, măreția...

Este o frumusețe sălbatică, de nedescris, a cărei poezie au gustat-o din plin micii noștri cutezători, lăsîndu-se legănați de apele acestor canale, plutind în bărcile înșirate ca într-un cortegiu de carnaval, alături de prietenii lor, copiii francezi. Prietenia și pacea au dialogat în voie și de data aceasta...

«Veneția verde»...

Autoritățile locale privesc cu indiferență această oază de calm și solitudine. Treptat, treptat, aluviunile și pămîntul țărmurilor ce se surpă vor înfunda aceste canale, ruinîndu-le... Nimeni însă nu se sinchisește de aceasta. După cum falnica Veneție a Italiei cade pradă asaltului nemilos al apei din lagune, așa și canalele de la Coulon sînt amenințate a fi înecate de pămînt și bălării, dacă nu se vor lua măsurile necesare pentru întreținerea și curățarea lor. Este păcat ca munca de secole a oamenilor acestor locuri pentru fertilizarea solului și pentru crearea — în același timp — a acestui loc de recreere, unic în lume, să se distrugă, să cadă pradă indiferenței.

IOAN MIHUȚ

Gînduri despre CIREȘARI

DE CONSTANTIN CHIRIȚĂ

Mi se pare oarecum firesc că prima noastră întîlnire, în relația pe care am stabilit-o acum cu voi, prin intermediul revistei «Cutezătorii», să înceapă printr-o confesiune (neterminată, bineînțeles) despre **Cireșari,** mai ales că în scrisorile trimise de voi redacției sînt unele care cer amănunte despre eroii mei, ca să nu mai vorbesc despre scrisorile adresate mie, care, toate, nu se interesează decît despre Cireșari.

Mai întîi: prima denumire a eroilor mei și a primei încercări literare a fost «Cutezătorii». Așa s-a numit scenariul de film pe care l-am prezentat cu vreo 18 ani în urmă cinematografiei. Scenariul mi-a fost respins destul de repede, și acesta a fost primul meu noroc. M-am înfuriat și eu repede, dar pentru mai mult timp, spunînd și spunîndu-mi: voi transforma acest scenariu într-un roman și vom vedea noi pînă la urmă. Dacă n-o să se roage de mine cinematografia să se facă film după el... Și pentru că cinematografia nu s-a rugat de mine, atunci la apariția primului volum... Acesta a fost cel de al doilea noroc al meu. Între timp mi-am mai amintit ce cărți aș fi vrut să citesc cînd aveam vîrsta voastră de azi și m-am gîndit că ar fi bine să scriu eu acele cărți pe care aș fi vrut să le citesc atunci. Și astfel am trecut la scrierea celui de al doilea volum: Castelul fetei în alb... Da, era să uit, sau m-am prefăcut: titlul primei cărți și al eroilor. Cînd eu am predat Editurii Tineretului primul volum cu titlul «Cutezătorii», editura era tocmai pe cale să scoată o colecție specială de cărți pentru tineret și tocmai căuta titlul colecției. **Inspirația** a fost fulgerătoare și «inspirată», dar eu am fost nevoit să caut alt titlu. Acesta a fost cel de al treilea noroc al meu. Am descoperit «Cireșarii» și deși toți prietenii mei au fost împotriva unui asemenea titlu **anost** pentru o carte atît de vioaie (ziceau ei) m-am încăpățînat și bine am făcut. Azi Cireșarii sînt Cireșarii, Cavalerii florii de cireș, sînt prietenii voștri foarte buni, sînteți voi, da! Iată am primit de curînd o foarte frumoasă plachetă în litere de argint în care mi se urează succes și altele de către cei care semnează: **«Cireșarii Liceului «Frații Buzești» din Craiova».** Dacă nu s-ar fi simțit **cireșari** n-ar fi semnat astfel, și profit de prilej pentru a le mulțumi din toată inima bravilor cireșari craioveni.

După volumul doi am uitat de filme și de cinematografie, am ajuns pe mîna cititorilor care m-au somat, prin foarte multe și nuanțate mijloace, să continui istorisirile cireșarilor. M-am supus dorinței cititorilor (a fost cel de al patrulea noroc al meu) și astfel, după cincisprezece ani de muncă am terminat cele cinci cărți ale cireșarilor. Le-am scris, le-am rescris, fiecare pagină, fiecare cuvînt au unit visul de atunci și răspunderea mea de scriitor, au trecut toate prin inima mea, (numai așa se poate scrie literatură despre și pentru voi) devenind ciclul pe care-l cunoașteți.

Din această scurtă confesiune (neterminată încă) veți înțelege, poate, că pentru a scrie o carte nu trebuie numai să ai har și să o dorești. Trebuie să și muncești, cumplit, să i te dăruiești, pînă la sacrificiu, să nu obosești, să nu te sperii de piedici, să nu-ți slăbească nici o clipă voința. Amintiți-vă povestea mea cu cinematografia, cea care se simte în visul lui Tic din finalul volumului întîi. Astăzi, e adevărat,după 18 ani și cinematografia, și televiziunea vor să transforme Cireșarii în filme și seriale...

Din această scurtă confesiune se va înțelege, poate, și cine sînt acești Cireșari, cărora mulți dintre voi le cer adresele. Cireșarii, dragii mei prieteni tineri, nu sînt altceva decît visele mele și visele voastre, dorințele mele și dorințele voastre, adevărurile mele și adevărurile voastre, adică rezultatul unei întîlniri fericite (și foarte necesare) dintre autor și cei pentru care scrie.

Mă bucur că revista «Cutezătorii» publică în acest număr coperta intitulată «Cireșarii», — un dar de suflet, în culori, oferit de pictorul Sabin Bălașa, cireșarilor și prietenilor săi.

(Răspund cu aceasta scrisorilor trimise de: Podet Elena — Dorohoi, Călin Mariana-Băilești Dolj, Alfons Lucia—București, Cristea Gabriela—Mizil, Gabor Viorica — Arad, Hagiu Delia—Bistrița, Bușcă Ioana—Priseaca-Olt, Vaida Laurențiu—Dej, Ciupercă Dan—Iași, Violeta Popescu — Mangalia, Ivan Georgeta—Giurgiu, Drăghescu Cristina—București, Mester Gizella—Codlea).

MIRCEA SÎNTIMBREANU

FOILETONUL SĂPTĂMÎNII

CE FEL DE PĂSĂRI?

De mult — și totuși parcă nu așa de mult — pe vremea cînd eram școlar, jucam în clasă un joc de imaginație. Era simplu și amuzant. Adaug că îl socot și astăzi folositor și că îl practicam cu toată răspunderea. Cineva, conducătorul jocului, întreba: — «Dacă noi, cei de față, am fi metale, ce fel de metal ar fi fiecare?» Urmau răspunsurile: «X ar fi oțel! Y argint-viu! Z — cositor!» ș.a.m.d. — «Dar dacă am fi feluri de mîncare?» Atunci cutare ar fi varză acră, cutare — mămăligă, cutare — dulceață...» — «Și dacă am fi păsări?» Ei bine, mi-a revenit în minte acest joc și această întrebare citind scrisoarea unei corespondente din comuna Munteni-Buzău, județul Ialomița. Și mi-a venit pe dată și răspunsul: voi, fetelor din clasa a VII-a A, ați fi niște vrăbiuțe! Gureșe, certărețe, bătăușe și toate acestea pentru mai nimic, pentru ambiția de a sta pe o crenguță mai înaltă sau de a ciuguli o firimitură de glorie în plus. Ba nu, mă corectez eu însumi. Vrăbiile sînt ele guralive, dar pașnice și modeste. Or, din scrisoare, fetele în cauză, date cu nume și prenume, par mai degrabă niște ulii. Prea multă dihonie și tensiune între ele. Nu-și vorbesc, se pîrăsc, se amenință cu bătaia etc. și doar la adunările pionierești își amintesc că alcătuiesc un... colectiv unit. Vedeți? Ulii sînt parcă mai consecvenți. Ei au ce au cu puii de găină, cu iepurii și aceștia, negreșit, instinctual, nu le declară niciodată dragoste.

Și, în definitiv, fetele despre care vorbeam nu fac parte din aceeași «clasă», nu sînt înscrise în același catalog și nu se strîng sub drapelul aceluiași detașament? Atunci? Fetele acestea care își leagă și își desfac prieteniile ca pe șireturile de la pantofi, care se ciondănesc și se detestă pentru un cuvînt, care își arată toată ziua «cotul și pișcotul», ele de ce păsări mici și prostuțe vă aduc aminte? Mie îmi sugerează un univers meschin și îngrădit. Și parcă tot timpul pradă lăcomiei de a ciuguli orice fărîmă de la gura altuia. Și unde fără încetare e țipăt, urmărire, încăierare... Parcă asta s-ar potrivi cel mai bine cu zisul colectiv: asemănătoare cu niște pui prostuți de găină. Aveți, dragi cititori, vreo altă idee? Scrieți-o Georgetelor, Nicoletelor și altor... boghete din clasa amintită.

DIFUZARE

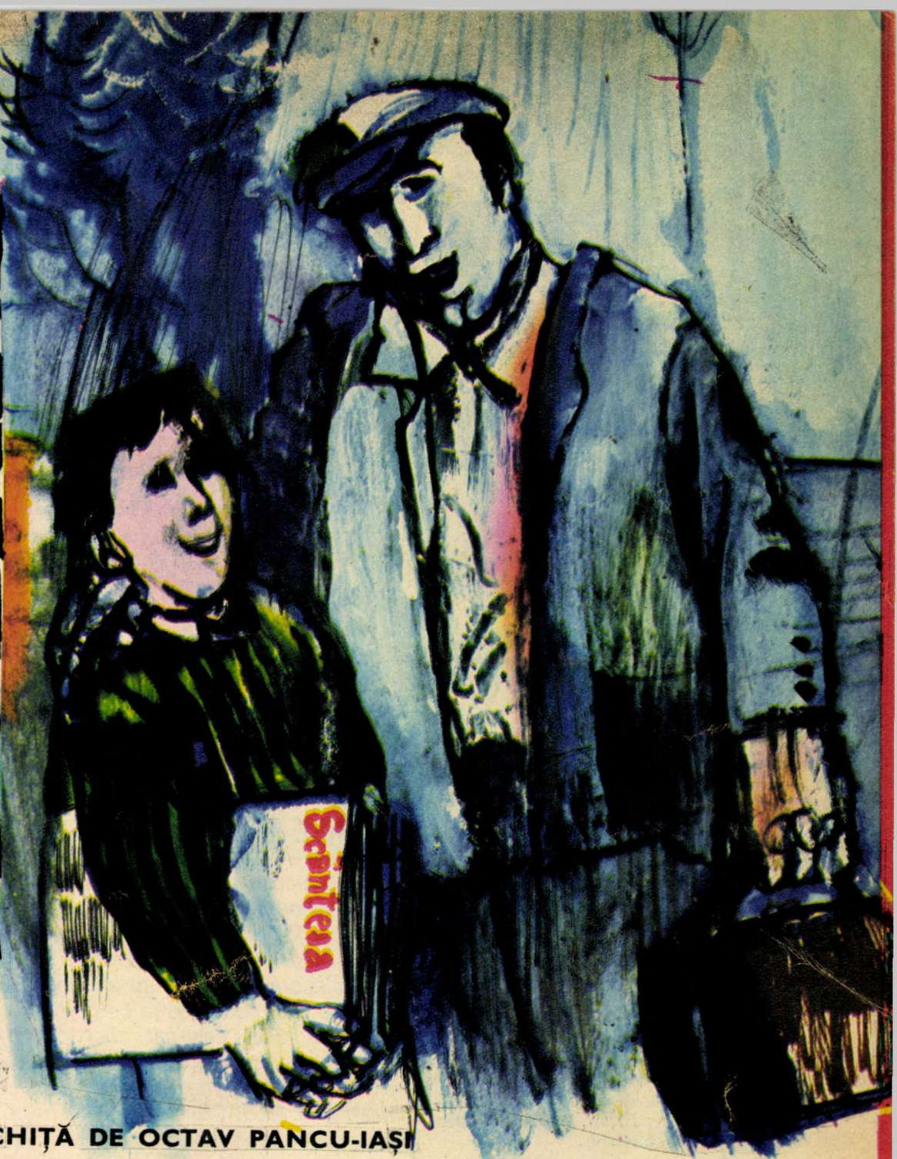

SCHIȚĂ DE OCTAV PANCU-IAȘI

Sfîrșit de septembrie sau început de octombrie. Anul '44. Duminică.

Lumină amețitoare, sîngerează frunzele de viță, ard castanii. Este ora prînzului și trecătorii au început să se rărească. Nici eu nu mai am de stat mult; mă uit că din vraful de «Scînteia» pe care l-am *difuzat* de dimineață, n-au mai rămas decît cîteva foi. Nu mi-e foame—un ceferist, luînd ziarul, mi-a pus în palmă nu numai banii, ci și două mere—nici nu-s obosit; la 15 ani nu obosești atît de ușor, chiar dacă noaptea făcusem de gardă la un sediu al U.T.C. și încă nu se luminase cînd primeam ziarele și prinsesem primul tramvai ieșit din depou, venind cu el pînă aici, lîngă pasarela Basarab. În tramvai am învățat pe de rost cîteva titluri din ziar și le-am strigat toată dimineața cu un glas pe care îl voiam altfel decît al «băieților de ziare»; eu nu vindeam, ci *difuzam*, trebuia să se vadă, să se simtă asta. Și nici măcar nu *difuzam* ziarul oricui. Am refuzat pe unul care venise spre mine împleticindu-se și duhnind a țuică, am refuzat o femeie care îmi ceruse mai multe exemplare (știam că le ia pentru împachetat).

Mă gîndesc că am o mulțime de lecții de pregătit pentru luni, la liceu, mă gîndesc la o fată pe care n-o să pot s-o văd după masă și, probabil, altădată n-o să mai vrea ea să mă vadă, mă gîndesc la zeci de lucruri disparate: mi-ar plăcea să văd un film, aș vrea să bată UTA după masă, de ce nu-mi scrie Anton de pe front, cîți ani o fi avînd bătrînul cu luneta din fața Cercului Militar, de ce se fac pasarele și nu tuneluri, cînd o să scriu o poezie pe care să n-o mai rup...

Nu-i nimeni pe o rază de cincizeci de metri în jurul meu, dar mai strig două titluri: lupte grele pentru eliberarea Ardealului de Nord; muncitori care au plecat la țară să repare uneltele agricole.

Nu număr niciodată ziarele rămase cînd vraful se apropie de sfîrșit; aștept să mă trezesc deodată cu mîna goală. Nu le număr nici acum; e un fel de joc al meu; ador surprizele și cînd nu mi le fac alții, mi le fac eu.

Mă trezesc cu o mînă care mă bate pe umăr. Mă întorc. Un bărbat înalt, încă tînăr, cu cămașa descheiată, cu o haină roasă, de piele, pe umeri, nebărbierit, privindu-mă, mi se pare mie, cu un soi de curiozitate aparte.

Îi întind un ziar. Clatină din cap:

— Nu.

Am replica mea în asemenea ocazii. Ridic din umeri și spun apăsat, dar nu fără să zîmbesc:

— Regret. Nu vînd gumă de mestecat.

— Dar ce vinzi?

— Nu vînd nimic.

— Dai «Scînteia» gratis?

— Dimpotrivă. Cu bani. Dar n-o *vînd*. O *difuzez*.

— Nu-i tot un drac?

— Se pare că nu-i.

— De ce?

Îmi vine să-i răspund: «De aia». Ar fi însă un răspuns de vînzător și eu voiam să se vadă, să se simtă că sînt «difuzor voluntar». Zîmbesc în continuare, mai aștept o vorbă de la el.

— De ce? repetă.

— Pentru că pe noi ne interesează...

— Care «noi»?

— Pe mine, dacă vreți...

— Atunci de ce ai spus «noi»?

— Nu-s singurul care *difuzez* ziarul. Numai azi, și numai în București, și numai utecișți am ieșit la *difuzarea voluntară*, cam două sute.

— Și ce-i cu asta?

— V-am dat o informație. Mi-ați cerut-o. Și, de altfel, mă bucur cînd pot să spun ceva îmbucurător!

— Ești guraliv...

— Repet: mi-ați cerut o informație și v-am dat-o. Săptămîna trecută n-am ieșit cu ziarul decît vreo sută și cincizeci!

— Spune cum e cu difuzarea. Dar să nu mă ții mult, că n-am timp.

— Dumneavoastră v-ați oprit lîngă mine!

— Nu-mi dai voie să fiu curios și să n-am totuși timp?

— De ce nu? Pe scurt, prin a *difuza* înțelegem să știm în mîna cui ajunge ziarul, dacă omul îl citește, dacă învață din el. Prin «Scînteia», partidul comunist se adresează maselor, mobilizîndu-le la luptă.

— Care luptă?

— Nu cred că n-ați auzit încă despre lupta pentru dreptate, pentru libertate, pentru egalitate...

— Să presupunem că n-am auzit.

— Să presupunem, dacă admiteți că v-ați născut și ați trăit pe o insulă pustie.

— Știi bine lecția!

— N-o știu atît de bine pe cît o simt.

— Și acum ce simți?

— Simt că dumneavoastră aveți mult mai mult timp de pierdut, decît dorința de a cunoaște ceva.

— Asta nu trebuia să mi-o spui.

— N-am vrut să vă jignesc.

— Asta nu trebuia să mi-o spui. Pînă acuma te-ai descurcat, dar asta nu trebuia să mi-o spui. Ți-ai ieșit din pepeni și tu n-ai voie să-ți ieși din pepeni. Ca să convingi, e nevoie să-ți păstrezi calmul. Te aprinzi prea ușor. Ești, ce-i drept, foarte tînăr, mai ai de învățat; nu te acuz, te sfătuiesc. Uite, eu dacă eram în locul tău, procedam așa...

Îl văd cum scoate din buzunarul hainei de piele un ziar «Scînteia», îl despăturește fără grabă, mîngîie foaia cu palma ca să-i îndepărteze cutele.

— Uite, cam așa... Iei un ziar și îl arăți omului. Vreți să știți ce e lupta pentru dreptate? Priviți ce scrie aici. Și-i citești asta...și asta...și asta... Priviți și ce înseamnă luptă pentru libertate... Aici e vorba despre asta, și asta...

Nu mai zîmbesc. Și el observă. Mă bate ușurel pe obraz.

— N-am vrut să te supăr. Muncești bine. De un ceas te tot observ. Dar se poate să muncești și mai bine. Cîte ziare mai ai?

— Nu știu. Cîteva.

— Ți le iau eu pentru tovarășii mei de la Triaj. Intru acuma în schimb. Sau vrei să mergi cu mine? Hai, că ai ce vedea...

MERIDIANE

GIGANŢII AMAZONIENI

În jungla amazoniană trăiesc o mulţime de triburi indiene. Printre acestea, se află şi o comunitate de oameni care nu a intrat niciodată în contact cu civilizaţia — tribul Kranhacacorilor. El se află stabilit într-o zonă prin care urmează să fie construit transmazonianul — o uriaşă panglică de beton şi asfalt. Despre oamenii tribului Kranhacacore se spune că ar fi nişte «indieni giganţi», deoarece ar avea o înălţime medie de 2 metri.

Pentru a-i convinge să se strămute în alte locuri, o expediţie organizată de guvernul brazilian a pornit spre locurile lor de baştină.

O lecţie de «mers corect pe stradă» destinată micilor pietoni. Asemenea acţiuni, menite să popularizeze regulile de circulaţie printre elevi, au loc în numeroase şcoli din *R.P. Polonă*. Profesori sînt chiar agenţii de circulaţie.

AVION DIN MASE PLASTICE

Constructorii finlandezi au realizat un avion din mase plastice, considerat a fi primul de acest gen din lume. Avionul, care atinge viteze de 210 km la oră, este dotat cu un motor de 160 c.p. şi poate lua la bord două persoane. Este destinat zborurilor de instructaj şi remorcării planoarelor. Prototipul, a cărui construcţie a început în 1969, urmează să efectueze primul zbor luna viitoare.

Locuitorii portului francez *La Brague* au fost nu de mult martorii unui eveniment rar întîlnit pe ţărmurile Mediteranei. O balenă, lungă de 6 m şi cîntărind trei tone şi jumătate, a eşuat pe plaja portului. Descoperită de un pescar, ea a murit după cîteva ore, cu toate încercările de a o salva. Specie rară în apele Mediteranei, balena nu a putut supravieţui din cauza apei foarte poluate din această regiune.

ORDINATORUL ŞI... POLUAREA

Treizeci şi trei de aparate instalate pe o zonă de 50 km², în jurul oraşului **Rotterdam** *analizează gradul de poluare a aerului în fiecare minut şi transmit indicaţiile lor unui ordinator central. Acesta, la rîndul său, poate indica pe o hartă luminoasă, în orice moment, punctele în care gradul de poluare depăşeşte limitele impuse. Privind indicaţiile de pe hartă se pot repera cu uşurinţă cauzele poluării pentru a fi înlăturate.*

Printre nenumăratele aparate cu care este dotat parcul sportiv al Şcolii medii Sinhung din *Phenian* (R.P.D. Coreeană) se numără şi cel din imagine. În orele de educaţie fizică elevii pornesc adevărate întreceri pentru a vedea care dintre ei ajunge mai repede la capătul barei.

STUDENT LA 12 ANI

În momentul în care va absolvi Facultatea de mecanică şi matematică a Universităţii din Kiev şi va primi diploma de inginer, *Alexandr Dvorak* va împlini 16 ani.

Saşa Dvorak este acum în anul IV. El a devenit student la 12 ani, cînd a terminat şcoala medie din Mekeevka. La 2 ani cunoştea deja alfabetul, la 4 ştia să scrie şi să facă mintal operaţii de înmulţire şi împărţire, iar la vîrsta de 7 ani a fost înscris direct în clasa a doua. După aceea, în numai doi ani, a învăţat toată materia pînă la clasa a şasea inclusiv. Întrebat cui ar vrea să-i semene, Saşa a răspuns: «Mie îmi place Einstein».

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

EPISODUL XXIV

Spic se ghemui şi el la pămînt şi rămase nemişcat, cu botul pe labe. În casă, nici o mişcare, numai zgomotul straniu şi obsedant al albinelor, ce scînteiau ici şi colo în soare, învăluia grindul.

— Hei, Spic, îi şopti Babuşcă întorcînd capul spre el. Du-te de vezi despre ce este vorba...

Cîinele-lup se ridică în picioare şi după ce cercetă cîteva clipe cu privirea ferestrele mohorîte ale casei, se strecură uşor, ca o umbră printre tufele dese de mărăcini.

Ajuns în dreptul uşii, se înălţă, sprijinindu-se cu picioarele de ea şi, împingînd-o, sări fulgerător într-o parte. Uşa groasă de lemn se întredeschise, cu un scîrţit uşor. Spic aşteptă nemişcat, cu muşchii încordaţi, gata să sară. Apoi, încet, încet uşa se închise din nou. Spic se apropie din nou de ea şi împingînd-o cu laba, se strecură în casă.

Trecură cîteva clipe. Apoi deodată, Babuşcă auzi undeva în casă, lătratul puternic şi vesel al lui Spic.

Ieşi din ascunzătoare şi în cîteva salturi ajungînd la uşă, pătrunse în fugă în casa prisăcarului. În tindă, în faţa unei sobe de cărămidă, cu pereţii de lut coşcoviţi, Spic se învîrtea lătrînd în jurul unui om bătrîn, trîntit la pămînt, cu mîinile legate la spate şi cu un căluş în gură. Era prisăcarul.

La intrarea lui Babuşcă, bătrînul ridică capul spre el şi îngăimă, cu gura astupată de căluşul de cîrpă, cîteva sunete fără noimă. Băiatul înţelese că bătrînul îi cerea să îl dezlege. Îngenunchie lîngă el şi îi dezlegă mîinile prinse într-o sfoară lucioasă şi subţire care aproape că îi intrase în carne. Văzîndu-şi o dată mîinile libere, bătrînul îşi smulse căluşul din gură şi se ridică în picioare.

— Ai sosit la ţanc, băiete! îi spuse el lui Babuşcă, pocnindu-şi încheieturile amorţite ale mîinilor... Aş fi putut să zac aici chiar şi o săptămînă...

Babuşcă se ridică la rîndul lui şi îl privi mirat:

— Dar ce s-a întîmplat?

Spic se aşeză pe picioarele din spate şi ascultă.

— Ce să fie? Necazul... continuă bătrînul, bătîndu-se cu palmele peste buzunare şi căutîndu-şi pesemne ţigările... A dat peste mine un oarecare domn Friedrich, însoţit de doi haidamaci...

Babuşcă ciuli urechile.

— Nu era şi un băiat cu ei?

Descoperind ceea ce căuta, bătrînul se repezi la masa simplă de lemn, ce se afla în mijlocul încăperii şi pe care se afla un pachet de ţigări şi un chibrit.

— Ba era, continuă prisăcarul scoţînd o ţigară din pachet şi aprinzînd-o Un băiat şi o femeie....

— Tovarăşa ingineră?

— Păi ştiu eu dacă era ingineră? O fi fost, dacă zici. Dar de unde o cunoşti?

— De la staţia de pompare din pădurea Teregova.

Bătrînul trase repede un fum de ţigară:

— Şi băiatul... ţi-e prieten? Pe el îl cauţi?

Babuşcă îl fixă pe bătrîn pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Da, se numeşte Scatiul...

— Aşa, aşa, făcu bătrînul. Scatiul îi spunea şi domnul Friedrich ăla... Au plecat cu toţii mai adineauri, după ce m-au legat fedeleş...

— Nu ştiţi cumva încotro au luat-o?

Bătrînul prisăcar păru să se gîndească o clipă:

— Îi tot auzeam vorbind de un şlep...

Pleoapele lui Babuşcă se ridicară fulgerător şi ochii lui verzi, piezişi, străluciră puternic.

— De un şlep părăsit?

— Aşa, aşa, întări bătrînul, scuturînd scrumul de ţigară în gura cupto-

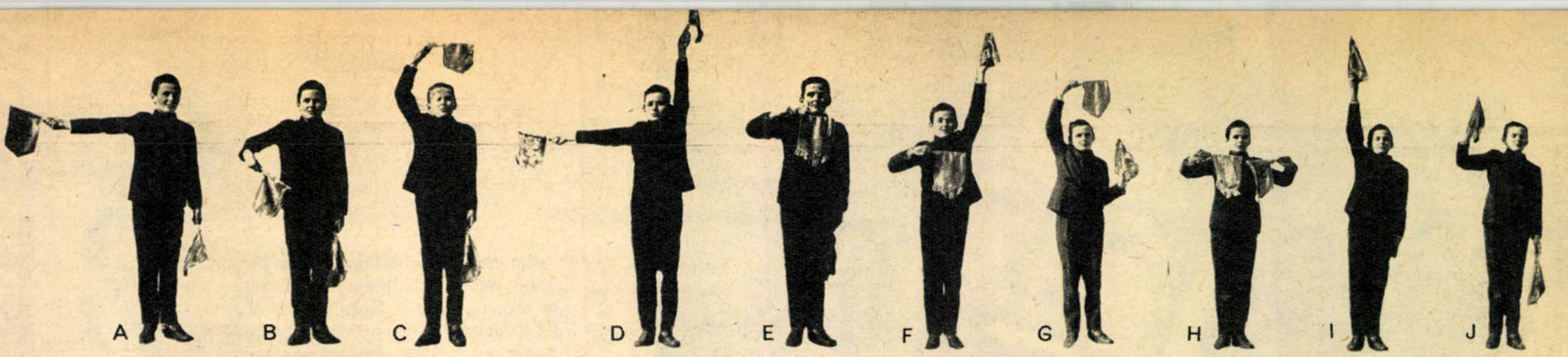

La literele J,M,N, brațul este mai intii intins, apoi se lasă in jos, indoindu-l din cot și, in final, se ridică iarăși sus. La literele S și Z steguleţele se mișcă de 2—3 ori, în forfecare.

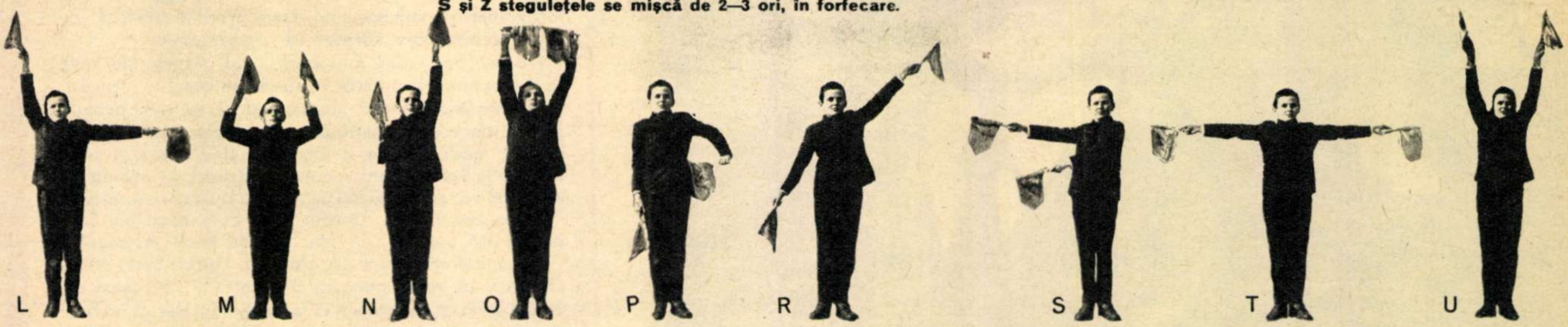

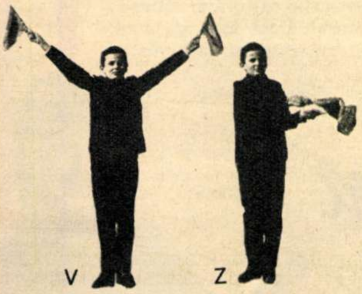

LIMBAJUL STEGULEȚELOR

Nu mă îndoiesc că ați auzit legenda potrivit căreia Ștefan cel Mare a dăruit celor șapte copii ai Vrîncioaiei cîte un munte din cei șapte care străjuiesc Țara Vrancei.

Locuită de țărani liberi (răzeși), în frunte cu un vornic de Vrancea, această parte a Moldovei se conducea după legi proprii și nici Vodă nu avea dreptul să facă judecată decît după obiceiul pămîntului vrîncean.

Copiii Vrîncioaiei aveau o singură obligație față de domnul Ștefan: să-i vestească apropierea dușmanului la hotarul de miază-zi al țării. Cum făceau asta? De îndată ce se iveau turcii, vrînceanul ce stăpînea muntele cel mai dinspre sud aprindea un foc pe culmea muntelui său. Imediat ce vedea focul, vrînceanul de pe muntele următor aprindea și el «gătejele din vreme pregătite» — cum zice cronicarul — și astfel, «vestea trecea din munte în munte mai iute ca vîntul». Pe vreme bună, copiii Vrîncioaiei — care aveau statură uriească — își «vorbeau» și cu ajutorul brațelor, făcîndu-și tot felul de semne, doar de ei înțelese.

Transmiterea veștilor cu ajutorul brațelor s-a folosit încă din vechime, mai ales de către corăbieri. Azi marinarii semnalizează cu ajutorul steguleţelor.

Pentru a putea transmite mesaje la distanță, revista «Cutezătorii» vă propune să învățați «limbajul steguleţelor». Cu ajutorul lui veți putea vorbi la distanță fără telefon și fără radio. Priviți cu atenție mișcarea și poziția brațelor: brațele împreună cu corpul, sugerează uneori chiar litera respectivă!

Nu ne îndoim că la concursurile «Voinicul», semnalizarea cu stegulețe (de culoare oranj) va oferi participanților posibilitatea de a-și împărtăși gîndurile și a transmite mesaje importante pentru cîștigarea trofeelor puse în joc.

În fotografie, elevul Horia Drăgoiu — Școala generală 17, București.

SEVER NORAN

ROMAN FOILETON

rului... Şi parcă am mai auzit şi ceva despre o pisică.

Babuşcă îl privi uimit, cu gura uşor întredeschisă:

— Şlepul părăsit de la «Cotul pisicii»?

— E un şlep pe acolo?

Babuşcă se întoarse spre Spic şi îi spuse hotărît:

— Să mergem, Spic. Ştiu unde l-a adus domnul Friedrich pe Scatiu.

Dar Spic se ridică în picioare.

În clipa aceea, bătrînul prisăcar albi la față și azvîrlind țigarea din mînă se năpusti ca un nebun în încăperea alăturată. Babuşcă îl auzi trăgînd un sertar și răscolind niște hîrtii:

— Bandiţii! Blestemaţii! striga bătrînul cu un glas înăbuşit de furie, făcîndu-şi reapariţia în încăpere şi repezindu-se la o puşcă de vînătoare, ce atîrna fixată într-un cui pe perete... Mi-au luat toţi banii! Tot avansul pe care l-am primit de la CENTROCOP pentru miere...

Babuşcă îl privea nemişcat.

— Cine vi i-a luat? Domnul Friedrich?

— Aş! strigă bătrînul frîngînd puşca în două şi deschizînd încărcătorul... Chioru' ăla şi Ciupitu' ăla de vărsat au făcut-o... Dar las' că le pun eu pielea pe băț... Să mergem, băiete! Să mergem!

Şi bătrînul prisăcar închizînd puşca la loc se repezi val-vîrtej afară din casă.

Babuşcă şi Spic îl urmară. Însoţiţi de bătrînul prisăcar care înjura şi blestema într-una, ajunseră la barcă.

— Încotro o luăm? se interesă ceva mai potolit prisăcarul. Înapoi spre Dunărea Veche?

Babuşcă tresări uşor şi îl privi cu coada ochiului, în timp ce se juca cu urechile lui Spic.

Dacă bătrînul zăcea legat în casă, se gîndi el, de unde ştie că am venit dinspre Dunărea Veche? Dar adăugă îndată cu voce tare:

— Nu, o luăm de-a dreptul pe canal, prin baltă... Pe Dunărea Veche ar fi să ocolim prea mult... Şi aşa, ajungem tocmai la noapte la «Cotul pisicii».

— Fie, băiete! spuse bătrînul prisăcar suindu-se în barcă şi rezemînd puşca de vînătoare undeva lîngă el... Cunoşti mai bine ca mine socotelile pe-aici... Hai, urcă şi să-i dăm bătaie.

Spic sări de pe mal drept în mijlocul bărcii. Babuşcă făcu vînt bărcii de la mal cu piciorul şi se aşeză la vîsle. Uriaşa barcă se răsuci în loc, şi-apoi se avîntă, în plescăitul vesel şi zgomotos al vîslelor pe canal.

ROMAN FOILETON

Prisăcarul scoase o altă ţigară din pachet şi o aprinse.

— Spuneai că femeia este ingineră, continuă într-o doară bătrînul, azvîrlind chibritul în apă, nu-i aşa, băiete?

Babuşcă vîslea uşor încordat.

— Da, ingineră... Tovarăşa ingineră.

Bătrînul îl fixă pe Babuşcă cu ochii lui cafenii, străbătuţi de vinişoare roşii.

— Vrei să-ţi spun ceva? Să ştii că nu este ingineră.

Babuşcă se prefăcu mirat la culme.

— Zău, nene? Nu e? Dar ce e?

Bătrînul se aplecă cu un aer misterios spre el:

— Ştii ce e? E de la miliţie. L-am auzit pe domnul Friedrich cînd vorbea cu ea... Recunoscuse femeia treaba aceasta, pe cinstea mea.

Babuşcă lăsă să îi scape vîslele din mînă de uimire.

— Formidabil, nene. De la miliţie? Şi tot satul care o cunoaşte de trei ani...

Bătrînul îşi muşcă buzele:

— De trei ani, zici?

Babuşcă apucă vîslele şi izbucni în rîs:

— Ce-o să se mai mire tata cînd o să-i spun că tovarăşa ingineră este de la miliţie... N-o să mă creadă... N-o să mă creadă... Păi spune şi matale, nene... E de crezut?

Bătrînul ridică puşca şi o rezemă pe genunchi, cu ţeava îndreptată spre Spic.

— Domnul Friedrich îl tot descosea pe Scatiu, prietenul tău, în legătură cu o şalupă militară... Am înţeles din ce vorbeau că aţi fost împreună cu militarii aceia...

Babuşcă se opri din nou din vîslit şi după ce se gîndi cîteva clipe, ridică nedumerit din umeri:

— Militari? Care militari, nene?

Observă cum degetele bătrînului trag uşor piedica de la armă. Apoi bătrînul ridică brusc capul şi îl privi pe Babuşcă drept în ochi.

— Dar cîinele acesta lup, de unde îl ai, băiete?

Babuşcă se uită lung la omul din barcă pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Vorbiţi de Spic? întrebă el rîzînd şi căutînd că cîştige timp. Înţelegea destul de tîrziu că în faţa lui stătea «cardinalul».

(Va urma)

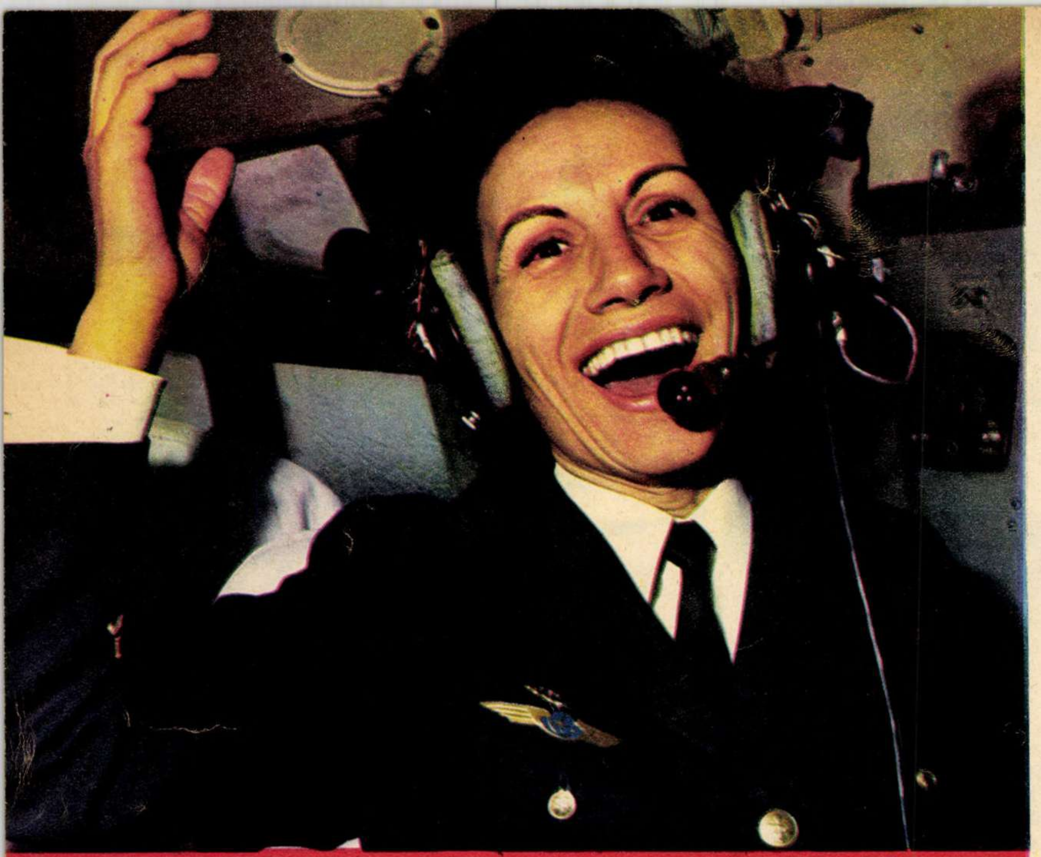

DE LA 8 000 M ALTITUDINE, UN SALUT PENTRU VOI

Foto: CĂLIN CREȚU

SÎNT YRIMK

Adesea, din văzduh, de la mii de metri înălțime, o voce plăcută și calmă de femeie ajunge pe pămînt.

— Sînt YRIMK. Altitudine: 6 000 m. Permiteți urcarea la 8 000 m. Sînt turbulențe...

I se cer date suplimentare. Viteza avionului, direcția și intensitatea vîntului... Aceeași voce sigură răspunde prompt. Și uriașa navă — IL 18 — se strecoară printre nori, se înalță sus, sus. Străbate mări și oceane, decolează și aterizează pe cele mai diferite aerodromuri. De fiecare dată, sînt necesare permisiuni de rulare, de decolare, de urcare la eșalonul stabilit. Se raportează punctul în care se află avionul, se cer relații cu privire la situația meteorologică. Vocea femeii — radiotelegrafista română **Iustina Constantinescu** — este acum ușor recunoscută de posturile de control de la sol din Franța, Uniunea Sovietică, Anglia, Turcia, Suedia... I se răspunde cu simpatie, ca unei vechi cunoștințe.

— Cînd am fost prima dată în Golful Persic și am intrat în fonie cu posturile de control de acolo, mi-a povestit dînsa, s-a făcut mai întîi o pauză, apoi m-au întrebat ce fac eu în echipaj...

*

Este lesne de înțeles de ce, în fața unui om despre care știi că a zburat peste 11 000 ore, străbătînd 5 milioane de kilometri (de 125 de ori Pămîntul pe la Ecuator), în minte ți se învălmășesc o sumedenie de întrebări.

— De ce v-ați ales această meserie? Este deosebită?

— Da. Este deosebită. Așa cum deosebită este și chimia, strungăria, agronomia. Totul depinde de chemarea pe care o simți pentru profesiunea pe care ți-o alegi. Nu m-am gîndit, neapărat, să fiu radiotelegrafistă pe avion ci, pur și simplu, radiotelegrafistă. Aveam 17 ani cînd am început școala.

*

Au urmat ani și ani de muncă, de zboruri pe avioane de diferite tipuri. Am studiat limbi străine, a fost necesară o perfecționare continuă. Iar acum, după cum vedeți, locul de muncă este același: în văzduh!

— Curajul este o calitate absolut necesară fiecărui membru al echipajului, desigur...

— Pentru noi, «zburătorii», curajul înseamnă ceva mult mai larg. El n-are nici o valoare fără o cunoaștere perfectă a aparatului de zbor, a misiunii pe care o ai. Nu înseamnă curaj să te avînți în niște nori periculoși, ci să-i depistezi la vreme, să-i recunoști și să-ți iei măsurile necesare. Sînt, uneori, situații mai dificile — furtuni, descărcări electrice. N-ai ce face numai fiind curajos. De altfel, m-am convins, această calitate vine totdeauna în urma unei cunoașteri, a siguranței pe tine însuți. Și piloții noștri, colegii mei, au dobîndit acest lucru. Așa se face că în decursul întregului zbor, fiecare — comandantul aeronavei, copilotul, navigatorul, telegrafistul, mecanicul — știu exact ce au de făcut, încît totul merge ca un ceasornic.

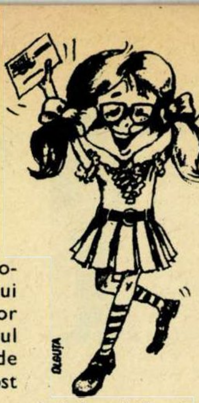

Mariana Litvinchevici, Suceava. Mozaicul realizat de pionierii cercului de arte plastice al Casei pionierilor din Oravița și care a apărut în primul număr al revistei noastre scris de copii, nu se află în redacție, el a fost fotografiat «la fața locului». Dacă vreți să faceți și voi ceva asemănător, adresați-vă realizatorilor.

Filofteia Ene, com. Ciocănești, jud. Argeș. Îmi spui, cu o săptămînă înainte, că veți avea un concurs intitulat «Cel mai îndemînatic pionier» și că tu ți-ai propus să coși un costum național. Chiar dacă ți-aș fi putut trimite modele de ie și fotă, sînt sigură, n-ai fi avut timp să le lucrezi pentru concurs. Totuși, îți promit că în curînd vor apărea astfel de modele la «pagina fetelor».

Doina Leucă, com. Ovidiu, jud. Constanța. Nu știu despre ce modele. În plic nu era decît scrisoarea.

Florența Arogea, com. Catoloi, jud. Tulcea. Spui, dragă Florența, că «te pasionează cîntecele» și să-ți spun eu «unde să dai și ce trebuie să faci». Am înțeles că întrebi despre liceul pe care ar trebui să-l urmezi. În primul rînd, să-ți termini cu bine școala generală. Apoi, să participi la serbările și manifestările culturale, concursuri școlare, la Căminul cultural. Dacă este așa cum spui tu, vei fi cu siguranță remarcată și îndrumată. Succes!

Olguța

Pagina fetelor

JACHETA, PANTALONUL ȘI ȘORTUL DE FAȚĂ POT FI CONFECȚIONATE DIN DOC SAU ALT MATERIAL REZISTENT. ÎN FELUL ACESTA, VEȚI AVEA UN COSTUM POTRIVIT PENTRU EXCURSIILE ȘI DRUMEȚIILE VOASTRE.

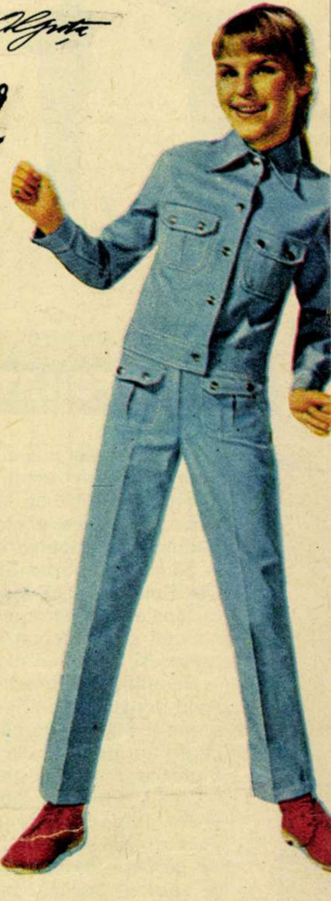

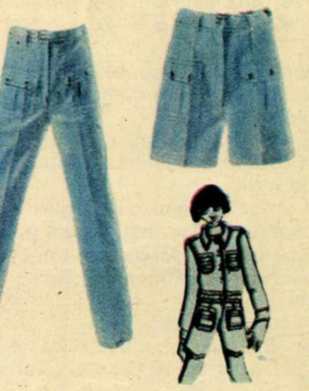

REȚETA DE SALEURI (SĂRĂȚELE) SPECIAL TRIMISĂ PENTRU „PAGINA FETELOR"

DE CĂTRE LUMINIȚA ȚINTĂ
CLASA a VI-a,
ȘCOALA GENERALĂ NR. 10
PLOIEȘTI

SE FACE UN ALUAT DIN:

1. un pachet de margarină
2. șase linguri de apă
3. două linguri de oțet
4. făină

DIN ALUATUL OBȚINUT SE ÎNTINDE O FOAIE, NU PREA SUBȚIRE, DIN CARE SE TAIE SALEURILE ÎN FORME ALUNGITE.
DUPĂ CE SE AȘAZĂ ÎN TAVĂ, SE UNG CU OU, SE PRESARĂ CU SARE ȘI CHIMEN.

SALEURILE SE COC LA FOC POTRIVIT, PÎNĂ SE RUMENESC.

VĂ DORESC POFTĂ BUNĂ!

"PARTE DIN PERSONAJELE REVISTEI NOASTRE VĂ OFERĂ CÎTEVA MĂRȚIȘOARE CARE LE POARTĂ NUMELE ȘI PE CARE LE PUTEȚI OFERI LA RÎNDUL VOSTRU MAMEI, SURORII SAU COLEGELOR.
MĂRȚIȘOARELE SE CONFECȚIONEAZĂ DIN TRAFORAJ, MĂRGELE, SÎRMĂ, LÎNĂ, MĂTASE ETC. DUPĂ MODEL.
VĂ URĂM SUCCES ÎN REALIZAREA LOR.

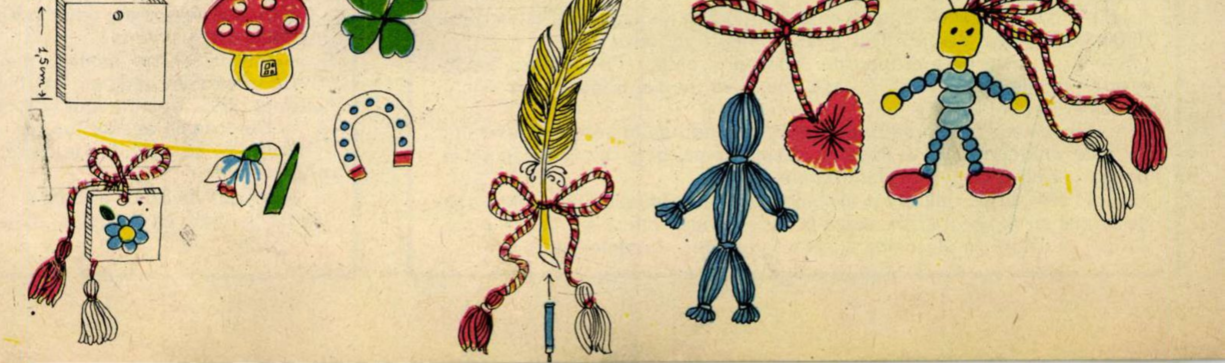

Pagină realizată de
ELENA MĂNESCU

Horațiu Miodrag Puterity — Arad. Anul acesta ai avut multe bucurii: primirea în organizația de pionieri și totodată încrederea colegilor de a te desemna fotograful expediției «Olimpic-14». Ne spui că filmele și fotografiile ți-au ieșit bine. Felicitări! Dar de ce nu te grăbești să trimiți la concurs un stoc mai mare? Cele trei fotografii trimise sînt bune din punct de vedere tehnic. Instantaneul «Acceleratul», cu un prim plan, ar fi avut o valoare artistică — mult mai mare.

Cornel Jurma— comuna Bata, Arad. Îți mulțumim pentru urările făcute și îți dorim și noi o participare rodnică la concursul «Studio 50» ediția a II-a, care-ți așteaptă fotografiile promise.

Neli Livan—Pădureni, Botoșani. Deci, ești pusă la punct cu multe din tainele fotografice. Acest lucru, fără îndoială, te va ajuta să ne trimiți imagini de bună calitate. Fotografia arhitectonică, a atras pe mulți fotoamatori, realizînd imagini de-a dreptul grandioase. În ceea ce privește instantaneele din școala ta, ideea cred că este bună.

Georgeta Dîrja—Mihoveni, Suceava. Deși părinții tăi spun că ești mică, eu nu cred. Scrisoarea ta este concludentă în acest sens. Fotografia însă nu are limită de vîrstă, este o artă pe care orice copil sau orice vîrstnic o poate practica. O soluție ar fi să împrumuți un aparat de la o prietenă sau dacă nu găsești, apelează la conducerea școlii. Cu siguranță că îți va da posibilitatea să participi la concursul nostru.

prof. Blitz

Ionelia Gavrilă, Școala generală nr. 190, București. Despre regulile de politețe s-ar putea scrie foarte multe...

«Poate colegii din clasa a VII-a **B** a școlii noastre își vor respecta colegele» — ne spui cu amărăciune. Sînt de acord cu tine. Este regretabil că există o astfel de comportare a colegilor voștri. M-aș bucura dacă în viitoarea corespondență ne vei scrie că lucrurile s-au schimbat.

Florian Corbu — Felicitări pentru frumoasa ta colecție de timbre. Adresa și fotografia au fost reținute. Concursurile organizate de revista noastră sînt anunțate din timp. Urmărește revista.

Gheorghe Furtună, Școala generală Păltiniș — Gura Teghii — Buzău.

Îmi pare foarte rău, dar nu pot face schimbul propus de tine. În primul rînd eu nu am de unde să-ți trimit chitara. Asta nu înseamnă că lucrarea ta să nu fie terminată la data fixată. Ai putea să te prezinți cu ea la Concursul Minitehnicus 1972. Mai gîndește-te!

Emil

Cornelia Ichim — Tg. Neamț. Dragă Cornelia, «Un cer albastru și... o sincopă» a fost una dintre cele mai bune rozete pe care le-am publicat la pagina «Aici scriu și desenează copiii». Mult mai reușită decît articolele trimise de data aceasta, care suferă de prețiozități stilistice, metafore prea căutate, artificioase—un întreg balast de vorbe frumoase în care ideile trebuie căutate cu lupa! În concluzie: scrie la fel de firesc, de frumos și sensibil ca mai înainte și nu te lăsa copleșită de gloria «literei tipărite»! Vom publica fotografia ta cu mențiunea: «dorește să corespondeze pe teme de literatură și creații proprii».

Lui *Costel* din *Rădăuți*. Ne scrii că peste puțin timp vei fi «băiat mare», adică vei împlini 14 ani. La mulți ani, multe, multe succese și la... mai mare! Accept cu plăcere prietenia ta, scrie-mi, informează-mă în legătură cu tot ceea ce consideri că este mai important și merită să fie cunoscut de către toți cititorii revistei, despre activitatea voastră de elevi, despre cea a oamenilor mari și care constituie pentru voi un exemplu de muncă, demnitate și curaj—sub formă de mici însemnări, reportaje cu fotografii, interviuri și anchete—dacă ții «cu orice preț» să devii corespondent special al revistei «Cutezătorii» cu legitimație cu tot. «Prețul» e să fie foarte interesante și bine scrise.

În răspunsul către amicul Costel cred că va găsi ceea ce-l interesează și prodigiosul nostru corespondent din *Grumăzești, județul Neamț, Alui Gheorghe Adrian.*

Pix

H. Cuvea

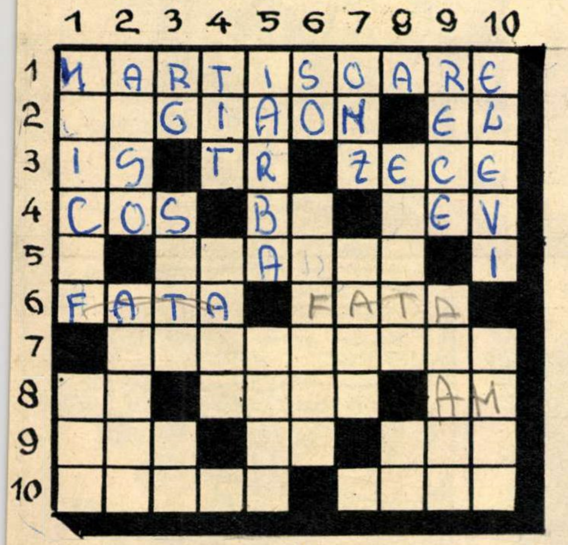

MĂRȚIȘOR DE PRIMĂVARĂ

· ORIZONTAL: 1. Daruri oferite de 1 martie ca un omagiu adus primăverii; 2. V-a oferit «Caseta cu bucurii» creată la «Mărțișor» — Pronume; 3. În mărțișoare — Miroase a primăvară — Cel mai bun «mărțișor» oferit părinților de către școlari; 4. Împletesc — Ere! — Cutezătorii (abr.); 5. Se fac primăvara în vii (sing.); 6. Autorul fabulei «Rînduneaua și cioara» — Primesc cele mai multe mărțișoare (sing.); 7. Simbolizată de mărțișoare; 8. Conjuncție — Cu o cupă ca de ghiocel — Și eu posed; 9. Bun venit primăvară! — Începutul lui martie — Nume de fată; 10. Mărțișorul cel mai drag — Poet român, autorul poeziilor «Noapte de primăvară» și «Motiv de primăvară» din volumul «Steaua singurătății».

VERTICAL: 1. Cu ghiocei și mărțișoare — Primăvara se anunță sigur; 2. Măiestria artizanilor adunată în podoabele mărțișoarelor (pl.) — Cercuri la infinit; 3. Radu Georgescu — Ține umbră — În martie; 4. Exclamație — Gen literar; 5. Munți în masivul Făgăraș — Le oferim «mărțișoare» de ziua lor; 6. Solz gol! — În vînturile de primăvară (sing.); 7. Organizația Internațională a Ziariștilor — Autorul volumului de povestiri pentru copii «Cuib de vulturi»; 8. Poate fi la sfîrșitul romanului «Primăvara bucluCașă» — Ițe! — 9. Așa e martie chiar dacă e cu ghiocei — Autorul volumului de versuri «Păsări călătoare»; 10. Primesc ca «mărțișor» manuale — Pictor român, autorul tabloului «Popas la munca cîmpului».

I. ALEXANDRU

DORESC SĂ CORESPONDEZE

• *Cristiana Maria I. Dumitrescu*, clasa a IV-a, Școala generală Drăgănești-Olt • *Florin Paraschiv*, clasa a II-a A, comandant de detașament, Școala generală nr. 8, Tecuci • *Marioara Popescu*, clasa a IV-a, comandant de detașament, Școala generală Straja, județul Suceava.

•Maria Mamaischi, clasa a VII-a, **sat Joldești, comuna Vorona, județul Botoșani (muzică populară)**; Doina Țibuleac, **clasa a VIII-a, satul Lunca, comuna Zamostea, județul Suceava**; Filicuța Leru, **satul Bucșești, comuna Poduri, județul Bacău: îi place muzica populară și ușoară, face schimb de fotografii cu artiști.**

ELENA IVAN, clasa a VI-a, comuna Toporu, județul Teleorman; DORU TITU (12 ani), comuna Uda, județul Argeș; MARIANA M. TOMA. clasa a VII-a, satul Bretcani, comuna Dulcești, județul Neamț; ELFRIEDE WAGNER, Recaș nr. 43, județul Timiș (îi place să scrie versuri).

Anuța Cioloca, clasa a VI-a, satul Vrănuț nr. 22, comuna Răcăjdia, județul Caraș-Severin; **Daniela Funieru,** clasa a V-a, Valea Călugărească, str. Valea Popii, nr. 40, județul Prahova; **Aurelia Anghel,** satul Vîrteju nr. 201, comuna Măgurele, București, sector 6 — sînt trei fetițe care colecționează servețele de masă și doresc să facă schimburi cu colegele lor.

«ACCELERATUL» FOTO HORAȚIU MIODRAG PUTERITY, ȘCOALA GENERALĂ NR. 6, ARAD.

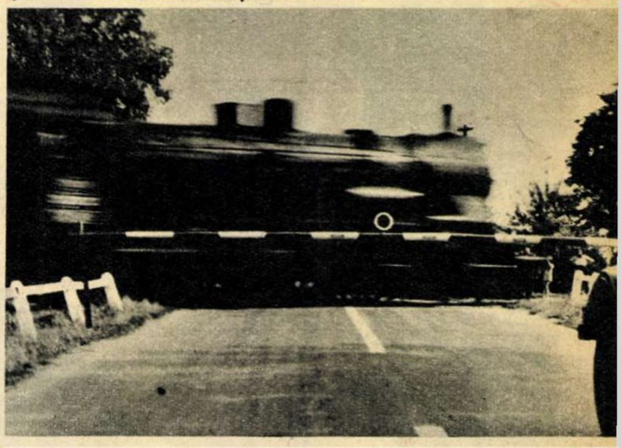

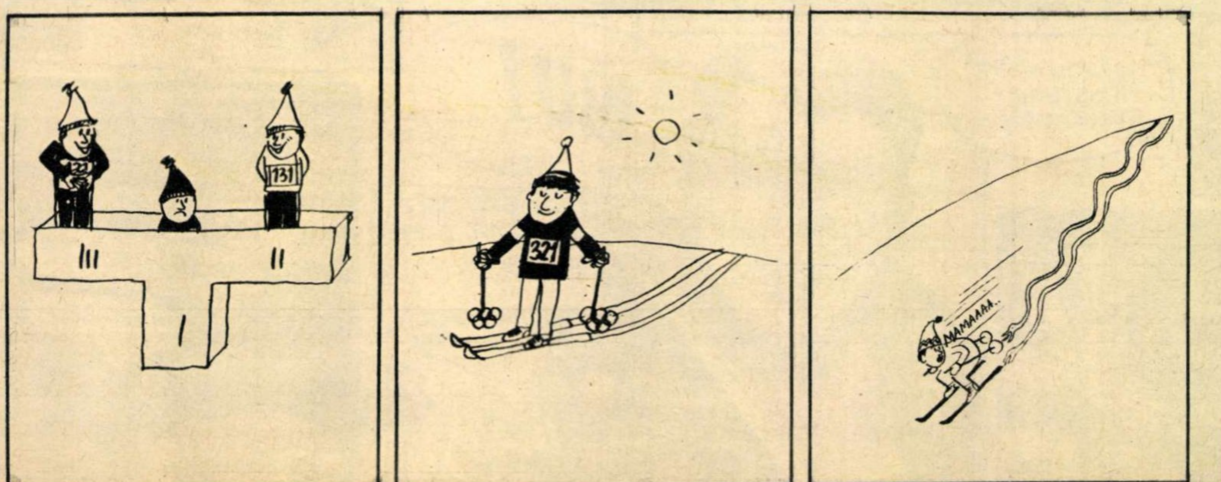

DAN VASILE

Cutezătorii 8
ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458
REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA ; TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESA

OPERAȚIUNEA „Barry”

108

4

SCENARIU: C. ANTON și OV. ZOTTĂ DESENE: V. MIHĂESCU

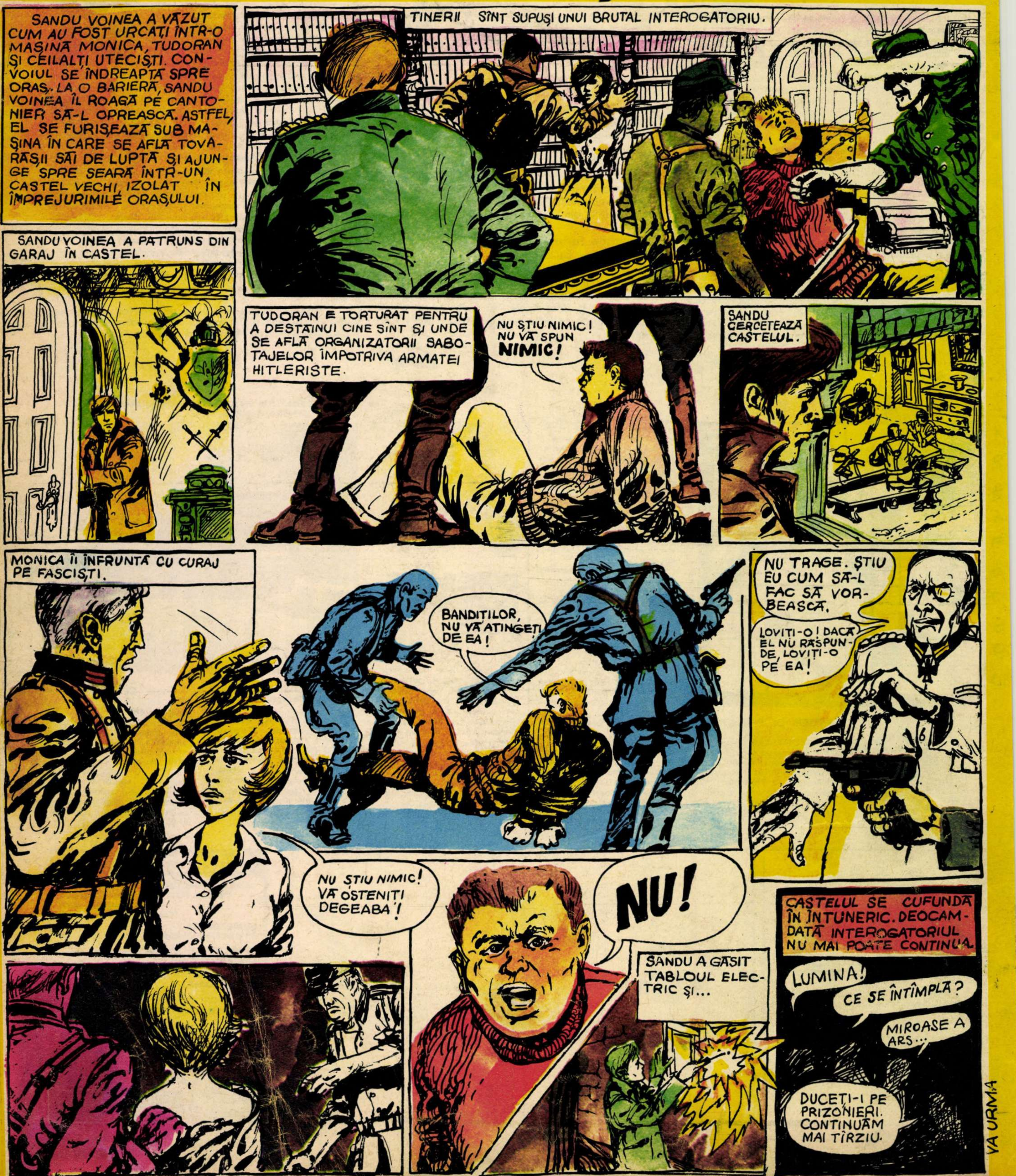
SANDU VOINEA A VĂZUT CUM AU FOST URCAȚI ÎNTR-O MAȘINĂ MONICA, TUDORAN ȘI CEILALȚI UTECIȘTI. CONVOIUL SE ÎNDREAPTĂ SPRE ORAȘ. LA O BARIERĂ, SANDU VOINEA ÎL ROAGĂ PE CANTONIER SĂ-L OPREASCĂ. ASTFEL, EL SE FURIȘEAZĂ SUB MAȘINA ÎN CARE SE AFLĂ TOVARĂȘII SĂI DE LUPTĂ ȘI AJUNGE SPRE SEARĂ ÎNTR-UN CASTEL VECHI, IZOLAT ÎN ÎMPREJURIMILE ORAȘULUI.
TINERII SÎNT SUPUȘI UNUI BRUTAL INTEROGATORIU.
SANDU VOINEA A PĂTRUNS DIN GARAJ ÎN CASTEL.
TUDORAN E TORTURAT PENTRU A DESTĂINUI CINE SINT ȘI UNDE SE AFLĂ ORGANIZATORII SABOTAJELOR ÎMPOTRIVA ARMATEI HITLERISTE.
NU ȘTIU NIMIC! NU VĂ SPUN NIMIC!
SANDU CERCETEAZĂ CASTELUL.
MONICA ÎI ÎNFRUNTĂ CU CURAJ PE FASCIȘTI.
BANDITILOR, NU VĂ ATINGETI DE EA!
NU TRAGE. ȘTIU EU CUM SĂ-L FAC SĂ VORBEASCĂ.
LOVITI-O! DACĂ EL NU RĂSPUNDE, LOVIȚI-O PE EA!
NU ȘTIU NIMIC! VĂ OSTENIȚI DEGEABA!
NU!
SANDU A GĂSIT TABLOUL ELECTRIC ȘI...
CASTELUL SE CUFUNDĂ ÎN ÎNTUNERIC. DEOCAMDATĂ INTEROGATORIUL NU MAI POATE CONTINUA.
LUMINA!
CE SE ÎNTÎMPLĂ?
MIROASE A ARS...
DUCEȚI-I PE PRIZONIERI. CONTINUĂM MAI TÎRZIU.
VA URMA

Biblioteca municipală
Tîrgu-

9

1972, ANUL VI (252)
16 pagini, 1 leu

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL
NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

O revistă MĂRȚIȘOR

REDACTATĂ
ÎN COLABORARE
CU CITITORII

START

ÎN MARELE CONCURS DE DESENE
„Bucuriile primăverii"
PE CELE CINCI CONTINENTE

PAG. 8-9

CONSTELAȚIA PIONIERIEI

Subredacția CUTEZĂTORII PRAHOVEI în acțiune

PAG. 4-5

VIZITA DELEGAȚIEI DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALE A R.P. UNGARE

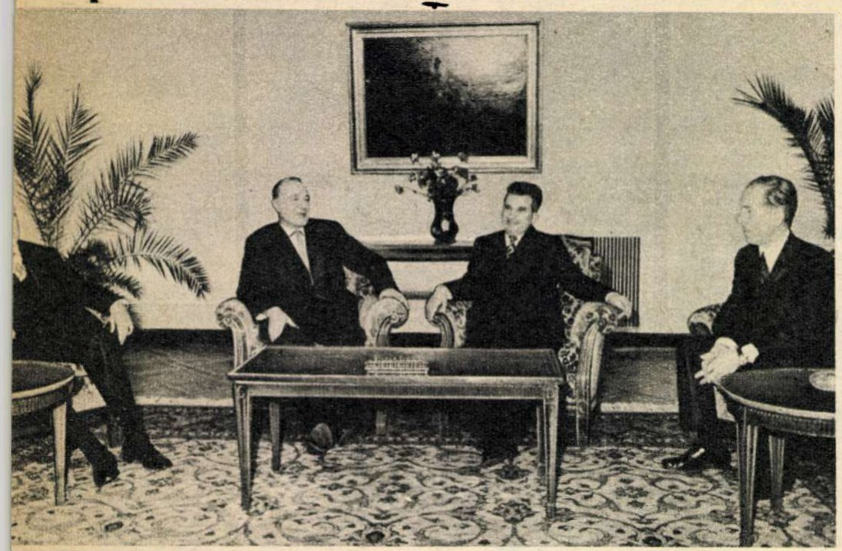

Cu sentimente frățești și caldă ospitalitate, populația Capitalei a întîmpinat joi, 24 februarie delegația de partid și guvernamentală a R.P. Ungare condusă de tovarășul János Kádár, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Socialist Ungar, care la invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România a făcut o vizită oficială de prietenie în țara noastră. În seara aceleiași zile a avut loc solemnitatea semnării Tratatului de prietenie colaborare și asistență mutuală între Republica Socialistă România și Republica Populară Ungară. În prezența tovarășilor Nicolae Ceaușescu și János Kádár, tratatul a fost semnat, din partea română de tovarășul Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri iar din partea ungară de tovarășul Jenő Fock, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.S.U. președintele Guvernului Revoluționar Muncitoresc Țărănesc Ungar.

În timpul convorbirilor oficiale care s-au desfășurat într-o atmosferă prietenească, de deplină înțelegere, stimă și respect reciproc, cele două delegații s-au informat asupra realizărilor dobîndite de Republica Socialistă România și Republica Populară Ungară în edificarea societății socialiste, precum și asupra preocupărilor actuale și de perspectivă ale Partidului Comunist Român și Partidului Muncitoresc Socialist Ungar. Au avut loc, de asemenea, un schimb de păreri cu privire la evoluția relațiilor româno-ungare, relații care înregistrează un curs mereu ascendent pe toate planurile, în folosul și interesul ambelor popoare, al cauzei socialismului și păcii.

MARELE SFAT AL ȚĂRĂNIMII COOPERATISTE

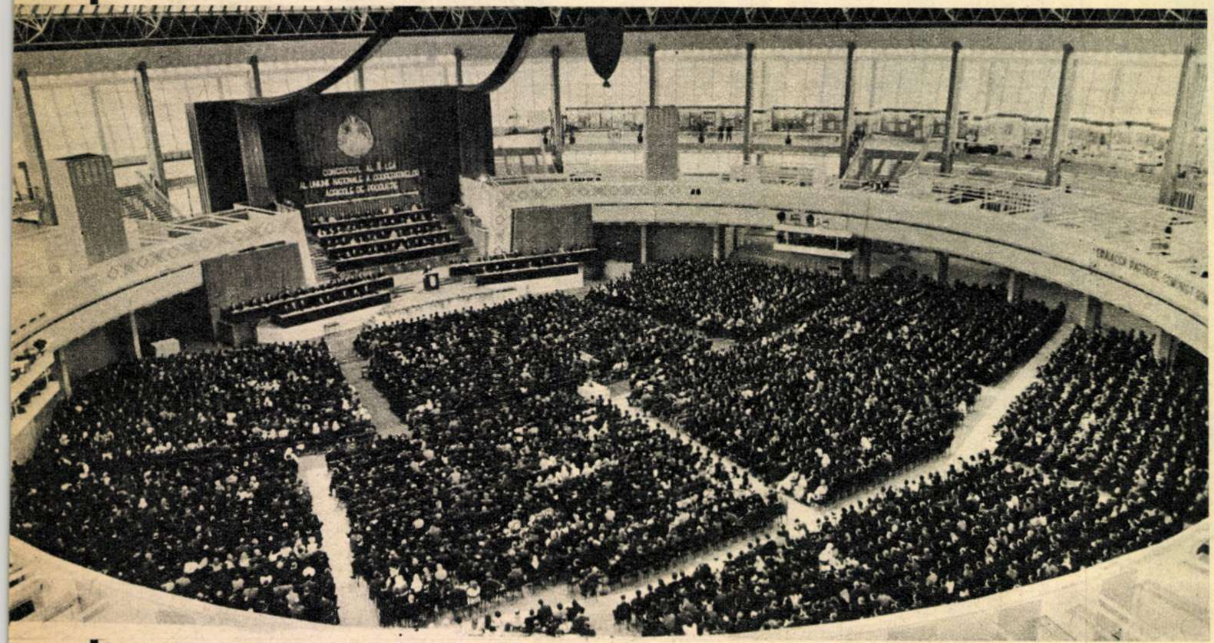
CONGRESUL AL II-LEA AL UNIUNII NAȚIONALE A COOPERATIVELOR AGRICOLE DE PRODUCȚIE

Desfășurîndu-și lucrările în preajma împlinirii unui deceniu de la încheierea cooperativizării agriculturii — victorie istorică a politicii marxist-leniniste a Partidului Comunist Român — cel de-al **II-lea Congres al Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție,** forum reprezentativ al celor ce lucrează pe ogoarele înfrățite ale patriei, a făcut bilanțul profundelor transformări petrecute în viața satului în deceniul care a trecut, a dezbătut problemele majore care privesc sarcinile actuale și de perspectivă ale agriculturii cooperatiste, în lumina prevederilor Congresului al X-lea al P.C.R. și ale actualului cincinal, pentru sporirea aportului acestui sector la înfăptuirea vastului program de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

Pentru cei 5 100 de delegați, pentru toți lucrătorii ogoarelor patriei, ampla expunere rostită de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** la Congres, constituie un însuflețitor program de muncă ce deschide largi perspective de afirmare a forțelor creatoare ale țărănimii. Atît în cuvîntul participanților la lucrări, cît și în telegrama pe care **Congresul** a adresat-o **Comitetului Central al Partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu,** țărănimea cooperatistă, din patria noastră, și-a exprimat hotărîrea ferma de a înfăptui cu toată răspunderea sarcinile deosebit de importante ce revin agriculturii cooperatiste în lumina directivelor Congresului al X-lea al P.C.R., de a-și aduce cu entuziasm contribuția în marea operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

SPECTACOL FESTIV SEMICENTENARULUI UT

Duminică, 20 februarie a.c., a avut loc în sala de festivități a liceului de muzică din Timișoara spectacolul de gală al laureaților la primul Festival de coruri pentru copii «Drag pămînt românesc» care s-a desfășurat în ziua de 5 februarie a.c. Festivalul a fost închinat celei de a 50-a aniversări a Uniunii Tineretului Comunist.

La festival au participat 34 formații corale și peste 2 600 pionieri din municipiul Timișoara.

Echipele cîștigătoare li s-au înmînat din partea juriului diplome și premii.

ÎN FOTO: cîștigătorii locului I, corul claselor I-IV, de la Școala generală nr. 8 din Timișoara.

ÎN VIZITĂ LA UTECIȘTI

Membrii cercului micilor pompieri de la Școala generală nr. 1 Salonta, județul Bihor au vizitat subunitatea de pompieri din localitate. Aici ei au făcut cunoștință cu aparatura tehnică folosită la combaterea incendiilor și au primit explicații despre modul de funcționare a lor.

Tinerii uteciști ostași au prezentat în fața pionierilor cîteva exerciții de stingere a focului. La clubul unității pionierii au prezentat un program artistic. Împreună cu tinerii ostași, pionierii au cîntat cîntece închinate U.T.C.-ului.

ÎN FOTO: pionierii în mijlocul uteciștilor.

ÎN CINSTEA SEMICENTENARULUI

25 de pionieri pe care îi leagă aceeași pasiune — istoria locurilor de baștină. Sînt elevi ai unei clase fruntașe, clasa a VI-a B a Școlii generale nr. 5 din Sighișoara — «Ne place istoria... Încă din anul trecut am hotărît împreună cu tovarășul profesor de istorie Victor Gavronschi, să amenajăm un micromuzeu de istorie în localul școlii noastre... ne mărturisește în corespondența sa unul din micii istorici, Iliodor Pintea.

Micromuzeul a fost inaugurat în cadrul acțiunilor închinate semicentenarului organizației revoluționare a tineretului din țara noastră, U.T.C.

ÎN FOTO: Micii noștri istorici în jurul entuziastului lor îndrumător.

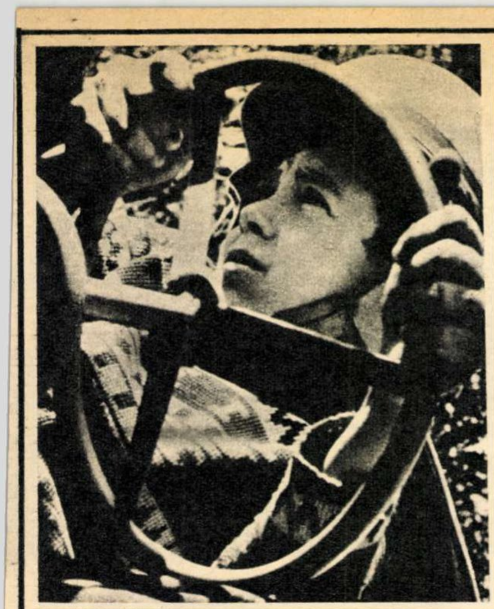

La Casa pionierilor din Cîmpina, cartiştii desfăşoară o intensă activitate. (Foto: Iulia Mihăilă).

◀

POFTIŢI LA MASĂ!

Bucatele sînt gata şi... garantat gustoase. Prima probă au făcut-o chiar gospodinele de faţă. Mai rămîne de văzut ce vor zice şi colegii. Pînă una alta, aceştia le-au făcut o fotografie. (Casa pionierilor — Ploieşti).

▼

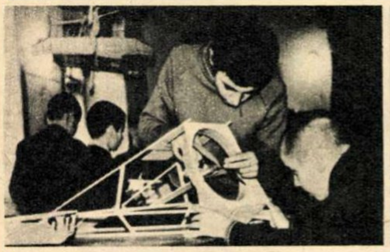

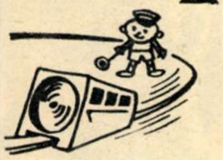

▲ LOCOMOTIVA VIITORULUI

«Locomotiva aeroglisoare este locomotiva viitorului» susţin pionierii cercului de aeromodele. Eu le-am dat crezare, ba, mai mult, mi-am luat repede aparatul de fotografiat ca să nu pierd momentul asamblării unui nou model.

IULIA MIHĂILĂ,
Casa pionierilor, Vălenii de Munte

Alături de uteciști

Cu negrăită emoţie am citit în revista «Cutezătorii» articolul **«Un mare prieten şi îndrumător al tinerei generaţii»** *dedicat vieţii şi activităţii tovarăşului* **NICOLAE CEAUŞESCU**. *Şi mîndria noastră, a prahovenilor, a crescut şi mai mult cînd am aflat că a fost cîndva secretar al comitetului judeţean U.T.C.-Prahova.*

Bineînţeles că aceasta a constituit un şi mai puternic imbold în munca noastră, a viitorilor U.T.C.-işti, pentru a obţine numai rezultate bune şi foarte bune în activitatea pe care o desfăşurăm. Această activitate acum, la sfîrşitul pionieratului, se intemeiază tot mai mult pe cunoaşterea statutului U.T.C., pe cunoaşterea vieţii de U.T.C.-işti.

Chiar în detaşamentul nostru s-au organizat astfel de acţiuni: Cîţiva dintre U.T.C.-iştii şcolii noastre ne-au vorbit despre ţelurile Uniunii Tineretului Comunist, ne-au ajutat să înţelegem unele probleme, dezvăluindu-ne cîte ceva din frumuseţile acestei vieţi plină de farmec.

Pe zi ce trece, noi, viitorii U.T.C.-işti, ne simţim tot mai legaţi de această viaţă, de aceşti tineri înflăcăraţi pe care îi întîlnim pretutindeni: pe stradă, la şcoală, în cercurile pe care le frecventăm. Pionieri şi U.T.C.-işti, participăm cu un viu interes la cercurile organizate în şcoala noastră: cercul dramatic, de filatelie, de matematică. Avem şi echipe sportive de handbal, fotbal şi atletism.

Muncind împreună, am preluat pe lîngă entuziasmul pe care il avem din primii ani ai pionieratului, ceva din elanul creator al viitorului comunist, ceva din voinţa de fier a omului nou, adăugînd la toate acestea şi o parte din ambiţia fiecăruia.

ADRIANA
NEACŞU MIHAELA,
cl. a VII-a A
Şcoala generală
nr. 12, Ploieşti

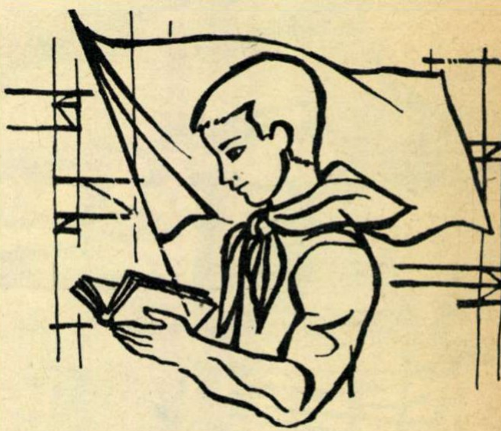

LITERATURĂ

Imn

Zăresc, marea, lovindu-se de stînca dură,
Munţii încordaţi de gloria străbună,
Crengile pomilor încărcate de rod
Şi simt bucuria din privirile oamenilor,
Inimi multe bătînd nestins,
În mii de piepturi.
Şi braţe puternice,
Care clădesc ne-ncetat.
Şi toate acestea
Încep într-un singur cuvînt,
Statornic şi scump.
Iar cuvîntul acesta
Pe tine te numeşte, PATRIE!

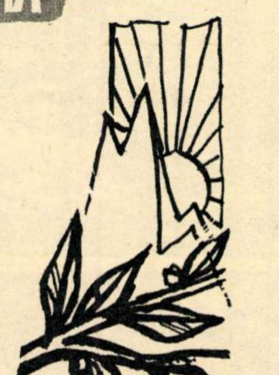

Sete

Mi-e dragă doina
Cîntată la foc haiducesc,
Mi-e drag cerul
Revărsat peste fote şi ii;
Mi-e dragă stînca
Răsucită în formă de horă...

Mi-e dragă «Mioriţa»
Şi ctitoria lui Manole:
Mi-s dragi legendele ţării.

ANCA SIMION,
cl. a VI-a, Cenaclul literar «Nicolae Iorga»,
Liceul «I.L. Caragiale», Ploieşti

VEŞTI PIONIEREŞTI

ÎN LUPTĂ CU FURIA APELOR

Plouase continuu. Rîul Dîmbu, care de obicei nu are apă multă a ieşit din matcă şi a ajuns în marginea cartierului Ţintea din Băicoi. A intrat prin curţi şi, foarte curînd, a ajuns în faţa magazinului închis. Furia apelor ar fi forţat uşile şi ar fi inundat magazinul. În acele clipe, printre cei ce s-au gîndit să înfrunte apele au fost şi cîţiva pionieri de la Şcoala generală Ţintea. Pentru fapta lor de cutezanţă, Consiliul judeţean i-a distins cu diploma şi insigna «Cutezătorul».

MICII TRACTORIŞTI

Activitatea cercului nostru de «Mici tractorişti» a stîrnit un interes deosebit în rîndul tuturor copiilor, mai ales al băieţilor. Am învăţat mai întîi regulile privitoare la protecţia muncii, am studiat motorul şi asamblarea pieselor şi, în sfîrşit, am trecut la... conducere!

ILIE MIHAI,
Şcoala generală Zamfira,
comuna Lipăneşti

CEA MAI MARE CASĂ

În satul nostru a apărut o casă nouă. O casă mare, mare, în care încăpem toţi copiii din sat. Aţi ghicit? Este şcoala noastră. La construcţia ei am ajutat şi noi, toţi, cu mare bucurie şi... hărnicie. Am stivuit 70 000 de cărămizi, am cărat apă pentru a se stinge 10 000 kg de var, am cărat pămînt, am ajutat la punerea parchetului.

Cu noua şcoală ne mîndrim şi o păstrăm ca pe o floare.

ELENA ISTUDOR,
Comandanta unităţii de pionieri
de la Şcoala generală Cioranii de Sus

MICRO-DOCUMENTAR PRAHOVEAN

● Numai în acest an şcolar au fost primiţi în Organizaţia de pionieri 14 000 şcolari.

● În judeţul Prahova funcţionează 7 case ale pionierilor, în cercurile cărora activează peste 8 000 de pionieri şi şcolari. Anul acesta s-a înfiinţat o nouă casă a pionierilor în oraşul Buşteni.

● Peste 30 de reviste şcolare găzduiesc creaţii ale pionierilor şi şcolarilor, articole despre activităţile educative organizate, jocuri distractive, probleme de matematică etc.

● La toate ediţiile «Expediţiile Cutezătorii», judeţul Prahova a participat cu cel mai mare număr de echipaje. La prima ediţie au luat parte 5 echipaje la cea din 1971 — 13!

GALERIILE DE ARTĂ "CUTEZĂTORII"

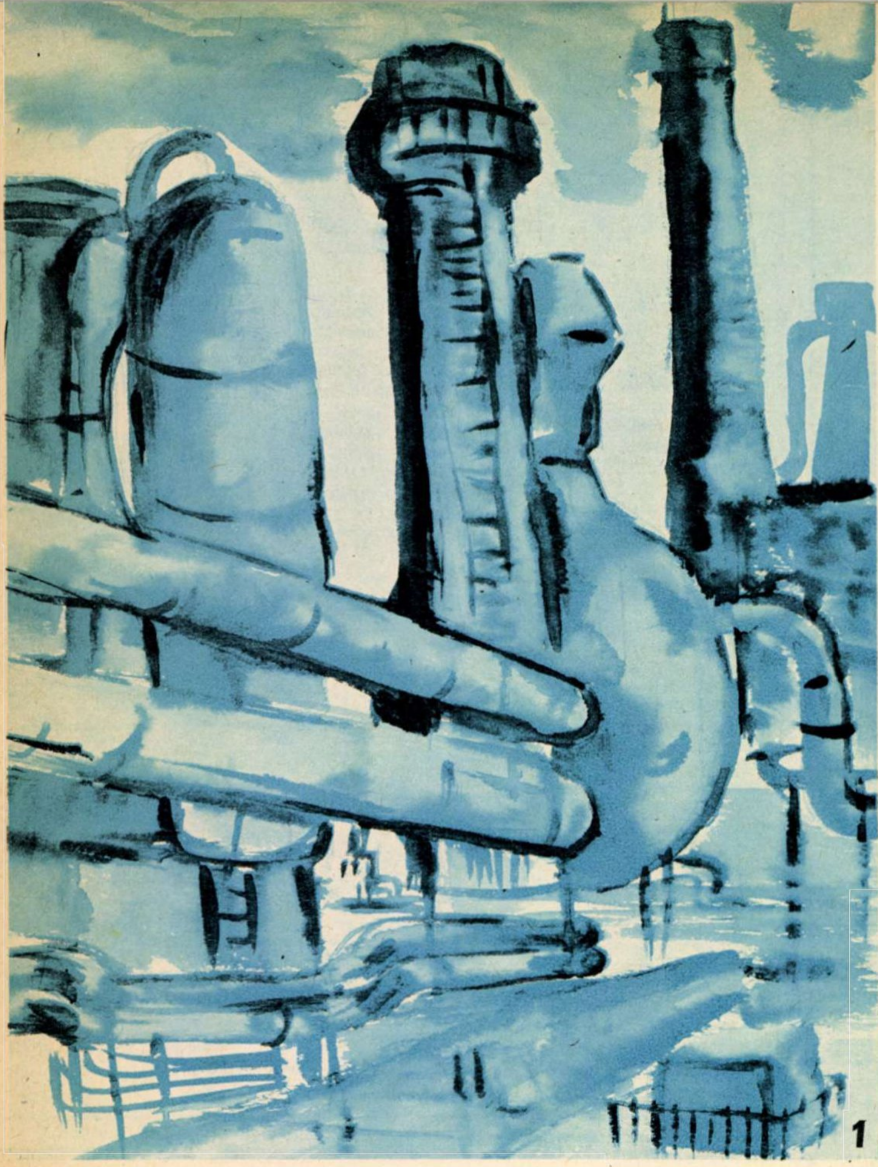

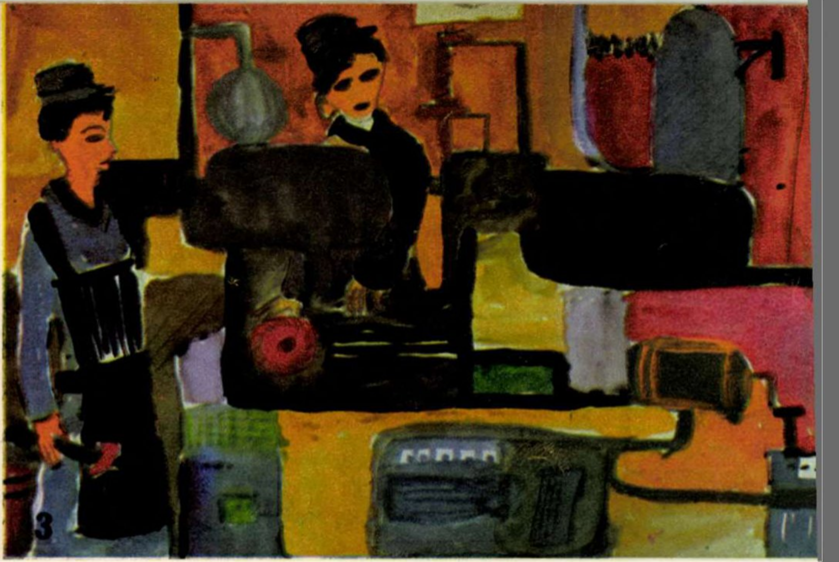

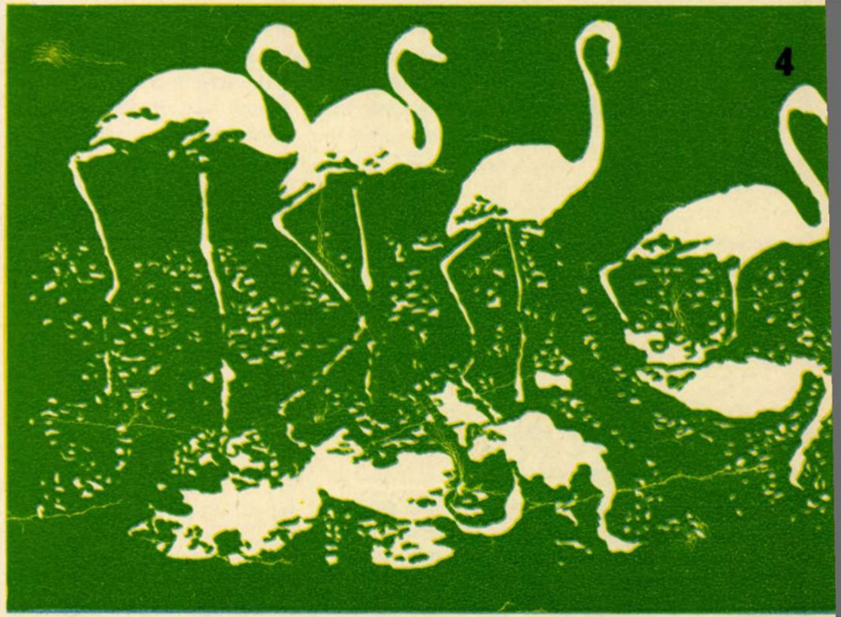

1. „CETATEA CHIMIEI“
MIHAI OPRESCU, cl. a VIII-a, Ploiești
2. „ COLEGA MEA “
VASILE CÎRDU cl. a V-a, Rădăuți
3. „LA PRACTICĂ ÎN UZINĂ“
GYOPÁR TÖRÖK, cl. a IV-a, Tg. Mureș
4. „FLAMINGO“
CONSTANTIN ȘTEFĂNESCU, Liceul nr. 25, București
5. „PE OGOARE“
CIRCI SAKIR, cl. a V-a, Casa pionierilor, Oltenița

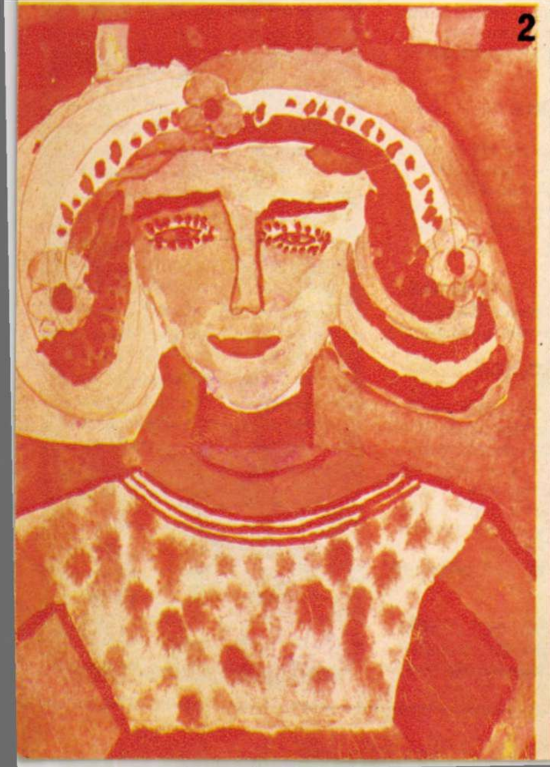

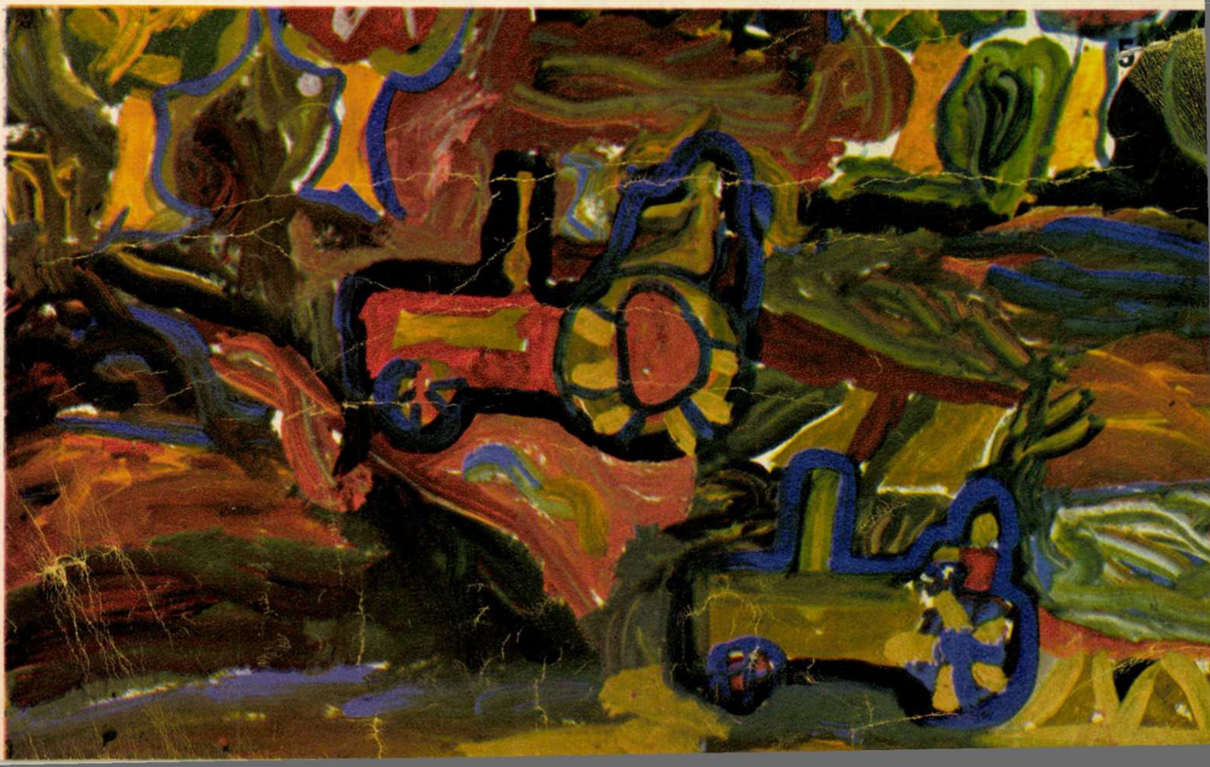

Vasile Poenaru
JUNGLA MARINĂ
EDITURA ALBATROS

Atelier literar

RĂSPUNDE SCRISORILOR VOASTRE LITERARE POETUL VIRGIL TEODORESCU

VASILE POENARU: «Jungla marină» — Editura Albatros, 1971.

Deși atît de tînăr (șaisprezece ani), Vasile Poenaru este, pentru mine, o cunoștință veche: am scris, chiar în această revistă, acum cîțiva ani, despre prima lui culegere de versuri, i-am subliniat prezența în antologia scriitorilor — copii și l-am remarcat în selecția lunară pe care o semnez la revista «Astra».

Recentul său volum «Jungla marină», titlu livresc, mă îndreptățește să cred că n-am exagerat întru nimic atunci cînd am afirmat că puterea de pătrundere și reverberare a imaginilor sale iese cu totul din comun.

Volumul de față însumează, pe lîngă poemele scrise între timp, prima sa plachetă, intitulată: «Nașterea mea în poezie», tipărită de Consiliul județean Ialomița al Organizației de pionieri, în 1969, plachetă îngrijită și prefațală de Ioana Lipoveanu și Marin Theodorescu.

Dacă între versurile mai vechi și cele noi există o evidentă deosebire în ceea ce privește elevația tonului și rafinamentul limbajului, punctele de sprijin ale lirismului său filosofic au rămas aceleași, fixate într-un ținut al serenității tulburate, acolo unde contrariile se acordă și înfruntarea dintre elemente împrumută aspectul unui repaus virginal.

Surprinzătoare mi se pare, pentru frageda lui vîrstă, gravitatea contemplației care se păstrează, tot timpul, într-un climat al revelației.

Surprinzătoare mi se pare această poezie care se naște la granița formei, păstrîndu-și deplina libertate de reproducere și mișcare, guvernată, fără întrerupere, de contactul cu stările succesive ale realității concrete.

Cum spune, exact și frumos, poetul Petre Ghelmez, care îl recomandă cititorilor, Vasile Poenaru ne vorbește despre întîmplările extraordinare ale gîndurilor și sentimentelor noastre, cu o gravitate și un fior pe care numai atingerea aripei miraculoase a poeziei le poate da.

În acest sens, iată un șir de splendide imagini-portret: «Saturn împodobit c-un inel de durere/transcendentala sferă în care mă concep/ se sparge ca și oul cînd puiul se formează» («Fază», pag. 38) «Calul meu se carbonizase de cîteva ori/într-o spumă imensă de foc și apă» (Invocație, pag. 89).

«Leneș mă mestecă leul/ ca pe un răget alb» (Fîntînă, pag. 83).

«Fiecare cuvînt rostit/ fiecare zîmbet/ fiecare sunet scos/ ne smulge un cerb solar/ Altfel cuvîntul rostit/ zîmbetul/ sunetul/ ar fi o epavă».

Voi spune că în versurile lui Vasile Poenaru zăpada și dogoarea topite-s într-un fruct.

FORCA FRANCISC IOSIF — Poezii, 1971—1972

Tulburătoare versurile scrise de Forca Francisc Iosif.

Niște imnuri îngînate ale speranței și înălțării noastre omenești.

Se desprinde din ele chipul curat al unui copil sensibil care adoră viața și lumea, pămîntul acesta unde s-a născut.

Versurile din caietul lui mi-au amintit pasărea cu o singură aripă, și care nu poate zbura decît întovărășită de o altă pasăre cu o singură aripă, mișcarea lor de levitație fiind rezultatul unei înțelegeri totale.

«Toate cuvintele le las pe seama gîndului meu, ne spune Francisc Iosif. Gîndul le frămîntă ca pe un aluat proaspăt. Țara mea o știu bogată de demult, în toate lucrurile și tot mai bogată astăzi. Și într-o zi, din acest aluat voi face o pîine. Și o voi așeza în fața oamenilor, aburoasă».

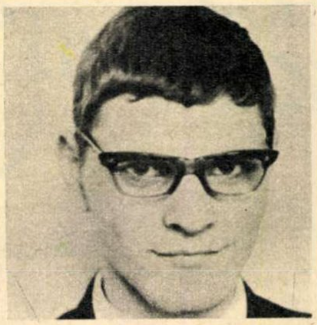

Acest copil iubește viața și oamenii cu patimă adîncă.

Și, spre marea mea bucurie, îmi dau seama că dragostea lui curată izbutește să se transforme în poezie.

Publicăm, cu plăcere, poemele: «Primăvara vîrstei», «Orice ați zice» și «Nașterea».

Primăvara vîrstei

Ca un evantai încărcat de culori
Se deschide natura de sărbători.

Sus, în albastru de cer, cresc tumultuos explozii de nori,
Jos, în bruma de verde, izbucnesc explozii de flori.

E primăvară! În căderi noi de ploi
Și primăvara vîrstei mele noi.

Orice-ați zice

Orice-ați zice, orice mi-ați spune,
Vreau să fiu un trunchi de arbore,
Cu rădăcini adînc înfipte în pămînt
Și cu ramuri adînc înfipte în soare.

Orice-ați zice, orice mi-ați spune,
Vreau să fiu un trunchi de arbore 'nalt,
Cu rădăcini adînc înfipte în must de izvoare
Și cu ramuri adînc înfipte într-un cer înalt.

Orice-ați zice, orice mi-ați spune,
Vreau să fiu un trunchi drept de arbore,
De cîntece plin
Și de frunze vesele, ca niște vioare.

Orice-ați zice, orice mi-ați spune,
Aș vrea să fiu un trunchi de arbore despicat:
...Să fiu un stîlp la o casă, cioplit frumos
La care stăpînul să privească cu ochii beat.

Orice-ați zice, orice mi-ați spune,
Vreau să fiu un trunchi de arbore 'nalt,
Cu rădăcini adînc înfipte în must de izvoare
Și cu ramuri adînc înfipte într-un cer înalt.

Nașterea

M-am născut cînd toate lucrurile au început să se nască
într-o poveste reală și frumoasă, cînd pasărea cerească
cînta altfel țării mele, și-atunci cerul era curat, pur, albastru,
iar mama în el m-a scăldat, lîngă un murmur de mugur mîndru.

M-am născut în numele omului
O dată cu puietul din rădăcina pomului,
Și-n numele lui vreau să trăiesc,
Între ierburi cu flori să cresc și să iubesc.

M-am născut în numele soarelui,
Unde cîntă ciocîrlia, sus de vlăstarul spicului
Unde se coc boabe de grîu, ca niște portocale,
Din care se face pîinea eroului de pe schele,
înălțat pîn'la stele.

M-am născut ca să scriu în ape: cu pești în valuri,
Cu flori și fluturi, printre arbori de pe dealuri;
Pe munți, cu vîrfuri de brazi printre nori
Și pe cer, ca luna-n stele și cu păsări viori.

M-am născut pe-un petic de bulgăre pur,
Unde ard focuri în trupuri și se ridică vesel în azur.
M-am născut ca toate să le trăiesc,
Între ierburi cu flori, să cresc și să iubesc.

M-am născut ca să mă înalț!...

FORCA FRANCISC IOSIF
elev, București

Legenda Mărțișorului

cut vreo cinci ani de atunci. Era o vreme tare
Noi purtam mărțișoare, adică numai fetele,
nicul m-a chemat la el și mi-a spus:
mărțișorul? Parcă ți-am dat un

Nu știam ce să-i

mare și mai

ă-

el încoace, căută el încolo, însă degeaba. Parcă-l înghițise zăpada pe bietul om. Pinguinului îi veni ideea să cerceteze mai amănunțit locul unde pescuiau ei. La un moment dat se împiedică de un sloi de gheață. Părea că are înfățișarea unui om. Încercă să spargă
heața cu ciocul, dar în zadar. «Of, ce mă fac eu acum?
igur, aici e prins stăpînul meu» Se gîndi și iar se
Nu mai avea de ales...
ă la cîțiva ani, soarele își arăta furios razele cu
acelor locuri. Pinguinul își dădu seama că
e mult și iar o să se ivească soarele dintre
ori negri și reci. Zbură sus, tot mai sus.
, căldura era tot mai aprigă. «Trebuie,
o rază»O ultimă zvîcnire și apucă în cioc leacul salvator. De ciudă, soarele trimise după el o întreagă armată, dar aceasta nu reuși decît să-i ardă aripile. De atunci, se spune, puterea pinguinilor de a se înălța deasupra pămîntului a dispărut.

Cum ajunse jos, pinguinul îi prinse omului raza în piept. Gheața se topi și omul se sculă, amețit, ca dintr-un lung somn.

După această întîmplare, cei doi hotărîră să părăsească locurile acelea, atît de neprimitoare. Cînd au ajuns în primul oraș, era la începutul lunii martie. Tare se mai minunau oamenii de firicelul strălucitor, cînd alb, cînd roșu, de pe pieptul omului; de aceea îl întrebară:

—Ce-i asta, om bun?

—Raza primăverii care se apropie!

Atît au așteptat oamenii. Fiecare și-au făcut, ori din lînă ori din iută, cîte un asemenea firicel. Ba unii și-au mai pus și cîte-o figurină de pinguin sau ce le plăcea lor mai mult.

Poate că de atunci s-au obișnuit oamenii să dăruiască, la începutul lunii martie mărțișoare, raze de soare.

După ce am ascultat legenda am vrut să plec la săniuș... dar soarele topise zăpada.

LIVIU STOICA,
elev, Orăștie

ST

ÎN MARELE CON

PENTRU TOŢI CITITORII REVISTEI „CUTEZĂTORII”
„Bucu
Prie

PE CELE

ment

6.
în re

7.
desen

8.
naţio
septe

9.
în str
primi

.

Aşt
Re

Premii oferite de Biroul european UNICEF: călătorii în străinătate şi cadouri în obiecte Marele premiu — O călătorie la New York, cu vizitarea sediului Organizaţiei Naţiunilor Unite.

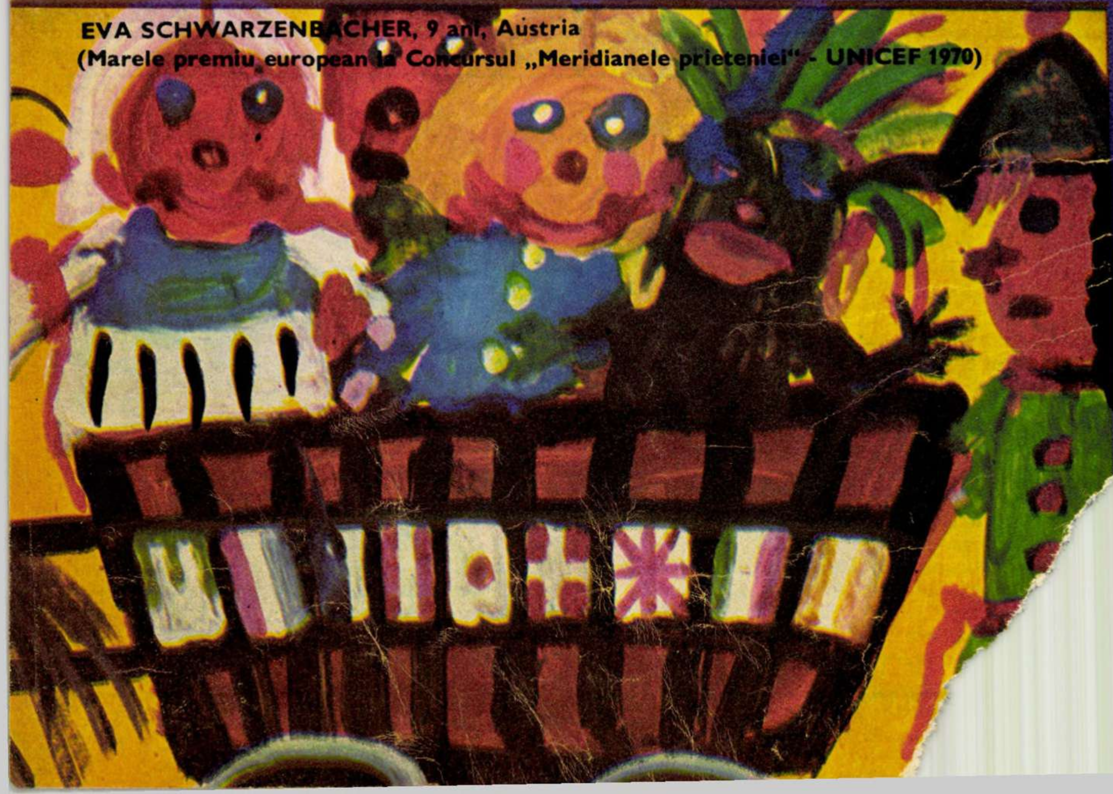

EVA SCHWARZENBACHER, 9 ani, Austria
(Marele premiu european la Concursul „Meridianele prieteniei” - UNICEF 1970)

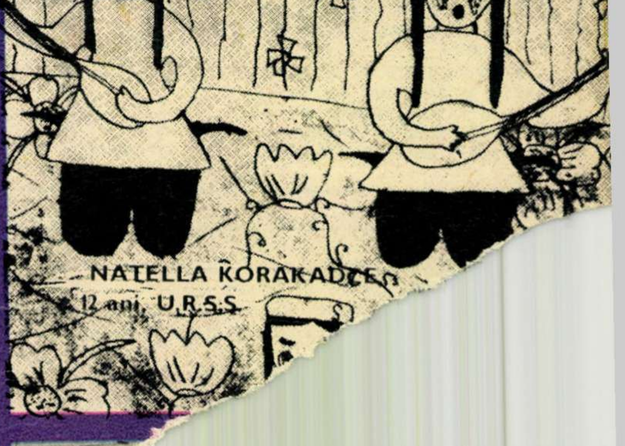

NATELLA KORAKADZE
12 ani, U.R.S.S.

ALAIN B

RT!

RS DE DESENE

iile
ăverii”

I CONTINENTE

REGULAMENTUL CONCURSULUI

1. Tema propusă — **Bucuriile primăverii** — cere ca desenele trimise să ilustreze reînnoirea naturii, serbările populare care o întovărășesc, acțiunile copiilor dedicate ocrotirii naturii, visele voastre tinerești.

2. Acest concurs de desene este organizat, simultan, în numeroase țări ale Europei și ale celorlalte continente. În România el este organizat în colaborare cu Comitetul român pentru UNICEF.

3. Pentru a participa la acest concurs, concurenții trebuie să aibă cel puțin vîrsta de 10 ani și cel mult 16.

4. Toate culorile și toate mijloacele grafice sînt admise. Formatul desenului va fi de **40 × 50 cm.** Pe spatele fiecărui desen, concurentul își va scrie cu litere mari numele, prenumele, data nașterii, adresa completă.

5. Toate lucrările trebuie să ajungă la redacție **pînă la data de 1 iunie 1972 (data poștei).** Adresa redacției «Cutezătorii» este: București, Casa Scînteii. Pe plic veți

ntru «Bucuriile primăverii».
ațional va selecționa cele mai bune desene. Numele cîștigătorilor vor fi publicate
data de 1 iulie 1972.
e premii, oferite de „Cutezătorii” îi vor răsplăti pe autorii celor mai frumoase

rumoase desene alese de juriul național vor participa la marele concurs inter-
zat de Biroul european UNICEF. Juriul european își va spune opinia între 15—30
Paris. Laureații vor fi anunțați individual.
ternațională, Biroul european UNICEF va acorda premii constînd în călătorii
Marele premiu constă într-o călătorie la New York, oferită de Air France, cu o
ganizația Națiunilor Unite.

IMPORTANT!

inele desene începînd din 21 martie — ziua echinocțiului de primăvară.
rează tuturor mult succes și... o primăvară plină de bucurii.

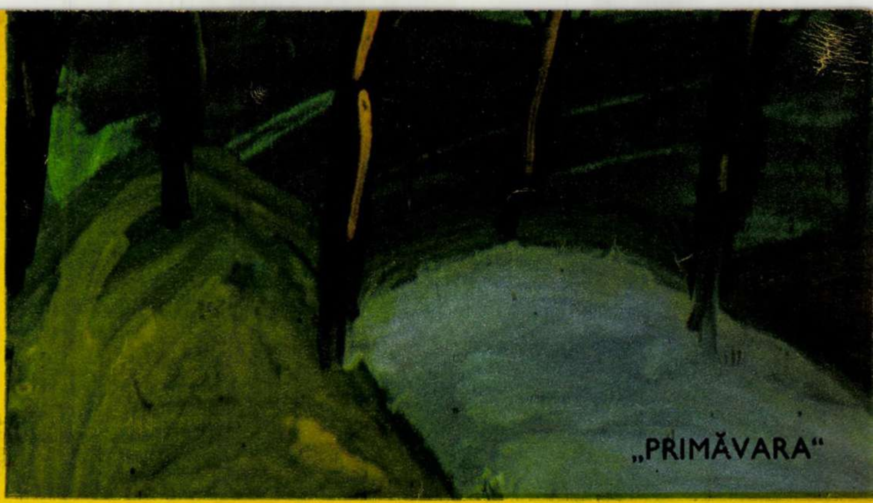
„PRIMĂVARA”

ELISABETA KONCZ, cl. a VII-a Tatroș, județul Harghita ▲

CONSTANTIN VĂDUVA, cl. a VI-a, Brasov. ▼

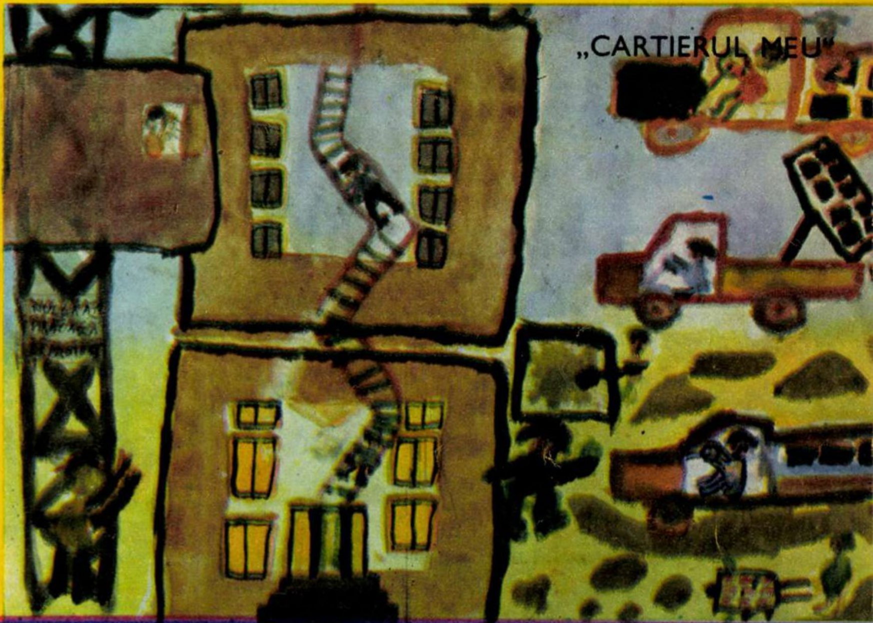
„CARTIERUL MEU”

ABAH KHALFALLAH, 14 ani, Tunisia

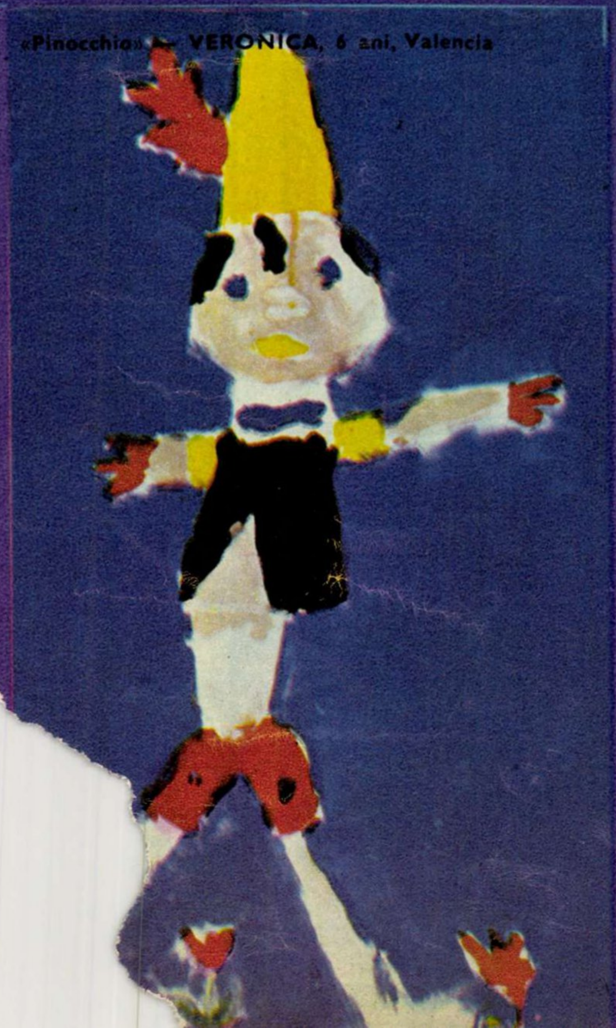
«Pinocchio» — VERONICA, 6 ani, Valencia

PREMIILE REVISTEI

Cutezătorii

10 premii I — cîte un aparat de radio portativ «Cora».

10 premii II — cîte o trusă de pictură.

10 premii III — cîte un aparat foto «Certina».

100 mențiuni — truse de guașă.

1000 diplome de merit.

Cel mai frumos desen al unei fete și cel mai frumos desen al unui băiat vor fi răsplătite cu cîte o excursie în străinătate, prin Biroul de Turism pentru Tineret de pe lîngă C.C. al U.T.C.

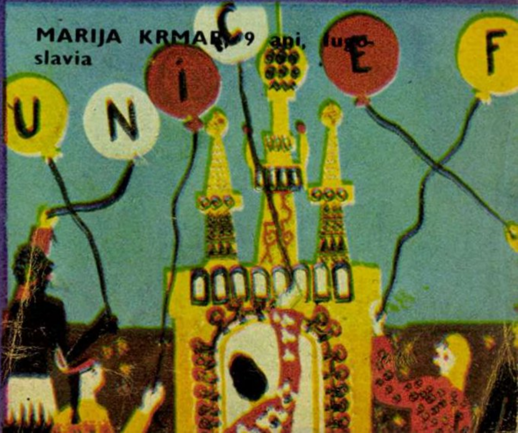
MARIJA KRMAR, 9 ani, Iugoslavia

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR”

(Partea a doua)

EPISODUL XXV

— Îl am de la nişte grăniceri, răspunse Babuşcă, continuînd să tragă uşor la rame. Spuneau că l-au reformat. Şi ca să nu-l împuşte, mi l-au dat mie. Uitaţi-vă ce rană are la piept...

Bătrînul prisăcar fixă cîteva clipe cicatricea enormă, ce se contura pe pieptul cîinelui-lup.

— Încep să te cred, băiete, spuse bătrînul dînd din cap, şi rezemînd ţeava puştii de marginea bărcii. Ceea ce nu înţeleg, este de ce a şters-o domnul Friedrich atît de repede la venirea ta...

Babuscă îl privi cu gura căscată şi se opri din vîslit.

— Cum adică... ştia că vin?

— Avea un fel de radio la el, şi-a vorbit cu doi indivizi care îi comunicau că i-ai lăsat pe un trunchi de salcie în mijlocul canalului... undeva spre Dunărea Veche.

Babuşcă se plesni cu palma peste frunte.

— Aveau un aparat de radio!

— Pesemne, continuă bătrînul prisăcar... Dar mai înainte ca domnul Friedrich să-mi părăsească casa, a mai fost un bărbat chel şi cu ochelari, căruia toţi îi spuneau «Cardinalul».

«Ei drăcie! gîndi Babuşcă, începînd să tragă vîrtos la rame, eram cît

ROMAN FOILETON

pe-aici să cred că bătrînul este «Cardinalul». Desigur că a ştiut că vin dinspre Dunărea Veche odată ce a ascultat discuţia prin radio» şi adăugă cu voce tare:

— Cine era «Cardinalul», nene?

Bătrînul prisăcar ridică din umeri.

— Nu stiu, cu o oră înainte de sosirea ta, a plecat la Tulcea... Să se intereseze de femeia aceea frumoasă. Să-ţi spun drept, nici eu nu cred că este de la miliţie.

Babuşcă trăgea vîrtos la rame.

—Păi eu ce îţi spuneam, nene, că e?

ROMAN FOILETON

Bătrînul prisăcar se apleacă cu blîndeţe spre Spic, gata să îl mîngîie: Spic mîrîi uşor, deschizîndu-şi colţii albi şi ascuţiţi. Bătrînul prisăcar îşi retrase mîna fulgerător, ca muşcat de şarpe şi rîse cu voioşie.

—Cîinii poliţişti asta ştiu... să muşte şi să sfîşie... Asta este meseria lor, băiete...

—Spic e un cîine foarte bun! îi luă apărarea lui Spic, Babuşcă, trăgînd din ce în ce mai repede la rame, în vreme ce gîndea: Abia aştept să îl scot pe Scatiul din încurcătură şi să mergem împreună cu bătrînul prisăcar la nenea Vlad... O să afle cum arată «Cardinalul» despre care vorbea pe puntea şalupei...

După cîteva ore de drum de-a lungul unor canale care se întortocheau mereu în adîncurile stufărişurilor şi pădurilor de salcii, barca condusă de Babuşcă intră pe Dunăre. Înserarea învăluia treptat, treptat Dunărea într-o pulbere cenuşie. Nici o adiere de vînt. Apele Dunării păreau o întindere nesfîrşită şi strălucitoare de mercur în care un amurg însîngerat, strivit de un nor negru, lăsă să cadă ultimele picături de sînge.

— Acolo este «Cotul Pisicii» şi şlepul de pe limba de nisip... spuse Babuşcă, ridicîndu-se în picioare şi arătîndu-i cu braţul bătrînului prisăcar, o mare roşie, fosforescentă de aburi.

Bătrînul prisăcar luă puşca rezemată de marginea bărcii, şi îi trase cocoaşele, unul după altul.

—Dă-i bătaie, băiete! O să le arăt eu trîntorilor ce înseamnă să fure mierea albinelor!

Babuşcă vîslea cu privirea aţintită spre bătrînul prisăcar:

—De ce o fi mîrîind Spic la el? se întrebă el, deodată, în gînd. Nu-i semn bun, deşi bătrînul pare om de treabă...

În clipa următoare Babuşcă întoarse capul. Zări silueta întunecată a şlepului, ca o pată de-a curmezişul Dunării, cu botul înfipt adînc în nisip. Acum vîslea din ce în ce mai uşor. Lopeţile se roteau în văzduh, şi coborau abia ciupind apa. Colosul întunecat din tablă de fier se apropia.

Acum era aproape.

Şi deodată, scara lui de fier, care ducea pe punte, răsări în faţa bărcii.

Babuşcă împinse barca spre scara de fier, şi prinzîndu-se cu o mînă de ea, instală cu mîna cealaltă încet, uşor, abia auzit lopeţile în barcă.

Dunărea clipocea sub barcă. Babuşcă legă mahuna de o treaptă de sus, a scării de fier şi îi făcu semn bătrînului prisăcar să îl urmeze.

Sări pe scară şi începu să se caţere spre puntea şlepului.

ROMAN FOILETON

Bătrînul trecu pe lîngă Spic şi sări cu puşca în mînă pe scară, prinzîndu-se cu mîna„din cauza întunericului”de nodul făcut în fluture de Babuşcă. Nodul se desfăcu şi mai înainte să se prăvălească în Dunăre, bătrînul reuşi să se prindă de o treaptă a scării de fier.

Din capătul scării, Babuşcă scoase un strigăt înăbuşit.

Purtată de curent. barca în care se afla Spic se desprinse de lîngă şlep, se îndepărtă şi în curînd dispăru înghiţită de întuneric.

Bătrînul prisăcar urcă scara, vru să îi spună ceva lui Babuşcă dar acesta îi făcu semn să tacă. Oricum, Spic nu mai putea fi ajuns din urmă, şi nici găsit.

Babuşcă se strecură de pe scară pe puntea şlepului învăluit într-un întuneric adînc. Bătrînul prisăcar „cu puşca în mînă” îl urma. Deodată, Babuşcă se opri. Ochii lui verzi ca de pisică străluceau în întuneric.

—Ce s-a întîmplat, băiete? îl întrebă în şoaptă bătrînul prisăcar, aplecîndu-se încet la urechea băiatului.

Babuşcă nu răspunse. Se aplecă şi, pipăind cu mîna în jur, desco
o pietricică.

O ridică şi o azvîrli undeva jos, în faţa lui. O clipă, două nu se au
apoi zgomotul făcut de căderea pietrei, răsună undeva, jos
şlepului.

— Nu s-a întîmplat nimic, nene, răspunse Babuşc
să ne rupem gîtul... E un şlep de cărbuni deschis la m
puşca, nene?

Bătrînul îi întinse puşca. Luînd puşca pe
Babuşcă înlătură ca un orb cu patul pu
porni mai departe:

—Ţine-te după mine, nene...

Străbătură încet, încet part

Deodată, în faţa celor doi

Apropiindu-se de e
uşă. Înapoie puşca bă

Uşa se deschise,

Linişte. Nici c
Dunării. Babu
de fier co

Bab
Bătrînul
de fier

UN MĂRȚIȘOR PENTRU DOCTORUL CHRISTIAN BARNARD

Băiatul care stă acum lingă acvariu și dă de mincare peștișorilor s-a întors în această cameră, în casa aceasta cu nr. 194, de pe strada 23 August din Ploiești, venind tocmai din apropierea Capului Bunei Speranțe, de pe coasta Atlanticului.

Îl cheamă Aurel Cristian Bogdan și este unul dintre pacienții celebrului chirurg Christian Barnard. Răspunzînd unei anchete internaționale a «Scînteii» pentru Almanahul anului - 1972, «Mister Transplant» cum i se mai spune cunoscutului doctor, scria: **«Poate vă interesează să aflați că ieri am operat un băiețel din țara dumneavoastră, pe nume Cristian Bogdan. Operația a decurs fără nici un fel de complicații și el se însănătoșește văzînd cu ochii».**

Astăzi lucrurile par simple, în familia lui Cristinel — cum este alintat acesta de cei ai casei și de colegii săi de școală — domnește liniștea și bucuria. Dar, pînă în octombrie anul trecut, situația fusese cu totul alta. Născut cu o gravă deficiență a inimii (în termeni medicali, boala poartă numele de tetralogia lui Fallot), Cristian Bogdan avea, la o vîrstă încă atît de fragedă, zilele numărate, în ciuda tuturor îngrijirilor pe care le primea sau avea să le mai primească. Disperați, părinții săi s-au adresat atunci vestitului chirurg care realizase primul transplant de inimă din istoria medicinii, doctorul Christian Barnard. După comunicarea datelor medicale, o telegramă venită din îndepărtarea Africii de Sud făcea să se nască licărirea încrederii într-un deznodămînt fericit: Cristian Bogdan era chemat la Groote Schuur pentru operație.

Însoțit de mama sa, el pleacă la Capetown, pentru marea întîlnire cu doctorul Christian Barnard. **«Cît de departe am fost, pentru a mă naște a doua oară!»** *— exclamă el într-una din scrisorile trimise în țară. Mai presus însă de imensitatea distanței care desparte Ploieștiul de Capetown este maiastra operație săvîrșită de miinile de aur ale doctorului Barnard, care au făcut ca sîngele să pulseze normal în inima micului pacient român.*

...Cristian Bogdan dă drumul magnetofonului și, iată, ascult tulburat înregistrarea bătăilor inimii lui aproape noi, precum și glasul celui care a ținut-o în miinile sale în timpul operației:

«O să-ți asculți inima. Am fost fericiți că te-am putut opera. Inima ta se aude foarte bine. Sîntem fericiți că am putut să te «reparăm». Cînd te întorci în România să spui dacă ai fost cuminte sau nu, dacă ne-am purtat cu tine bine sau nu. Sper ca în viitorul apropiat să mă inviți să vizitez România».

În scrisoarea adresată tatălui său și sorei sale, Mirela, Cristian confirma, la 4 zile după operație: **«Am fost foarte cuminte și foarte înțelegător. Mi-am dat seama că vreau să trăiesc și am făcut ca totul să fie bine. Nu mi-a fost frică de loc. Să nu credeți că vă mint, aceasta este realitatea. Te rog să fii fericit că ai un copil adevărat, care te va ajuta mult în viață. Sînt un băiat sănătos».**

Desigur, acolo, la Groote Schuur, Cristian nu i-a uitat nici pe colegii săi de la Școala generală nr. 12: **«M-a apucat dorul de voi și v-am scris o aerogramă, care sosește mai repede în România. Sper că luați note bune. Voi, băieți, ce mai faceți, Minu, Radu, Panaitescu, întreaga trupă? Băieți, fiți mai indulgenți cu fetele, mai gentelmeni!»**

În ceea ce îl privește, proiectele băiatului sînt cutezătoare: **«Vreau să urmez medicina și să vin să studiez la Capetown, ca să ajung un om care să poată salva multe vieți omenești».**

Deocamdată Cristian a început să-și revadă lecțiile vechi, din clasa a V-a, cînd a fost nevoit să renunțe la școală. Mergea greu, deseori era dus la cursuri cu un cărucior sau, iarna, cu sania, orice efort ar fi putut să-i fie fatal. O amintire caldă din acele zile i-au lăsat colegii de clasă, care erau atenți cu el, îl ajutau, îi duceau ghiozdanul. Odată, cînd s-a organizat o serbare, ca să i se facă o bucurie a fost și Cristian inclus într-o suită de dansuri, care au avut un ritm mai lent, tocmai ținîndu-se seama de participarea lui. Acum, însă, prietenul lor este un băiat sănătos, care merge la patinaj, se supune progresiv efortului, pentru a-și relua în cele mai bune condiții activitatea de școlar.

L-am întrebat la ce se gîndea în timpul călătoriei către Capetown. **«Aveam o mare curiozitate, nu mai zburasem cu avionul»** *— mi-a răspuns el.*

«Dar la întoarcere?» *— am insistat eu. A dat din umeri, zîmbind. A intervenit în acea clipă mama sa, explicîndu-mi de ce se ferește Cristian să răspundă la această întrebare:*

— Tace, fiindcă la coborîrea la Otopeni a plîns. Cînd ne-am întors, avionul de la Roma n-a putu ateriza din cauza condițiilor nefavorabile. S-a încercat la Belgrad, am revenit la București, am ajuns tocmai la Viena, unde am rămas peste noapte și abia a doua zi ne-am văzut acasă. Întîrzierea asta l-a tulburat mult. Pînă atunci n-am văzut o lacrimă pe obrazul lui, dar în momentul în care am ajuns la Otopeni, a izbucnit în plîns. Pentru că de-abia aici a simțit cu adevărat ce dor îi fusese de casă și și-a dat seama că s-a întors deplin sănătos.

Cristian ascultă și ține să adauge:

— Mă bucuram că sîntem din nou la noi.

...La plecare, profesorul Barnard i-a dăruit o carte a sa cu dedicație: **«Urări de bine pentru Cristian».**

Micul său prieten din România îi trimite astăzi un mărțișor al recunoștinței, mărturisind-o cu toată vibrația noilor pulsații ale inimii sale de-acum:

«Vă mulțumesc, domnule profesor, vă mulțumesc! Mi-ați redat posibilitatea de a putea învăța, alerga, de a putea TRĂI. În mintea mea a încolțit hotărîrea să-mi consacru viața medicinii. Vă mulțumesc

CORNELIU ȘERBAN

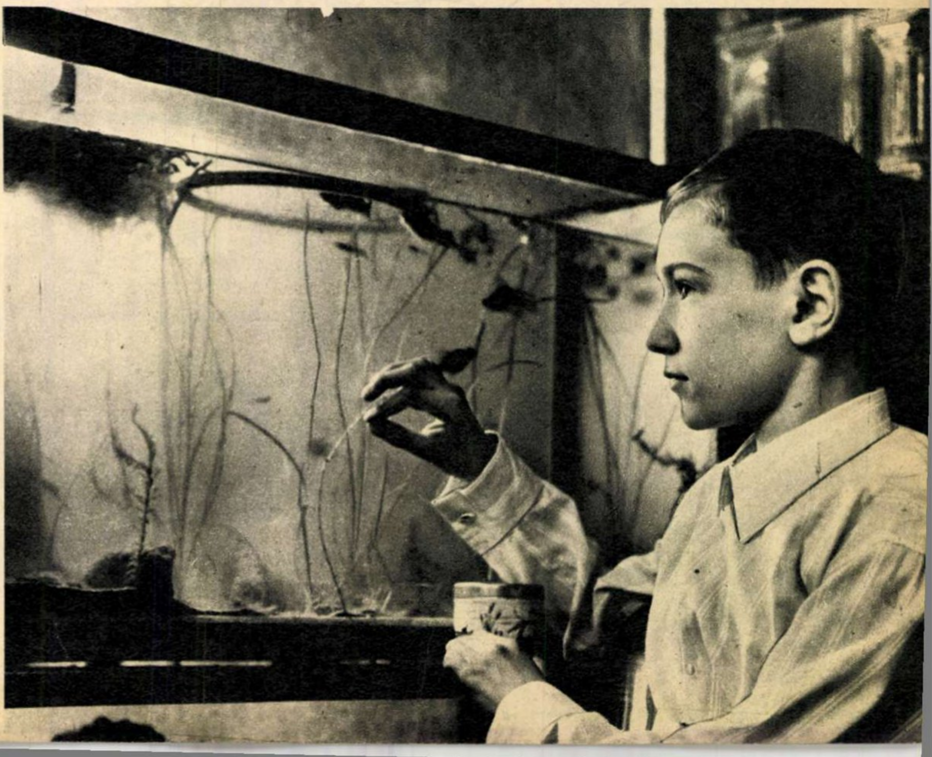

Perspicacitate

GĂSIȚI ERORILE

1 Se lasă înserarea. Eschimoșii au încetat pescuitul, urmînd ca a doua zi să-l continue.

2 Din stuf apăru capul unei capre negre.

3 Conducătorul expediției fu mușcat de un șarpe auriu. Dacă n-ar fi primit imediat îngrijirile necesare, veninul și-ar fi făcut efectul.

4 Dromaderul, cu cocoașele sale care se profilau pe cerul portocaliu, părea de piatră.

5 Vînătorul văzu întipărite pe zăpadă urmele unui urs brun.

6 Cîrduri gălăgioase de sticleți se întorceau din migrație.

OCTAVIAN RAȚIU,
Cluj

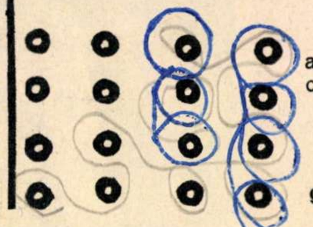

Înconjurați cele 16 puncte în așa fel încît să nu ridicați de loc creionul de pe hîrtie.

MARCELA BURLANCEA,
cl. a VI-a, Școala generală Mădei-Borca, Neamț

FĂRĂ CUVINTE

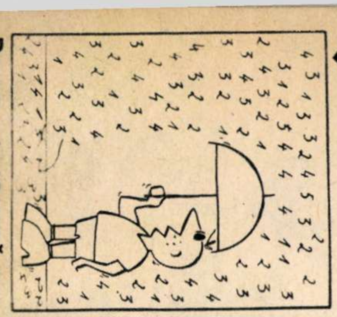

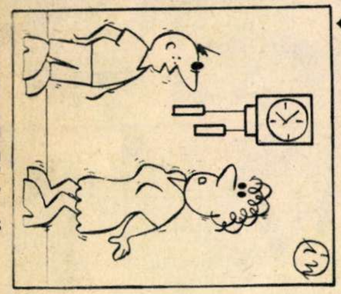

— De două săptămîni nu înveți decît una și aceeași lecție.
— Dar, mămico, e vorba de «Războiul de 100 de ani»

Desene de **IONIȚĂ RELU NICOLAE, Ploiești**

Clubul Voioșiei

UMOR

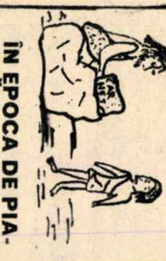

ÎN EPOCA DE PIATRĂ
— De ce nu ți-a semnat tatăl tău carnetul?
— Are febră musculară.

MARIANA DUCĂ,
București

Vicu: Mamă, ce este o întrebare indiscretă?
Mama: — O întrebare la care nu poți răspunde.
Vicu: — În acest caz, tovarășul profesor îmi pune întotdeauna astfel de întrebări!

GEORGETA RADU,
Calea Bucureștiului nr. 78,
Sc. B, ap. 19, Brașov

● ● ● ● ● ● ● ● ●

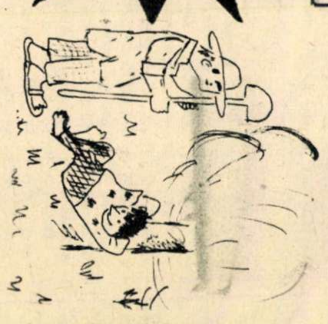

CĂLIN OBRETIN,
clasa a VI-a, Liceul 42,
București

CU GHIMPI!
Tatăl: Leneșii nu sînt demni de a trăi sub soare!
Fiul: Eu știu asta, de aceea m-am și culcat la umbră.

● ● ● ● ● ● ● ● ●

UNUI NEGLIJENT
Ce e val, ca valul trece,
Pentru toate spui la fel,
Numai, vezi, că se prea poate,
Valul să te ia cu el!

CONSTANȚA Gh. RĂZVAN,
cl. a VII-a B,
Școala generală nr. 1, comuna Orlești, județul Vîlcea

● ● ● ● ● ● ● ● ●

«RECOMANDĂRI» DE FILME
Leneșul la lecție — «Lumea tăcerii»
Nota 10 — «O dată în viață»
Extemporalul — «Alarmă în munți»
Teză — «Albă ca Zăpada»
Vine vacanța — «Vulturul își ia zborul».

ION S. NICOLAE,
cl. a VI-a, comuna Călin,
județul Olt

* * *

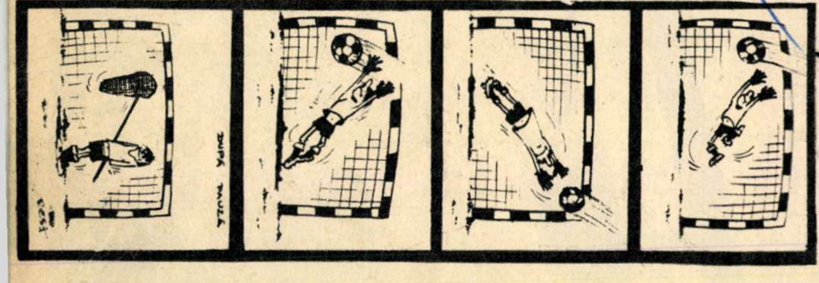

Îndreptați greșeala prin schimbarea locului unui singur băț de chibrit.

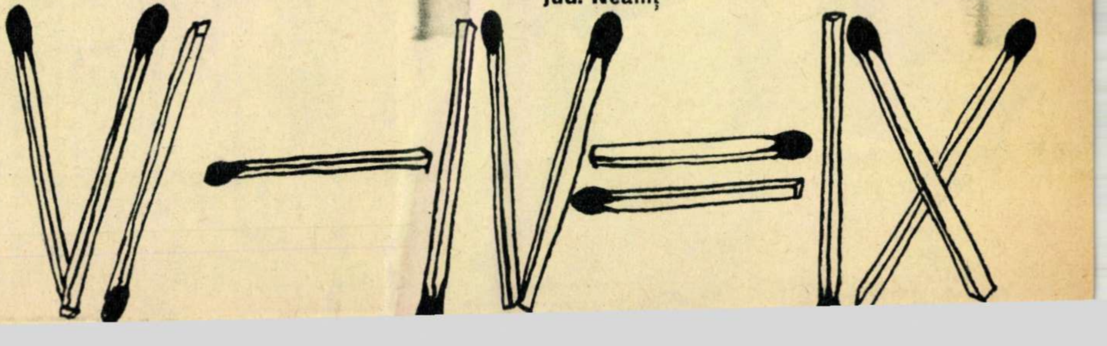

MARCELA BURLANCEA,
cl. a VI-a, com Mădei-Borca,
jud. Neamț

* * *

Acestea sînt fragmente dintr-o placă purtînd numele unui animal. Așezați-le în așa fel încît să aflați numele animalului respectiv.

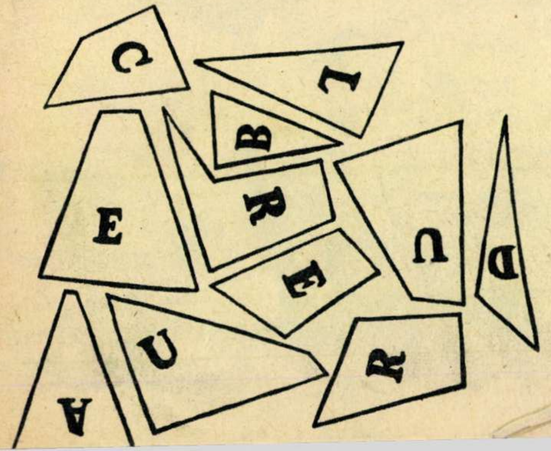

NICU M. MUȘAT,
cl. a V-a B,
Școala generală Colacu, Dîmbovița

m să mă port...» Dragă Ionele, am un astfel de material. i-aş putea spune ce ne supără noi, fetele, în comportarea unor ăieţi. În primul rînd, grosolănia. ste neplăcut ca în recreaţii să te ezeşti îmbrîncită atunci cînd vrei ieşi pe uşă, să fi poreclită, trasă e cozi, să se discute în prezenţa cu un vocabular vulgar. Sînt situaţii mai dificile, cînd o co-

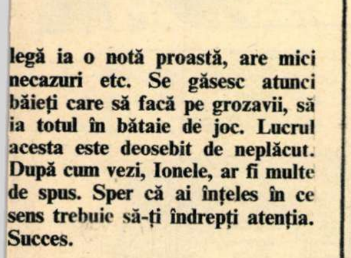

legă ia o notă proastă, are mici necazuri etc. Se găsesc atunci băieţi care să facă pe grozavii, să ia totul în bătaie de joc. Lucrul acesta este deosebit de neplăcut. După cum vezi, Ionele, ar fi multe de spus. Sper că ai înţeles în ce sens trebuie să-ţi îndrepţi atenţia. Succes.

O imagine redacţională: un birou al rubricii «Cutezătorii Service» copleşit de avalanşa scrisorilor! Dar nu orice fel de scrisori,ci răspunsurile sosite la concursul «Ionică şi-a pierdut cîrligele de la undiţă».

Entuziasmul celor care au căutat obiectele «pierdute» de Ionică a depăşit de astă dată orice închipuire! La ora cînd a fost făcută fotografia alăturată, numărul de răspunsuri atingea impresionanta cifră de 6000! În acelaşi timp, oficiul poştal 33 anunţa că ne mai aşteaptă un sac cu scrisori!

În curînd, va avea loc tragerea la sorţi pentru desemnarea cîştigătorului.

Să vă spun un secret: Ionică iar a pierdut ceva! Ce anume? Veţi afla în curînd. Dar, o rugăminte: vă rog mult, pe toţi cei care sînteţi amatori să găsiţi obiectele pierdute de Ionică, să specificaţi pe plic : «**PENTRU IONICĂ**», pentru a ne putea ajuta la trierea corespondenţei.

pix

«Cititorii din străinătate pot face abonamente adresîndu-se întreprinderii «ROMPRESFILATELIA» — Serviciul Import-Export presă, Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64—66, P.O.B. — Box 2001».

ILINCA STĂNCIOIU. Văleni, judeţul Olt. Mi-a plăcut scrisoarea ta, în care povesteşti despre tînărul tău detaşament, despre frumoasele iniţiative ale pionierilor. De aceea, chiar dacă ea n-a apărut, eu am ţinut neapărat să-ţi răspund. M-au impresionat, mai ales, rîndurile acelea în care este vorba despre primele gladiole sădite de voi şi înflorite şi din care i-aţi oferit tovarăşei comandante.

DĂNUŢ ŞTEFĂNESCU, Sibiu. Ai scris foarte frumos despre căţelul tău. L-ai lăudat într-atît încît iată, în această revistă se aminteşte şi despre... Rexi.

SANDU CIOACĂ, Costeşti, Argeş. Îmi place, eşti viteaz! Dar, parcă, parcă, aventurile prin care ai trecut... le-am mai citit undeva. O fi o simplă coincidenţă?

DRAGOŞ FRĂŢILĂ, Breaza, judeţul Prahova. Dragă artistule, te recunoşti în poză? Cît despre scrisoarea ta, în care ne povesteşti despre viaţa clasei tale, despre colegi — nu am putut s-o folosim întrucît dai prea puţine amănunte.

MARINEL STANCIU ŞI PRIETENII LUI DIN CLASA A II-A, Bacău. Vă felicit pentru cravata roşie pe care aţi primit-o de curînd. În privinţa maşinii «adevărate» pe care vreţi s-o construiţi, vă sfătuiesc să mai aşteptaţi. Încercaţi, deocamdată, una în miniatură, o machetă.

Cercul foto al Casei pionierilor, Rîmnicu Sărat. Din fire sînt cam hoinar. Îmi place să fiu prezent pretutindeni: ba într-o sală de curs, ba pe un teren sportiv, ba la o serbare. Deunăzi am vizitat Casa pionierilor din Rîmnicu Sărat. Ce credeţi că m-a impresionat cel mai mult? Bineînţeles, pasiunea mea — fotografiile. Au multe şi sînt tare frumoase, lucrate cu măiestrie. Subiectele sînt interesante, surprinse din unghiuri căutate ce le dă o valoare artistică deosebită. M-am gîndit la concursul nostru. «Să vezi ce ne vor trimite», mi-am zis. Dar... Ne-a sosit un plic albastru ce ascundea doar 11 fotografii nesemnificative.

Dragi colegi, fiindcă tot mai este o lună pînă la închiderea concursului Studio 50, ediţia a II-a, vă rog mai încercaţi o selecţie a fototecii voastre, atît de bogată. Aştept şi vă urez succes!

VASILE GORNEANU. clasa a VII-a, Liceul «I.L. Caragiale», Ploieşti.

Ai realizat un portret bun. Numai un instantaneu poate surprinde atît de bine expresia feţii. Un lucru te-aş sfătui: ca să sporeşti valoarea artistică a fotografiilor, fii atent la încadrare. După cum vezi, eu am eliminat din clişeul tău spaţiile libere şi unele elemente inutile.

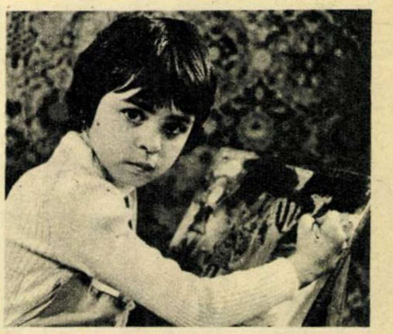

De astă dată, dragi prieteni, am o însărcinare specială: să răspund celor care au trimis jocuri pentru «numărul mărţişor». Redacţia s-a bizuit pe creierul meu electronic, aşa că n-am avut încotro. Să începem, deci:

ILIE BOLOVESCHI, Şcoala generală nr. 12, Baia Mare. Problemele tale de perspicacitate sînt interesante. Ne pare rău că au ajuns prea tîrziu la redacţie, iar enunţurile sînt prea lungi ca să poată fi publicate aici. Răspunsul la cealaltă problemă îl vei primi prin poştă.

ADRIAN STRĂCHINARU, Şcoala generală nr. 3. Olteniţa — Ilfov. Ghicitorile trimise de tine sînt «ghicite» imediat. De exemplu: «O fiinţă şireată/ Îţi ia puii din ogradă!» Ghici ciupercă, ce-i?

NICOLAE MOISESCU, Liceul Ilie Pintilie, Cîmpina — Prahova. O problemă asemănătoare cu cea trimisă de tine a fost publicată mai de mult la Clubul logicienilor.

NELUŢU ARMANU, Şcoala generală Grumăzeşti — Neamţ. Jocurile şi problemele trimise de tine sînt interesante. Dar şi tu, ca şi mulţi alţii, le-ai trimis prea tîrziu. Îţi publicăm totuşi o lucrare la această rubrică: O grădină cu pomi aşezaţi ca în figură are formă de dreptunghi. Să se împartă în 4 părţi egale de aceeaşi formă şi fiecare parcelă să aibă cîte 2 pomi.

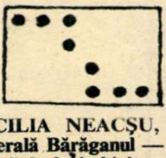

CECILIA NEACŞU, Şcoala generală Bărăganul — Brăila. Ca să dezlegi ghicitoarea ta, trebuie neapărat să cunoşti dinainte toată povestea cizmarului. Altminteri nu se poate deduce.

CONSTANTIN JECAN, comuna Mirşid, judeţul Sălaj. Jocul trimis de tine nu este original. Ne interesează în primul rînd probleme alcătuite chiar de cititori!

CORNELIA NICULIŢ, clasa a III-a, Şcoala generală Ghioroc — Arad. Te felicităm pentru joc. Iată, îl publicăm aici.

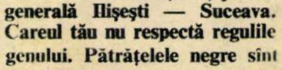

MIHAI GĂLĂŢAN, Şcoala generală Ilişeşti — Suceava. Careul tău nu respectă regulile genului. Pătrăţelele negre sînt prea numeroase.

Minitehnicus

Cutezătorii 9

ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POŞTAL 33 — BUCUREŞTI
Căsuţa poştală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ŞEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ŞEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAŢIA:
EDITURA SCÎNTEII:
TIPARUL:
C.P.C.S.

REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU
TEHNOREDACTOR
ROZALIA BARANY

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ.

OPERAȚIUNEA „Barij" 5

Scenariu: C. ANTON și O. ZOTTA **Desene: V. MIHĂESCU**

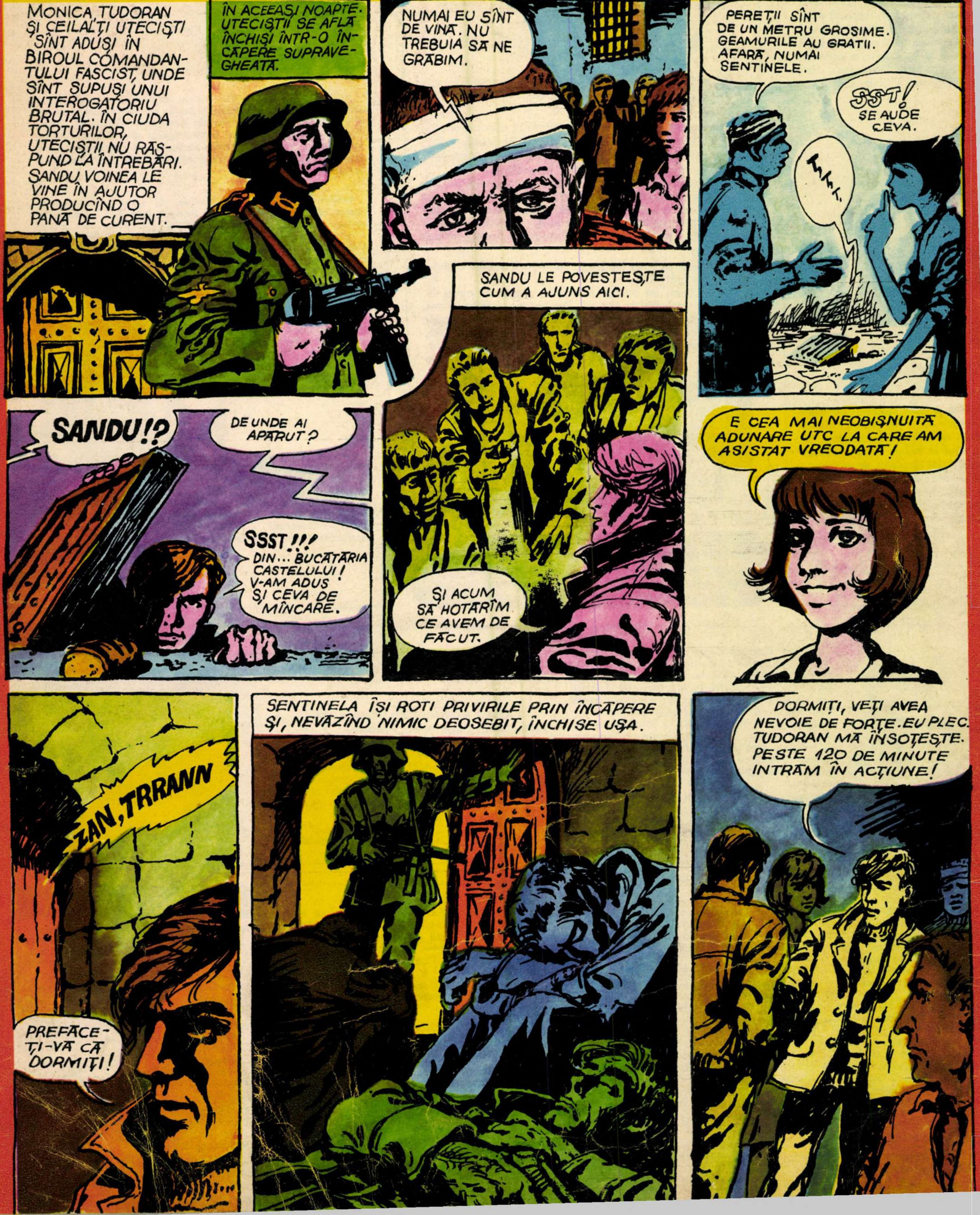
MONICA TUDORAN ȘI CEILALȚI UTECIȘTI SÎNT ADUȘI ÎN BIROUL COMANDANTULUI FASCIST, UNDE SÎNT SUPUȘI UNUI INTEROGATORIU BRUTAL. ÎN CIUDA TORTURILOR, UTECIȘTII NU RĂSPUND LA ÎNTREBĂRI. SANDU VOINEA LE VINE ÎN AJUTOR PRODUCÎND O PANĂ DE CURENT.
ÎN ACEEAȘI NOAPTE. UTECIȘTII SE AFLĂ ÎNCHIȘI ÎNTR-O ÎNCĂPERE SUPRAVEGHEATĂ.
NUMAI EU SÎNT DE VINĂ. NU TREBUIA SĂ NE GRĂBIM.
PEREȚII SÎNT DE UN METRU GROSIME. GEAMURILE AU GRATII. AFARĂ, NUMAI SENTINELE.
SST! SE AUDE CEVA.
T...T...T...
SANDU LE POVESTEȘTE CUM A AJUNS AICI.
SANDU!?
DE UNDE AI APĂRUT?
SSST!!! DIN... BUCĂTĂRIA CASTELULUI! V-AM ADUS ȘI CEVA DE MÎNCARE.
ȘI ACUM SĂ HOTĂRÎM CE AVEM DE FĂCUT.
E CEA MAI NEOBIȘNUITĂ ADUNARE UTC LA CARE AM ASISTAT VREODATĂ!
ZAN, TRRANN
PREFĂCEȚI-VĂ CĂ DORMIȚI!
SENTINELA ÎȘI ROTI PRIVIRILE PRIN ÎNCĂPERE ȘI, NEVĂZÎND NIMIC DEOSEBIT, ÎNCHISE UȘA.
DORMIȚI, VEȚI AVEA NEVOIE DE FORȚE. EU PLEC. TUDORAN MĂ ÎNSOȚEȘTE. PESTE 120 DE MINUTE INTRĂM ÎN ACȚIUNE!
URMA

Biblioteca municipală
Tîrgu-Mureș

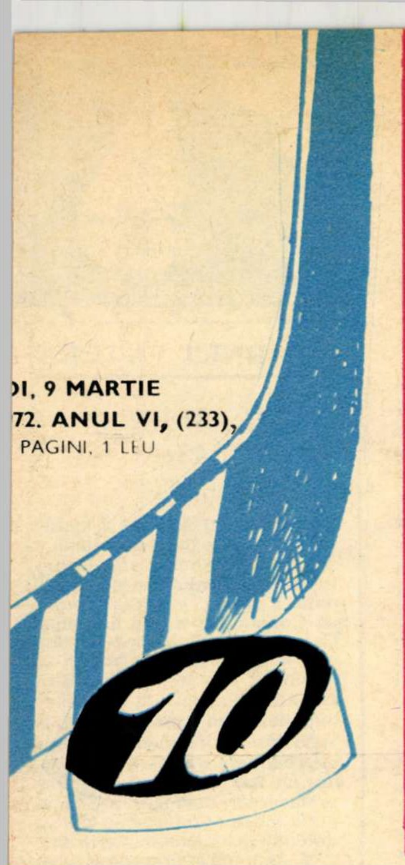

DI, 9 MARTIE
72. ANUL VI, (233),
PAGINI, 1 LEU

10

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr: **AFRICA** LA ORA PREZENTULUI

CEI MARI... dintr-a II-a

HOCHEIȘTI

ECHIPA DE HOCHEI A ELEVILOR DIN COMUNA DĂNEȘTI, JUDEȚUL HARGHITA

Foto: C. CREȚU

1922
1972
PCR
UTC
50-a
ANIVERSARE

Adunare generală U.T.C. la Școala generală Moreni, com. Brătești, județul Neamț. Din cei 15 elevi ai clasei a VIII-a cel de al 13-lea a fost primit în rîndurile organizației revoluționare de tineret. Ceilalți doi vor fi primiți în curînd. Marea sărbătoare a semicentenarului U.T.C. va găsi 15 uteciști în Școala generală din Moreni.

✿

În cinstea semicentenarului U.T.C. elevii clasei a VIII-a de la Școala generală nr. 3 Băilești, județul Dolj s-au angajat să efectueze fiecare în parte un număr de 25 de ore de muncă patriotică la construirea noului spital din localitate, să înfrumusețeze clasa și școala, plantînd pomi și flori în curtea școlii și să îngrijească «Monumentul Eroilor» din Băilești. «Nici un corigent în clasa a VIII-a» este un alt angajament permanent al uteciștilor din această clasă.

✿

OMAGIU PIONIERESC SEMICENTENARULUI U.T.C.

În cadrul unei adunări, pionierii și uteciștii **Școlii generale nr. 115** din Capitală s-au întîlnit cu mama și fratele utecistului Filimon Sîrbu și cu scriitorul Tudor Ștefănescu. Invitații au povestit cîteva dintre cele mai însemnate momente de luptă ale activității uteciștilor din anii ilegalității, luptă în care mulți dintre ei au căzut eroic.

În vederea acestei întîlniri, peste o sută de băieți și fete, purtători ai cravatelor roșii cu însemn tricolor, au organizat, în cadrul școlii, un punct de documentare și informare politică, cuprinzînd lucrări ce tratează istoria P.C.R., U.T.C. Impreună cu uteciștii au vizitat Muzeul de istorie a partidului comunist,a mișcării revoluționare și democratice din România.

Discuțiile purtate între invitați și pionierii Ștefan Stanciu, Crenguța Pascu, Doina Stan, Sorina Partenie, Melania Bucur, Adina Comănescu și mulți alții au dovedit dorința fermă a micilor cutezători de a deveni fii de nădejde ai patriei, ai partidului. În semn de fierbinte omagiu adus luptei eroice a tineretului, pionierii și școlarii au prezentat un program artistic. Cîntece pionierești și poezii dedicate partidului s-au împletit cu lauda primăverii, a hărniciei școlare, ce înflăcărează gîndurile și faptele pionierilor.

✿

NOI VOM FI UTECIȘTI NEÎNFRICAȚI, acesta a fost numele activității organizate de detașamentul clasei a VII-a de la Școala generală de 10 ani nr. 4 din orașul Ploiești în cinstea semicentenarului U.T.C.

Cu acest prilej a fost invitat în mijlocul pionierilor tovarășul Paul Ciocodeică,activist al Comitetului județean Prahova al P.C.R. Dînsul ne-a vorbit despre anii grei ai ilegalității, despre viața grea pe care o duceau muncitorii, despre comuniștii și uteciștii care au luptat eroic pentru cauza celor mulți.

În încheiere, pionierii detașamentului nostru au recitat versuri închinate patriei și partidului, versuri care au alcătuit montajul literar «Țara mea, inima mea!». Din piepturile noastre a răsunat imnul «Trei culori», iar inimile noastre cîntau și ele sub mătasea roșiei cravate.

FILIP ADINA, cl. a VII-a,
Școala generală de 10 ani
nr. 4, Ploiești

✿

În cadrul manifestărilor prilejuite de marea sărbătoare a Uniunii Tineretului Comunist, pionierii de la Liceul din Marghita, județul Bihor au participat la o întîlnire cu tovarășa Luțaș Viorica, secretar al Comitetului județean Bihor al U.T.C. Întîlnirea s-a desfășurat la Casa pionierilor din orașul nostru. Pionierii au pus numeroase întrebări în legătură cu activitatea U.T.C., organizație din care vor face și ei parte.

Tot marii sărbători a tineretului i-a fost dedicată serbarea școlară care a avut loc duminică, 27 februarie 1972, la Casa de cultură din orașul Marghita.

LĂCRĂMIOARA EGRI,
cl a VI-a B,
Liceul Marghita

✿

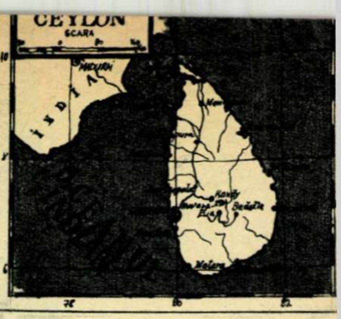

CARNET EXTERN

PROCLAMAREA REPUBLICII SHRI LANKA

Începînd cu data de 2 martie 1972, pe harta politică a lumii a apărut numele noului stat **Republica Shri Lanka.** De la această dată, Ceylonul a părăsit, potrivit Constituției recent adoptate, Commonwealthul și încetează a mai fi dominion, declarîndu-se republică sub numele de **Shri Lanka.** Proclamarea republicii marchează un moment istoric în viața țării, constituie realizarea unei aspirații arzătoare a poporului, un pas important pe calea prefacerilor democratice. Începutul acestor prefaceri l-a marcat dobîndirea independenței în anul 1948, obținută în urma unor lupte îndîrjite, purtate timp de peste patru secole pentru libertate, rînd pe rînd, împotriva colonialiștilor portughezi, olandezi și englezi. Un moment important în istoria Ceylonului a fost obținerea puterii de către Partidul Shri Lanka Freedom (al libertății) condus de Solomon Bandaranaike, în 1956. Atunci a fost elaborat primul program care urmărea largi reforme economice și sociale.

După alegerile din 1970, Frontul Unit, inițiat și condus de Sirimavo Bandaranaike, instaurat la cîrma țării, și-a propus, pe plan intern, dezvoltarea accelerată a sectorului de stat în economie, realizarea reformei agrare, ridicarea nivelului de trai al populației, iar pe plan extern, o politică de independență corespunzătoare intereselor naționale.

AGENDĂ C.N.O.P.

În vederea aplicării în viață a sarcinilor ce decurg din Plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie 1971 și din lucrările celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor, în perioada 28 februarie — 2 martie a.c., a avut loc la Consiliul Național al Organizației Pionierilor o consfătuire de lucru și de pregătire cu președinții și vicepreședinții consiliilor județene, redactorii publicațiilor pentru copii, precum și cu aparatul Consiliului Național.

Această manifestare continuă seria acțiunilor de perfecționare a cadrelor care muncesc cu pionierii, fiind organizată cu participarea unor activiști cu funcții de răspundere în aparatul de partid și de stat. Au fost prezentate expuneri pe probleme actuale interne și externe ale politicii partidului și statului cu privire la munca politico-educativă desfășurată de Organizația pionierilor sub conducerea partidului, la continua întărire a colaborării Uniunii Tineretului Comunist cu Organizația pionierilor. S-au examinat măsurile care au fost luate pentru aplicarea în viață a îmbunătățirilor aduse de cea de a II-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor Statutului unităților și detașamentelor de pionieri și Regulamentului Consiliilor Organizației pionierilor și s-au stabilit măsuri pentru perfecționarea în continuare a muncii educativ-politice și a vieții de organizație. Împreună cu un larg colectiv de specialiști, s-au dezbătut unele măsuri privind călirea fizică și întărirea sănătății, a unei mai bune educații igienico-sanitare și de Cruce Roșie a pionierilor și școlarilor în vederea pregătirii acestora pentru viață, pentru apărarea patriei.

În cadrul programului, a avut loc, de asemenea, o discuție în legătură cu măsurile ce se impun a fi luate în vederea îmbunătățirii în continuare a conținutului politico-educativ al emisiunilor de radio și televiziune, al presei destinate pionierilor și școlarilor.

Participanții au vizitat Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România și au asistat la desfășurarea unor activități practice cu pionierii.

ÎN VIZITĂ LA PALATUL PRIMĂVERII

Cei aproape 300 de pionieri și școlari argeșeni care au vizitat Capitala au fost oaspeți ai Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

Aici, copiii s-au întîlnit cu tovarășul *Virgiliu Radulian,* **președinte al C.N.O.P.**

Dialogul cald, apropiat, care a urmat, a adus în prim plan succesele pionierilor: notele bune, rezultatele frumoase obținute în acțiunile de muncă patriotică, în activitățile cultural-artistice. Pioniera Mariana Neamțu, elevă la Liceul din Stîlpeni, a dat glas dorinței tuturor școlarilor argeșeni, ca alături de părinții și frații lor mai mari să facă totul pentru ca județul lor să devină un județ al hărniciei, cinstei, onoarei și demnității socialiste.

Apoi, oaspeții au vizitat expoziția «Expedițiile Cutezătorii», de la Palatul pionierilor.

Văzînd expoziția, pionierii Stelian Viștean, Vasile Săroiu ne-au mărturisit un gînd: «... și la noi în sat mai există un plug de lemn, o grapă de lemn, linguri vechi, încrustate, cusături... și noi le vom aduna într-un muzeu...»

Încheindu-și vizita la Palatul pionierilor, oaspeții argeșeni — călușarii de la Școala generală Zorile, instrumentiștii orchestrei de muzică populară din Domnești, coriștii din comuna Corbi, dansatorii din Guguri — s-au îndreptat spre Studiourile Radioteleviziunii unde aveau să prezinte cîteva din cele mai frumoase dansuri și cîntece din folclorul argeșean.

Iubesc pămîntul natal

Iubesc satul oprit între dealuri
Iubesc apa înfrîntă de sălcii
Iubesc cerbii căutînd păduri
Și roua sărutînd grădina
Cum oamenii iubesc cîntecul.
Iubesc plaiul pe care stelele cad
Istorisind trecutul
Si apusul care simte tăcerea
În tălăngile oilor
Așa cum pămîntul iubește răcoarea.

FLORICA NICULINA CONSTANTIN,
com. Provița de Jos,
jud. Prahova

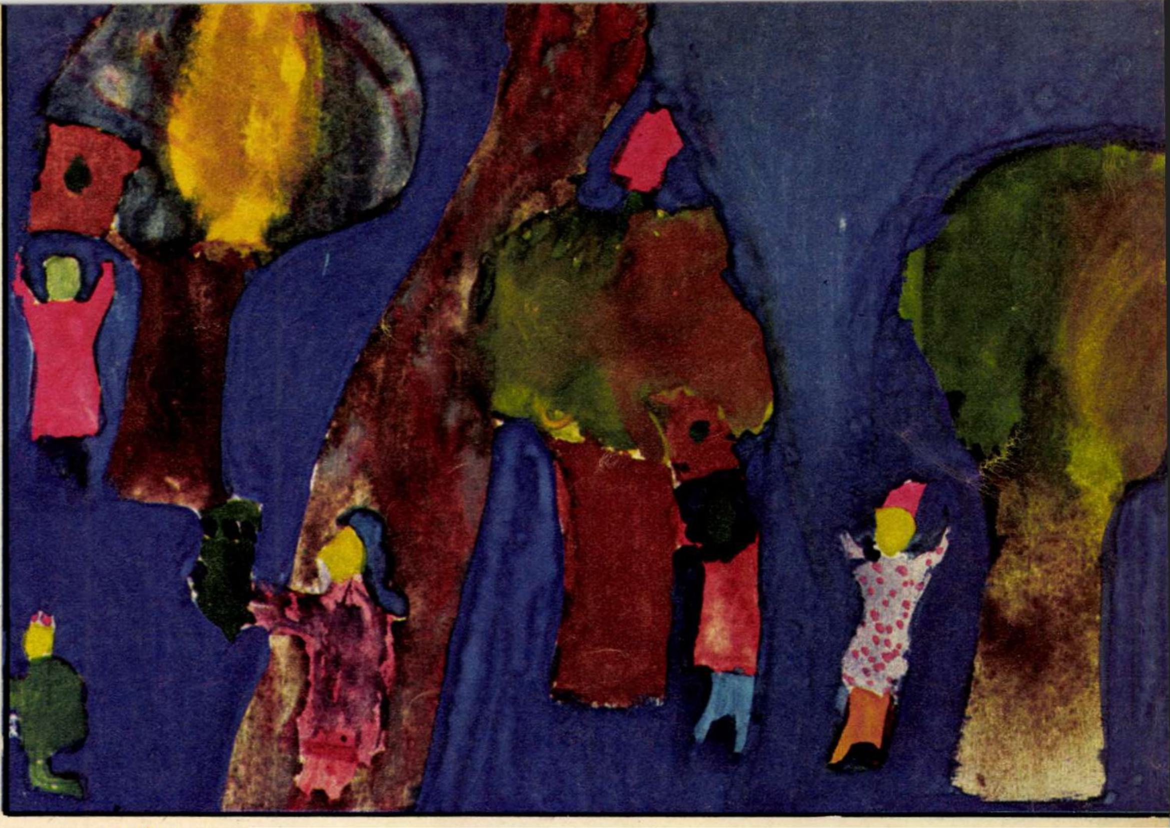

DESENUL SĂPTĂMÎNII de Mariana F. Druiu, Oltenița
— PRIMIT ÎN CADRUL CONCURSULUI «BUCURIILE PRIMĂVERII» —

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

Duminică dimineață. Primăvara îi întîmpina pe cei șase temerari ai pedalelor — Ioan Pop, Constantin Hîncu, Ispas Cotîrlea, Văduț Virgil, Gheorghe Hundorfean și Nicolae Roșca, membri ai cercului de cicloturism de la Casa pionierilor din Mediaș, cu un soare care încălzea cu dărnicie pămîntul. Ziua se arăta liniștită, așa încît cursa cicliștilor noștri, pe traseul Mediaș-Timișoara, părea să se desfășoare fără peripeții. Deodată, Gheorghe Hundorfean, elev în clasa a VIII-a la Liceul „Ștefan Ludwig Roth observă, la o distanță apreciabilă, că un stîlp care susținea o mulțime de circuite telefonice, ardea. Focul se ridicase pînă la o înălțime de circa trei metri. Ce se întîmplase? La kilometrul 7 cineva a dat foc ierbii uscate de pe taluzul liniei ferate. Nesupraveghindu-l, focul a ajuns la stîlpul îmbibat cu motorină și acesta s-a aprins. Flăcările urcau încet, încet spre firele telefonice. Conducătorul cercului, Ioan Comlășan, încercă să oprească o mașină pentru a anunța gara Ațel, dar șoferul, mergînd cu viteză mare, nu și-a dat seama ce se întîmplă și n-a oprit. Atunci, elevii Gh. Hundorfean și N. Roșca au pedalat repede pînă la gara Ațel spre a anunța pe șeful stației. În drum au întîlnit și pe un lucrător de miliție din comuna Ațel și au încercat împreună să anunțe stația Mediaș, dar Mediașul era încontinuu ocupat. Cu aceeași grabă se înapoiară la locul incendiului și alături de ceilalți colegi încercară să stingă focul cu o creangă de copac ruptă din apropiere, făcînd din aceasta, cu iarbă și cu cîrpe umezite în bălțile din apropiere, un stingător.

Elevii au reușit astfel să stingă focul. Dacă intervenția elevilor ar fi întîrziat, stîlpul s-ar fi rupt și s-ar fi produs o gravă întrerupere a liniilor telefonice.

Cei șase elevi vor fi felicitați într-un cadru festiv pentru fapta lor de înaltă răspundere și curaj și, de asemenea, li li se va înmîna Diploma și Insigna «CUTEZĂTORUL».

M. VĂLEANU

IULIAN NICULESCU,
cl. a VII-a,
Codlea

Voi fi utecist

Roșu-i izvorul
Din care m-am născut.
De aur e pîinea
Din care-am crescut.
Albastru e cerul
Spre care m-avînt.
'Nălța-voi tricolorul
Pe aripi de vînt.
Urca-voi cu el
Pe noul făgaș.
Voi fi al progresului
Vrednic ostaș.
Zbura-vor albi porumbei,
Gîndurile mele.
Mai mult voi semăna cu cei
Ce poartă numele de comunist,
În viață și fapte -
Voi fi utecist.

DAN PITICĂ,
cl. a VIII-a, Școala generală
Jibou, județul Sălaj

În pădurea seculară din apropierea orașului Marghita, județul Bihor, la locul denumit «Trei stejari» se află un monument care amintește că aci se întîlneau comuniștii în ilegalitate.

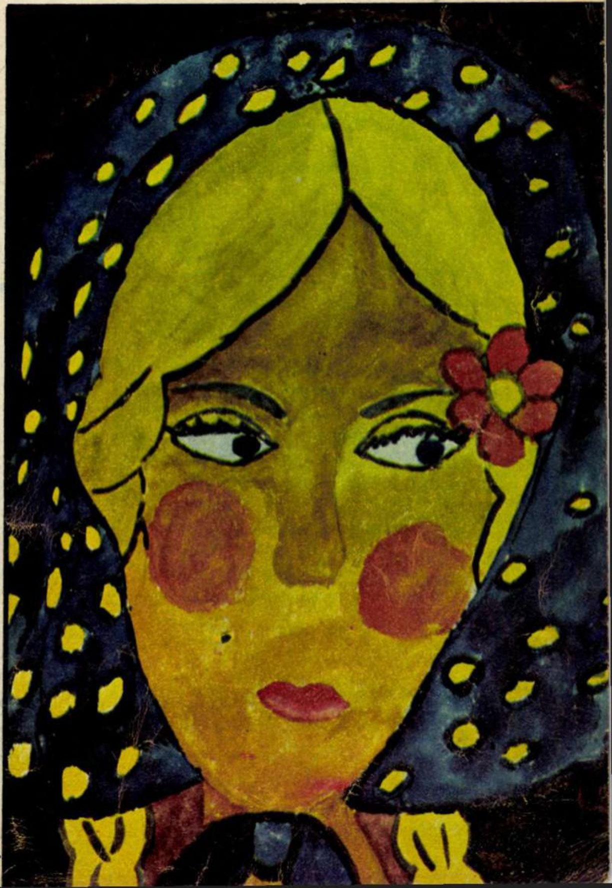

Activul pionieresc discută un paragraf din Statutul unităților și detașamentelor de pionieri

CEI MARI

DINTR-A II-a

Pentru că unul dintre numeroșii noștri prieteni, corespondentul Marius Rohr ne-a chemat insistent prin scrisorile lui: «Veniți la noi. Veniți să-i cunoașteți pe cei mai mici pionieri. Sînt cei mai drăguți, cei mai buni, cei mai extraordinari copii...» am plecat să-i cunoaștem pe cei mai, și cei mai...

De îndată ce am sosit la Liceul pedagogic din Timișoara i-am și găsit, numai că erau ocupați. Stăteau de vorbă cu...

NIC-A LUI ȘTEFAN A PETREI

...care le povestea: «... umflu pupăza de unde era, saiu cu dînsa pe sub streșina casei și mă duc de-a dreptul în tîrgul vitelor, s-o vînd, căci era tocmai lunea, într-o zi de tîrg»

Și «cei mai extraordinari» ascultau fermecați năstrușnice întîmplări din copilăria marelui povestitor Ion Creangă. În ziua aceea, școiarii dintr-a II-a au făcut cunoștință cu zbînțuita de Smărăndița, cu apriga mătușă Mărioara și cu alte personaje sub chipul cărora i-au regăsit apoi pe prietenii lor cei mai buni — pionierii clasei a V-a C.

Ei, pionierii, au fost aceia care i-au întîmpinat cu căldură, în prima zi de școală. Tot ei au venit într-o zi și i-au învățat cîntecul pionieresc «Să pornim la drum, copilărie». Altă dată i-au luat într-o drumeție și le-au arătat cîteva jocuri sportive. De atunci și pentru cei mai retrași recreațiile au devenit parcă mai vesele, mai plăcute. Odată i-au invitat chiar la o adunare de detașament. Cei dintr-a II-a au aflat multe despre cravata de pionier, despre Organizația pionierilor, despre cea de a II-a Conferință națională... Și în altă zi, în clasa a II-a A, a fost cea mai mare sărbătoare — primirea celor mai buni școlari în Organizația pionierilor!

Pionierii dintr-a II-a B, cunoscuți în școală pentru hărnicia lor, erau la ora aceea în plină activitate.

PRINTRE FLORI

Se sfătuiau cum să mai înfrumusețeze clasa. Roxana Baroi venise cu ideea că n-ar fi rău să fixeze un stativ, cu o floare pe peretele de lîngă tablă. Toți au fost de acord. Acum, o plantă verde, care coboară în buchete mici de frunze decorează și colțul acela de clasă. Anca Răitaru, Mirela Ocolișan și Marius Voicu, cei mai pricepuți în îngrijirea florilor sînt în stare să-ți spună de cîte ori a înflorit pînă acum mușcata cea roșie, cu cîte frunze noi s-au împodobit ficușii și cîte și mai cîte. Dar n-aș vrea să credeți că ocupația lor principală este doar... îngrijirea florilor. Nu. Ca toți pionierii și ei au grijă ca în primul rînd să învete bine, să-și îndeplinească această îndatorire de pionier.

Iată de ce într-o adunare de detașament s-au gîndit să răspundă cu toții întrebării: «De ce uneori găzduim note mici în catalog?» Și abia atunci și-au dat seama că sînt cîțiva care «desenează» cam mult în timpul orelor și de aceea uneori nu știu ce lecții au de învățat pentru ziua următoare. Tot atunci au «descoperit» că pentru cîțiva dintre ei zilele sînt prea scurte.

Cu ei se petrece un fenomen ciudat. Abia ies să se joace și se și face seară... La adunarea aceea au mai făcut ei și alte «descoperiri» care n-au întîrziat să aducă în zilele următoare numai note bune în catalog. Astfel, după cîteva zile, școlarii Felicia Nădlăcan, Ciprian Suciu și alții s-au și adresat comandantului de detașament cu dorința lor cea mai fierbinte, aceea de a deveni pionieri.

ACTIVUL PIONIERESC DINTR-A II-A C

Erau în recreatia mare cînd Lidia Ionescu, comandanta detașamentului clasei a IV-a, a venit să-i invite să facă împreună o vizită la Atelierele C.F.R. din localitate.

N-au mai văzut hale atît de mari! Niciodată n-au fost atît de aproape de mașini, de locomotivele uriașe. Curioase, privirile lor alergau de la podul rulant ce transporta o caroserie de vagon, la strungul care dădea formă unei roți, la un «Diesel» gata să pornească în cursă... «N-a fost totdeauna așa, le spunea inginerul Jinga, tatăl colegului lor, Valeriu. Tot ceea ce vedeți aici este rodul hărniciei muncitorilor...». Și atunci, au aflat multe despre luptele muncitorilor ceferiști din 1933, despre dîrzenia comuniștilor care s-au jertfit pentru ca ei astăzi să crească fericiți, într-o țară liberă.

De la prietenii lor mai mari, pionierii, au învățat și cum să-și întocmească un program de activități, cum să organizeze o adunare. Astăzi, activul pionieresc dintr-a II-a C lucrează singur. Ei, pionierii, fac propuneri interesante pentru activitățile detașamentului lor și tot ei sînt aceia care le realizează. Dar iată-i la lucru. Cîțiva copii au propus să se organizeze un program artistic pentru ziua de 8 Martie. Și au început repetițiile: Daniela Ionescu, care are vocea cea mai frumoasă, va fi solista detașamentului. Melodia caldă a cîntecului «Mama», ghioceii, viorelele, poeziile recitate de Simona Kun, Dan Vișoiu și alții vor aduce gînduri de adîncă mulțumire mamelor, învățătoarelor care-i cresc cu grijă și dragoste. Acum, după ce succesul primei acțiuni organizate de ei a fost recunoscut chiar de colegii lor mai mari, cei dintr-a II-a C au prins curaj. Nu li se mai pare greu să realizeze un gînd pe care toți și l-au exprimat în ultima lor adunare de detașament: «De acum vrem să fim noi cei mari. De aceea vom începe să lucrăm păpuși și jucării pentru copiii de la grădinița din apropierea școlii». În vizita lor, pionierii dintr-a II-a C vor duce cu siguranță un plus de voioșie celor mici.

Cei mai mici pionieri, cei dintr-a II-a, au crescut!

MARIA NEGREA

Un cîntec pentru prietenii lor mai mici.

Foileton

de
MIRCEA
SÎNTIMBREANU

Tare mult îi iubesc pe exploratori! Iar dacă aceşti îndrăzneţi de drumuri au vîrsta voastră, dragi cititori, atunci admiraţia mea, acoperită de roua stimei, se aşterne la picioarele lor ca un covor fără sfîrşit. Răsfoiesc în închipuire file din dicţionare şi enciclopedii de personalităţi. Ce trudă, cîtă cutezanţă şi abnegaţie, ce forţă a voinţei şi cîtă încredere în misiunea lor îi caracteriza pe toţi! Gîndiţi-vă ce ar fi fost un Galileo, un Columb sau Michelangelo, sau Edison, sau Racoviţă fără acea putere aproape supraomenească de a trece peste dificultăţi şi obstacole. peste îndoială şi deznădejde... Şi, mă întreb, se poate oare dobîndi acel grăunte de nemurire ce se numeşte GLORIE fără chinuitoarea tenacitate ce se naşte din dăruire şi obsesie?

— Ba bine că nu, aud un glas îmbufnat de băieţaş. Întrebaţi de mine în clasa a V-a B de la Liceul «Nicolae Bălcescu» din Cluj. Mă ştie toată lumea şi doar n-am păşit un metru din complicatul drum spre glorie pe care l-aţi descris. Nici tu dîrzenie, nici tu dăruire...

— Dar ce?

O sclipire de superioritate se aprinde în ochii băieţaşului.

— Un pic de înfumurare, un strop de impertinenţă! Chestiunea e simplă, foarte simplă. Totul e siguranţa de tine şi, la nevoie, nesiguranţa de sine a celorlalţi. În clasa mea eu am descoperit drumul cel mai scurt spre glorie, în faţa mea toţi înghit în sec de invidie sau rămîn cu gura căscată.

— Eşti cel mai bun la învăţătură?

— A, nu...

— Vreun campion precoce?

— Nici.

— Îi baţi?

— Numai în caz extrem, cînd nu se poate altfel: un bobîrnac, două.

— Atunci?

— Am eu metoda mea...

— Cum?

— Aşa; orice ar spune vreun coleg, dar înţelegeţi, **orice,** despre fotbal sau meteorologie, despre o întîmplare din Cluj sau din Australia de sud, despre delfini sau planeta Marte eu spun doar patru cuvinte: «Ştiam asta înaintea ta!». Să-i vedeţi cum se dezumflă... Şi, dacă mai crîcneşte unul, ajunge un bobîrnac, două.

Mă uit lung la băieţaşul din Cluj care a descoperit drumul cel mai scurt spre glorie şi care — crede el — se lărgeşte

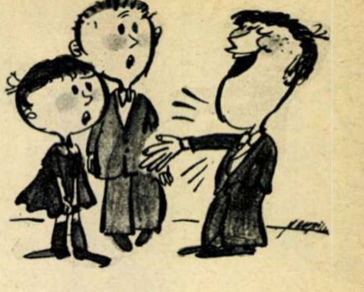

zilnic. Are asta ceva de-a face cu Columb, cu Galilei? Devin trist dar nu mă pot împied ca să-l întreb:

— La urma urmei, la ce-ţi folosesc acestea?

Băieţaşul îmi face semn să mă aplec şi îmi şopteşte fericit şi confidenţial:

— Să vă spun un secret: cred că prin metoda aceasta un comandant de grupă poate fi un COMANDANT.

Mă gîndesc la colegii «comandantului» nostru, inclusiv la cel care, prin scrisoarea sa, mi-a prilejuit acest dialog imaginar şi, deodată, mă pomenesc mai puţin trist. Şi fără să ştiu încep să fredonez o cunoscută melodie: «Aoleu, ce ploaie vine de la Cluj...»

MICII ÎNOTĂTORI ŞI MARELE PREMIU

Două sute de pionieri şi şcolari din Capitală s-au întîlnit la bazinul acoperit Floreasca pentru a-şi demonstra tehnica înotului, rezistenţa fizică, dîrzenia. Începea prima ediţie a «Concursului speranţelor la nataţie», dotat cu Marele premiu Cupa «Cutezătorii», o cupă fabricată în întregime din... zahăr şi ciocolată!

Un fluierat scurt, şi luciul bazinului a fost străpuns de primii competitori în proba de 33 m liber.

Timp de o oră şi jumătate am asistat la o luptă sportivă de o mare frumuseţe. Cine a privit vijelioasele curse ale probelor de 33 m liber şi bras sau ştafeta de 4×33 m şi-a dat seama că înotători ca *Ruxandra Constantinescu, Andrei Tătaru, Gabriela Cristea, Camelia Daner, Dan Gheorghe, Ioana Mintilie, Ştefan Pruteanu, Cristian Ionescu, Liviu Sabău* sau *Anca Şofran au fost* concurenţi care au ştiut să lupte pentru victorie, aducînd fiecare o mare contribuţie la realizarea unui cît mai bun punctaj al sectoarelor din care fac parte.

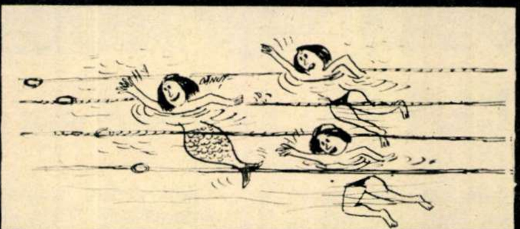

Concursul s-a încheiat: «*Locul întîi şi titlul de campion* — anunţă profesorul de natatie Stelian Negoiţă — *a fost cucerit de sectorul VII, totalizînd 74 de puncte. Locul al II-lea l-a obţinut sectorul V cu 68 de puncte, iar locul al III-lea, sectorul IV cu 26 de puncte.*»

La startul acestei prime ediţii, organizată de clubul sportiv «Cutezătorii» şi revista «Cutezătorii», s-au descoperit autentice talente care, îndrumate cu atenţie, vor păşi cu siguranţă pe drumul măiestriei sportive. Poate că peste cîţiva ani aceste nume vor apărea pe lista celor mai buni înotători. Aşa speră şi antrenorii care îi îndrumă spre sportul de performanţă, aşa speră ei şi părinţii prezenţi la primul mare concurs al copiilor lor.

ELENA FUNDULEA

1. Ocupaţi locurile... start!
2. Ura, victorie!
3. Cel mai tînăr participant la competiţie a fost Liviu Muşat de la Şcoala generală nr. 85 care, cu acest prilej, a primit o geantă tip «Cutezătorii», plină cu daruri. Pentru calităţile sale sportive a fost desemnat membru al clubului sportiv «Cutezătorii».

1

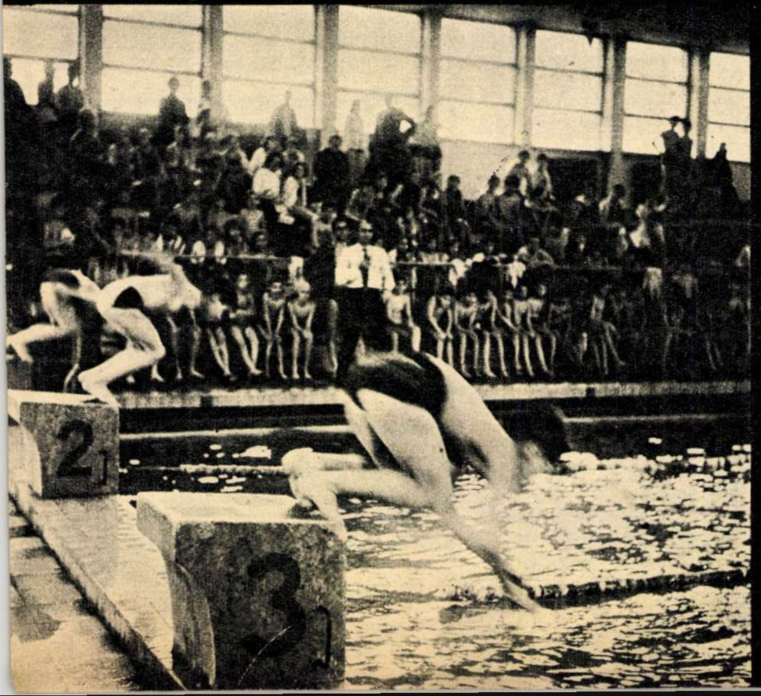

2

3

AFRICA

LA ORA PREZENTULUI

de CORNELIU VLAD

Să privim imaginea Africii de azi și să o comparăm cu harta de acum 20—25 de ani. Vom fi de-a dreptul impresionați de marile schimbări petrecute în această parte a lumii într-o perioadă de timp istorică atît de scurtă. Pentru că, fără îndoială, Africa este continentul care a cunoscut, în acest răstimp, cele mai vizibile transformări. În atlasul politic al continentului au apărut contururile a zeci de state noi, iar în dicționare denumiri de țări necunoscute altă dată: **Zambia, Tanzania, Ghana, Zair, Mali, Botswana, Lesotho, Republica Malgașă...** Dacă la sfîrșitul celui de al doilea război mondial, pe teritoriul Africii existau doar trei state independente (Egipt, Liberia și Etiopia), astăzi numărul țărilor suverane, membre ale Organizației Unității Africane, se ridică la **41.** Este, de fapt, rezultatul unei lupte îndîrjite pentru independență și libertate, împotriva dominației coloniale străine, purtată de popoarele continentului. Învechitele rînduieli coloniale condamnate definitiv de istorie, care încătușau, odinioară, aproape întreaga întindere continentală se mai cramponează acum doar de o suprafață reprezentînd cam 16 la sută din întregul teritoriu al Africii. Și în aceste teritorii, însă — e vorba de coloniile portugheze și de țările în care politica de stat este rasismul — lupta curajoasă a populației africane apropie, cu fiecare zi mai mult, momentul victoriei.

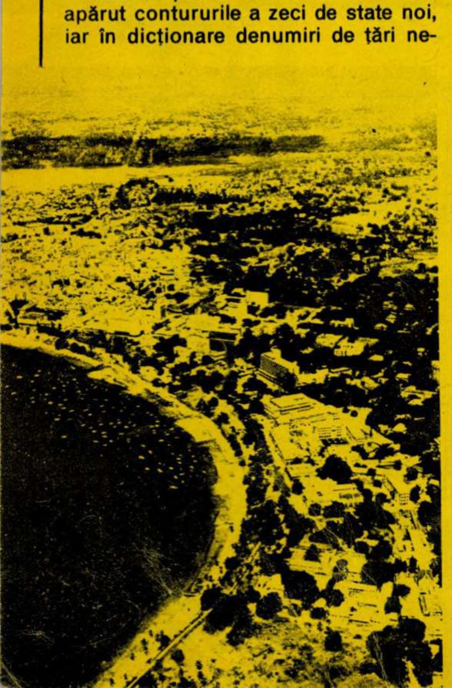

Proclamarea independenței politice a majorității statelor continentului, în anii 1960—1970, a marcat un moment crucial în viața Africii. Pentru aceste țări o etapă a luptei se încheia, o alta urma să înceapă. Pentru că, așa cum s-a spus adesea, în capitalele africane, în acești ani, «apariția unui steag și a unui imn nu rezolvă de la sine marile probleme care confruntă tinerele state».

Lupta pentru progres, pentru consolidarea vieții libere prin întemeierea și dezvoltarea unei economii naționale puternice, s-a impus în primul plan al preocupărilor. Iar această bătălie avea să se dovedească nu mai puțin dificilă, nu mai puțin eroică, decît cealaltă luptă, purtată cu arma în mînă pentru libertate.

BOGĂȚIILE NAȚIONALE ÎN SLUJBA PROGRESULUI

Prin bogățiile solului și subsolului său, Africa este una dintre cele mai înzestrate regiuni ale globului. Resursele sale minerale imense, sînt încă departe de a fi cunoscute sau exploatate. Ceea ce se știe însă de pe acum îndreptățește speranțe pentru dezvoltarea viitoare a Africii. Continentul acesta realizează, astăzi, cam a șaptea parte din producția mondială de bogății minerale. Exploatările miniere sînt răspîndite pe întreg cuprinsul său: cobaltul și cromul în Africa Centrală, petrolul în Algeria și Egipt, diamantele, cuprul și argintul în Republica Zair, plumbul și zincul în Zambia, gazele naturale și potasiul în Congo Brazzaville etc. sînt puse astăzi în slujba progresului și prosperității propriilor popoare. În numeroase state ale continentului au fost adoptate măsuri în acest sens. În Algeria și Egipt, Republica Africa Centrală și Tanzania, în Zair și Zambia, statul a preluat în mîinile sale sarcina valorificării bogățiilor țării, înlăturînd sau restrîngînd cu severitate acțiunea firmelor capitaliste care se infiltraseră în economia națională cauzîndu-i odinioară mari prejudicii.

Importante bogății furnizează și ogoarele africane. Ele realizează peste trei sferturi din producția mondială de cacao, două treimi din cea de ulei de palmier, aproape jumătate din cea de arahide, o treime din producția de cafea. Șapte din zece locuitori ai Africii sînt țărani, iar producția agricolă reprezintă trei sferturi din totalul producției naționale. Marea importanță a agriculturii, pentru țările continentului, pentru dezvoltarea lor, este deci lesne de înțeles. Măsurile de introducere a tehnicii moderne, de extindere a irigațiilor, de încurajare a unor culturi noi au contribuit la un demaraj promițător al agriculturii africane, lăsînd să se prefigureze ceea ce, prin muncă susținută se poate realiza în aceste țări: o producție agricolă stabilă și în progres constant, în ciuda vicisitudinilor climei, reliefului și a stării de subdezvoltare.

COPIII STATELOR AFRICANE ÎNVAȚĂ CARTE

O dată cu fabricile și fermele agricole, cu șoselele și canalele de irigații, în peisajul african contemporan o nouă prezență se impune: școala. Pînă la scuturarea jugului colonial, neștiința de carte se întindea ca un văl negru asupra majorității populației africane. Existau țări — și situația nu a putut fi modificată, pe alocuri, pînă acum — în care, din zece oameni, opt-nouă erau analfabeți. După decenii de stăpînire colonială, într-o serie de teritorii, numărul celor care reușiseră să urmeze cursurile unei universități puteau fi numărați pe degete! Acum, învățămîntul este una dintre problemele cele mai importante. Numeroase guverne africane se preocupă să asigure unui număr tot mai mare de copii dreptul la ştiinţa de carte. Construcţia de şcoli, formarea de învăţători şi profesori din rîndul populaţiei, tipărirea de manuale şcolare pun probleme deloc uşoare, dar rezultatele strădaniilor făcute nu au întîrziat de pe acum să se arate. Primele promoţii de tineri, care în anii independenţei au putut urma cursurile diverselor şcoli sau facultăţi, au păşit deja în viaţă. Ca ingineri şi doctori, tehnicieni şi agronomi, ei au început să-şi aducă propria lor contribuţie la ridicarea nivelului de dezvoltare a societăţii care le-a deschis porţile spre ştiinţă şi cultură.

ROADELE COOPERĂRII

România şi Africa — două realităţi aflate la mii de kilometri depărtare, ducîndu-şi, de secole, fiecare propria viaţă, urmîndu-şi în condiţii specifice, drumul propriu în istorie. Şi, totuşi, între vastul continent încins de brîul Ecuatorului şi ţara europeană aflată la întîlnirea Dunării cu Carpaţii s-a statornicit şi s-a lărgit continuu o punte a prieteniei, a mai bunei cunoaşteri şi înţelegeri, a conlucrării pentru progres şi pace. Mărturii ale relaţiilor româno-africane există încă din vechime. Şi aş aminti, de pildă, relatările despre Africa cuprinse în scrierile lui Grigore Ureche, Miron Costin sau Dimitrie Cantemir, într-o vreme cînd nici restul Europei nu ştia prea multe despre această parte a lumii.

Niciodată însă, în trecut, aceste legături nu au cunoscut o asemenea extindere şi întărire ca astăzi. Ţara noastră, profund ataşată cauzei libertăţii şi independenţei, a salutat cu bucurie apariţia tinerelor state africane pe harta lumii. Partidul şi guvernul nostru se preocupă cu consecvenţă de intensificarea colaborării cu statele africane. Şi aceasta, în toate domeniile: politic, economic, tehnico-ştiinţific, cultural. Prezenţa României în Africa nu se mai reduce de mult la cei cîtiva exploratori cutezători care, în secolele trecute sau în primii ani ai secolului nostru străbăteau aşezările, junglele şi pustiurile africane. Cel ce vizitează astăzi întinderile continentului va putea întîlni nu o dată numeroase exemple ale colaborării româno-africane. Tractoare româneşti răstoarnă brazde adînci, în ţinuturi înţelenite de veacuri, în jungla Guineii sau în podişurile Sudanului. Sonde româneşti şi petrolişti români dau la iveală marile rezerve de aur negru ascunse sub nisipul fierbinte al întinderilor algeriene. Geologi din România străbat ţinuturile îndepărtate ale continentului pentru a prospecta preţioasele minerale ale subsolului african. Fabrici construite de specialişti români se ridică în Egipt, ferme înfloritoare se dezvoltă, sub soarele torid al deşertului, în Maroc sau Tunisia. În marile porturi africane, în magazinele şi cartierele comerciale, poţi întîlni adesea produse româneşti — şi aceasta ca urmare a schimburilor comerciale în continuă dezvoltare între România şi numeroase state africane între care Egipt, Algeria, Congo, Zair, Zambia, Tanzania şi Maroc.

Pe pămîntul african, cuvintele **român** şi **România** sînt rostite astăzi cu prietenie şi respect, cu tot mai multă stimă şi cordialitate. Pentru popoarele africane, pentru noile state independente de pe continent, poporul României socialiste se dovedeşte un prieten statornic. Iar oaspetele român pe îndepărtatele meleaguri africane este, de aceea, întotdeauna binevenit.

Gînduri pentru CIREŞARI

DE CONSTANTIN CHIRIŢĂ

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

CHIRIAC EUGENIU, Şcoala generală Rîmniceni, judeţul Vrancea. *Bravo, Eugen! Şi pentru scrisoare, adică pentru sinceritatea ei, şi pentru cele conţinute în ea, adică pentru faptele săvîrşite de pionierii şcolii voastre. Eu le-aş numi victorii şi dacă am fi între patru ochi ţi-aş şopti că fiecare ar putea face cinste unei întregi şcoli. Mai întîi: corul celor 100 de pionieri ai şcolii voastre a ieşit pe locul II la faza judeţeană. Apoi: echipa de cicloturism, formată din 9 pionieri, a ieşit, de asemenea, pe locul II în concursul «Floarea prieteniei» desfăşurat în munţii Vrancei. Apoi: pionierul Bădică Milică a cucerit locul I în acest concurs, deşi, aşa cum spui tu, a avut de înfruntat «vestita echipă de cicloturism a şcolii din Străoane, care s-a făcut cunoscută şi peste graniţele ţării». Asta, da! performanţă... şi vino iar repede lîngă mine pentru a-ţi şopti: păziţi-l pe Milică! Să nu se molipsească de la vedetele marilor cluburi şi să se transfere cu şcoala la Străoane... Dar mi se pare că v-aţi descurcat singuri, organizînd cîteva acţiuni în cinstea şcolii voastre şi a prestigiului ei, care, pur şi simplu, m-au emoţionat şi mai că m-au făcut să regret că n-am fost şi eu elev al şcolii voastre, sau măcar Cireşarii mei. (De, poate că nu vreau să-i divulg...) Da, Eugen, m-aţi înduioşat cu întîlnirile voastre. Mai întîi l-aţi chemat în mijlocul vostru pe un fost elev al şcolii, astăzi pensionar, care a predat vreme de trei decenii istoria la vestitul Liceu «Unirea» din Focşani. Apoi i-aţi avut ca oaspeţi pe primii pionieri ai şcolii voastre; doi magistraţi din Brăila. Ei se vedeau ca voi, voi vă visaţi ca ei. Apoi v-aţi întîlnit cu bunicii voştri. Nu ştiu cum v-aţi simţit voi alături de aceşti musafiri, dar eu, din depărtările mele, doar imaginîndu-mi scenele, mă simt copleşit de emoţie. Să ştiţi, dragii mei, că din asemenea momente şi emoţii se nasc, la urma urmei, ideea şi sentimentul patriei, al istoriei, al datoriei şi respectului faţă de ceea ce a fost înaintea voastră. Şi voi veţi fi chemaţi, după ani, la şcoala voastră şi emoţia voastră va fi dublă pentru că se va întîlni cu amintirile pe care le făuriţi acum. De fapt, în asemenea clipe pline voi ţeseţi pînza de mai tîrziu a unor superbe amintiri.*

MIOARA??? *(Nici plicul, nici scrisoarea nu conţin numele sau adresa. Pe sigiliul poştal: Sibiu) Cine ştie? Poate că eşti cunoscută în redacţie numai din prenume... De altfel, ai mai scris revistei şi se pare că ţi s-a şi răspuns. Te interesezi dacă în judeţul Braşov există un liceu de sport şi despre materiile care s-ar cere la examen. Eu cred că răspunsurile se pot afla mult mai uşor: uitîndu-te într-o carte de telefon şi formînd apoi un număr. Nu-mi displace gîndul tău de a te dedica sportului. Ştii, probabil, că am mare slăbiciune pentru sportivi şi în sinea mea cred că sportul e una din cele mai frumoase îndeletniciri umane, din cauza gratuităţii şi sincerităţii exemplare a întrecerii sportive, din cauza înaltei etici pe care o poate conţine şi demonstra o asemenea întrecere, şi mai ales din cauza faptului că sportul este prin excelenţă şi exclusiv o caracteristică a rasei umane. Dintre toate vietuitoarele planetei numai omul face şi sport. Deci nu pot decît să-ţi încurajez gîndul mai ales cînd mă somezi cu asemenea argumente: În anul 1969, la concursul «Vine toamna!» te-ai clasat pe locul III pe judeţ. La acelaşi concurs în anul 1970 ai ocupat locul II, pentru ca în 1971 să ieşi prima. Evident, eşti dotată pentru sport. Aminteşti în scrisoare că te-ai ocupat şi de handbal şi de volei, iar în vacanţa mare a acestui an ai luat parte la o expediţie temerară, prin munţi şi peşteri: «ZADA 1», parcă pe urmele cireşarilor, făcînd o sumedenie de descoperiri şi aducînd tot felul de materiale în Camera pionierilor a şcolii voastre. Pentru aceste reuşite eu te felicit, sincer şi cald aşa cum îmi este obiceiul. Finalul scrisorii tale îl voi relata întocmai: «Dar m-am luat cu vorba şi v-am scris o întreagă poveste, sper că o veţi citi cu plăcere, cu toate că poate are unele lipsuri». Să nu te superi pentru că ţi le-am dezvăluit. Te consider o sportivă care ştie că nu poate fi ocolită, uneori şi de eşecuri. Două servicii greşite într-un meci pe care totuşi l-ai cîştigat. Îţi urez victorie şi la servicii.*

● ●

ÎMPREUNĂ CU INTERPREŢII UNUI FILM

Zilele trecute, interpreţii filmului românesc «Atunci i-am condamnat pe toţi la moarte» **au fost în mijlocul pionierilor din Capitală. Cunoscuţii actori Amza Pellea, Ion Besoiu, Ioana Bulcă, Eugenia Bosînceanu au purtat un dialog viu cu foarte tinerii iubitori de cinema. Cu acest prilej, ei au ascultat opiniile copiilor asupra filmului şi în acelaşi timp au răspuns la întrebări legate de interpretarea unor roluri.**

«Una din cele mai frumoase secvenţe ale filmului, a spus pioniera Elena Enache (Şcoala generală nr. 120) **este despărţirea lui Ipu de băiat (interpret: pionierul Cristian Sofron) după ce acesta se hotărăşte** să se predea **nemţilor. Hohotul de plîns al copilului, cuvintele sale întretăiate de lacrimi, privirile lui Ipu sînt de neuitat, a spus Elena. Este secvenţa care sintetizează prietenia, comunicarea profundă existentă între copil şi omul acela blînd şi atîta de hulit. Singur băiatul pare a înţelege curăţenia şi frumuseţea celui care se duce la moarte.»**

— Ce părere aveţi despre personajul Ipu, dumneavoastră, care aţi fost Mihai Viteazul? I-a întrebat Cristina Joargă (Şcoala generală nr. 126) **pe Amza Pellea.**

— Un actor, **a răspuns** Amza Pellea, în cariera sa interpretează tot felul de personaje pe care se străduieşte să le facă vii în faţa spectatorilor. Evident, Mihai Viteazul rămîne pentru mine rolul pe care-l voi iubi toată viaţa. Ipu este cu totul altceva. El nu-i frumos la chip, umblă în zdrenţe, e luat în derîdere, dar are o frumuseţe interioară care te cucereşte, are o comportare la care meditezi îndelung. Cred că şi voi aţi înţeles asta. Pentru mine n-a fost un rol uşor, dar l-am compus cu multă pasiune.

Ion Besoiu, **răspunzînd lui** Radu Valentin (Şcoala generală nr. 120) **a spus referitor la meşteşugul actorilor:** «Nimeni nu poate spune că a descoperit tainele interpretării unui rol. Sînt atît de multe, şi pentru fiecare actor altele. Eu, cînd am de interpretat un personaj, citesc despre el, mă gîndesc cum arată la chip, la suflet, cum se mişcă, cum vorbeşte. Toate acestea mă urmăresc apoi oriunde mă aflu: pe stradă, acasă, la plimbare. Nici să dorm nu mă lasă».

A fost o întîlnire pe care copiii nu o vor uita prea repede şi, care, spre bucuria lor, s-a încheiat cu făgăduiala unei revederi.

B. CARAGIALE

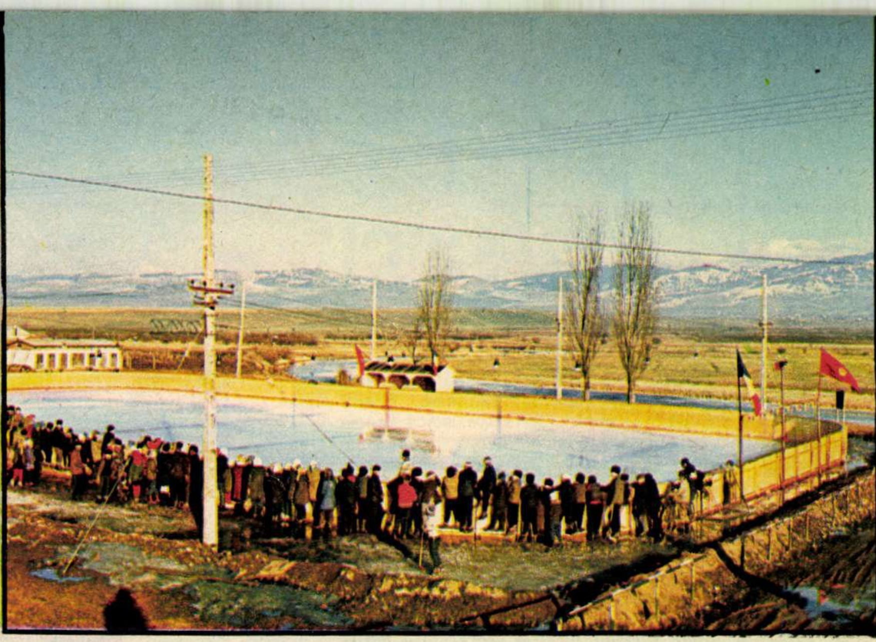

Frumosul teren de hochei din comuna Remetea, județul Harghita construit în întregime prin muncă patriotică.

Hocheiștii

Reportaj:
PAVEL POPESCU
Foto:
CĂLIN CREȚU

Bazinul Ciucului este cunoscut din cărțile de geografie ca una dintre zonele cu temperaturile cele mai scăzute din țară. Poate și pentru asta, poate și pentru că pe aici iarna e stăpînă o bună parte a anului, greu găsești un copil care să nu știe să patineze.

Aici hocheiul e mai mult decît un sport. Este un fapt cotidian, este o pasiune care-i adună și pe tineri și pe vîrstnici în jurul mantinelelor sau chiar al bălților înghețate, în toate locurile unde se poate juca acest antrenant și bărbătesc joc.

SE NAȘTE UN PATINOAR

Remetea este cunoscută și prin Fabrica de lapte praf ce funcționează aici. E o comună mare, cu gospodari harnici și cu mulți copii.

Aici, ca în toată această zonă, toți copiii patinează. Pe bălțile înghețate, pe terenurile amenajate de ei în curțile școlilor, pe gheața Mureșului...

Începe un nou meci.

Cu cîteva luni în urmă numeroși locuitori — printre care foarte mulți copii — au deschis un șantier. Stilourile și creioanele au fost schimbate, cîteva ore pe zi, cu cazmalele și lopețile. S-a muncit mult, cu pasiune, după care aceiași pionieri au schimbat hainele de lucru și uneltele cu echipamentul complicat, cu crosele și cu patinele. La început au fost șantierul și niște copii harnici, apoi patinoarul și hocheiștii!

Cîteva zile, însă, copiii au patinat mai puțin. S-au strîns, cu mic, cu mare, în jurul mantinelei noului patinoar natural construit aici. Se disputa cea de-a IV-a ediție a competiției «Prietenii hocheiului» ce reunea opt dintre cele mai bune echipe sătești de pionieri.

«Dragi colegi, pionierii din comuna Remetea vă urează bun venit și succes în meciurile pe care le veți disputa». Sînt cuvintele cu care o mică delegație a pionierilor din Remetea a întîmpinat, la intrarea în comună, autobuzul care aducea echipele participante la competiție.

La deschiderea competiției, după un atractiv dans pe gheață prezentat de gazde, s-au aliniat echipele de hochei ale pionierilor din Ciumani, Dănești, Joseni, Lăzarea, Mădăraș, Sînsimion, Suseni și Remetea.

Totul era gata, dar soarele, ca un arbitru ce vrea să oprească jocul, a muiat gheața. Concurenții au început totuși jocul înfruntînd căldura și gheața muiată. Primul meci, cel dintre echipele din Lăzarea și Remetea, a strîns peste 800 de spectatori. Disputat la lumina becurilor electrice, (patinoarul are și o asemenea instalație), el s-a încheiat cu victoria categorică a pionierilor din Lăzarea, la scorul de 8—1.

Într-un fel este un rezultat firesc deoarece, cu cîteva luni în urmă, atunci cînd edilii din Remetea și-au asumat răspunderea organizării competiției, comuna nu avea nici patinoar, nici echipă de hochei.

Într-una din seri, pe la ora 1, am văzut un bărbat între două vîrste, care încerca gheața cu un aer îngrijorat. După o zi intensă de muncă își mai găsise timp (pentru a cîta oară în ziua aceea?), să treacă și pe la patinoar. Acest om nu era altul decît primarul, tovarășul Olah Iosif, secretar al organizației de bază P.C.R. din comună. «Patinoarul, ne-a spus dînsul, este construit în mare parte prin munca patriotică a cetățenilor și, mai ales, a pionierilor. Transpus în cifre, acest efort are o valoare de peste 70 000 de lei din cei aproximativ 75 000 de lei care reprezintă valoarea întregii construcții. Printr-o strînsă colaborare cu Fabrica de lapte praf, cu cooperativa agricolă și cu școlile, construcția s-a terminat într-un timp record, dispunînd și de cabine pentru jucători și pentru arbitri. În curînd vom începe construcția tribunei și instalarea unei tabele de marcaj electrice».

HOCHEIȘTII INGENIOȘI

Marea majoritate a echipelor și-au procurat echipament special, corespunzător caracteristicilor acestui joc, dar am văzut și lucruri mai deosebite. L-am întrebat pe Veress Imre, căpitanul echipei din Sînsimion de unde și-a procurat casca de protecție pe care o purta pe cap. «Mi-am făcut-o singur, după modelul unei căști fabricate». Din ce? m-am interesat eu. «Dintr-o ...găleată de plastic!» Asemenea căști am mai remarcat și la alți jucători, de la alte echipe. Casca fiind un lucru util, dar uneori greu de procurat, pionierii s-au descurcat, cum se zice, «din resurse locale».

Am mai văzut, la antrenamentele începătorilor, cozi de mătură cu o scîndurică bătută în cuie, în chip de crosă, am văzut bătrîni ce-și încurajau de la mantinelă nepoții dînd chiar și sfaturi tactice — într-un cuvînt am văzut pasiunea pentru sport.

În ciuda gheții muiate, meciurile s-au disputat într-un ritm viu. Am asistat la faze de atac de-a dreptul spectaculoase, oferite de echipele din Mădăraș și Ciumani; am văzut un joc tehnic în viteză, uneori însă cam prea dur, la cei din Dănești.

Există în acești copii care s-au dăruit hocheiului rezerve nebănuite de energie, există un talent remarcabil pentru acest joc și sînt convins că de Szabó Árpád din Dănești, de Csata Gábor

Gheața necorespunzătoare n-a împiedicat desfășurarea alertă a meciurilor.;

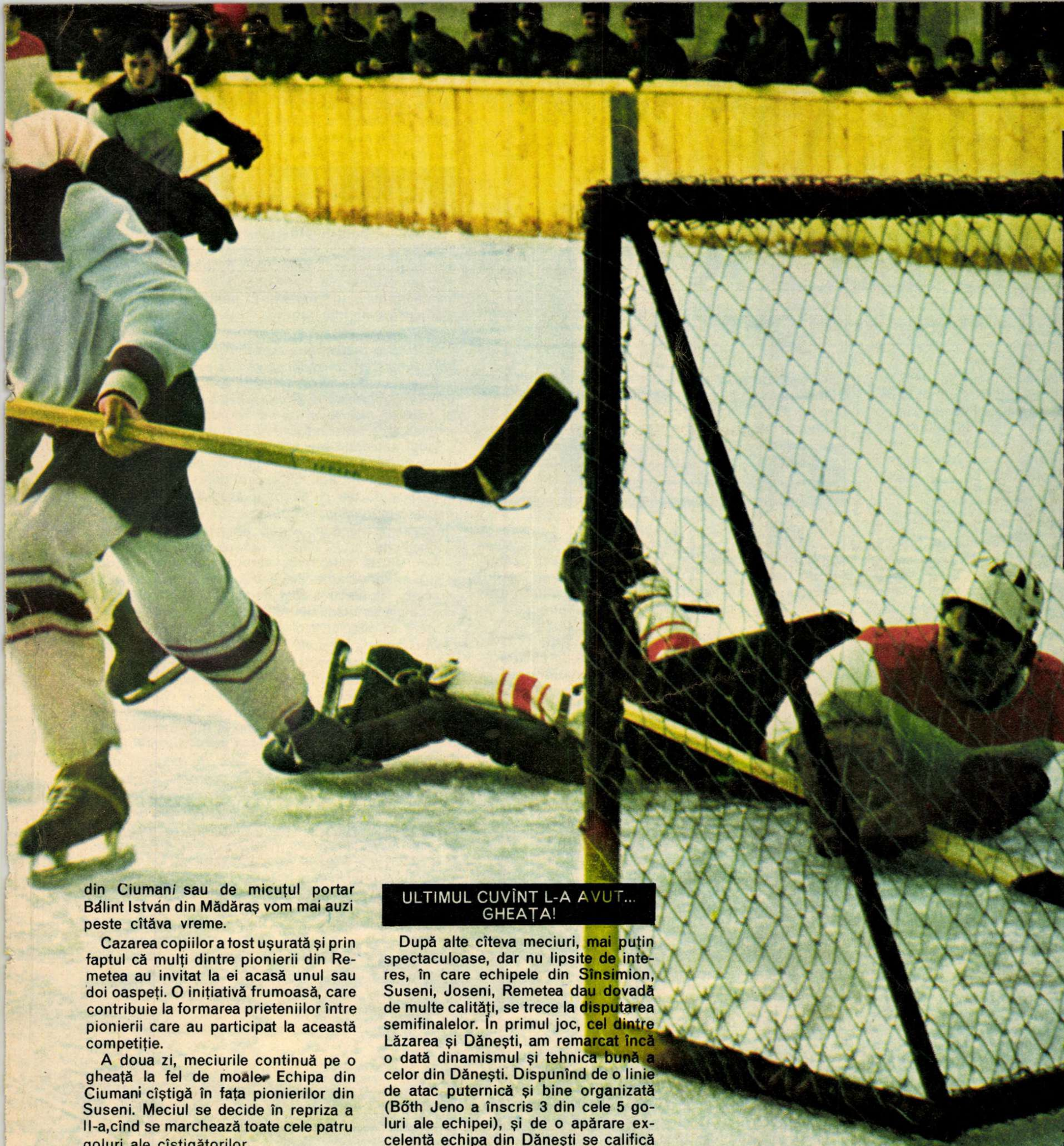

▲ *Cîştigătorii au primit din partea organizatorilor frumoase plachete.*

din Ciumani sau de micuţul portar Bálint István din Mădăraş vom mai auzi peste cîtăva vreme.

Cazarea copiilor a fost uşurată şi prin faptul că mulţi dintre pionierii din Remetea au invitat la ei acasă unul sau doi oaspeţi. O iniţiativă frumoasă, care contribuie la formarea prieteniilor între pionierii care au participat la această competiţie.

A doua zi, meciurile continuă pe o gheaţă la fel de moale. Echipa din Ciumani cîştigă în faţa pionierilor din Suseni. Meciul se decide în repriza a II-a, cînd se marchează toate cele patru goluri ale cîştigătorilor.

ULTIMUL CUVÎNT L-A AVUT... GHEAȚA!

După alte cîteva meciuri, mai puţin spectaculoase, dar nu lipsite de interes, în care echipele din Sînsimion, Suseni, Joseni, Remetea dau dovadă de multe calităţi, se trece la disputarea semifinalelor. În primul joc, cel dintre Lăzarea şi Dăneşti, am remarcat încă o dată dinamismul şi tehnica bună a celor din Dăneşti. Dispunînd de o linie de atac puternică şi bine organizată (Bőth Jeno a înscris 3 din cele 5 goluri ale echipei), şi de o apărare excelentă echipa din Dăneşti se califică în finală cu un scor destul de concludent: 5—1. Cea de-a doua semifinală, disputată între echipele din Mădăraş şi Ciumani a fost un meci mai puţin frumos, neclar, presărat cu durităţi, îngreunat şi de starea nesatisfăcătoare a gheţii, încheiat în favoarea micilor hocheişti din Ciumani. Echipa din Mădăraş a avut o evoluţie mai interesantă în celelalte jocuri, dar nu s-a putut adapta la condiţiile dificile de joc şi a pierdut calificarea.

Finaliştii, pionierii din Dăneşti şi Ciumani, două echipe bune, care au practicat un hochei frumos, nu şi-au putut disputa întîietatea din cauza... topirii gheţii! Întîlnirea va fi reprogramată, probabil, în deschiderea Campionatului mondial de hochei, grupa C, ce se va desfăşura la Miercurea Ciuc.

Nu putem încheia fără a mai evidenţia, încă o dată, efortul depus de organizatori, reuşita deplină a acestui turneu care, neîncheiat fiind, are totuşi un cîştigător — hocheiul.

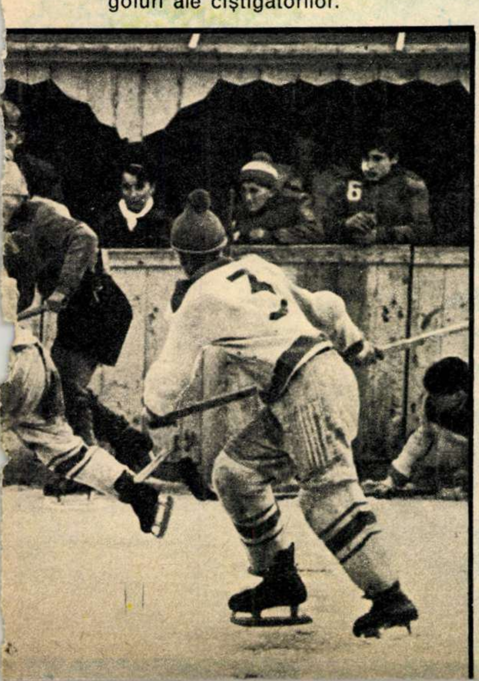

Echipa din comuna Ciumani — una dintre protagonistele întrecerii. ▼

EVOCARE DE CRISTIAN POPIŞTEANU, DOCTOR ÎN ISTORIE

NICOLAE TITULESCU

OMUL, PATRIOTUL, DIPLOMATUL

Mi s-a întîmplat adesea să gîndesc la destinul acestui ilustru fiu al patriei noastre care a fost Nicolae Titulescu. Şi poate că tristeţea faţă de soarta unui atît de înfocat patriot m-a cuprins aflîndu-mă în faţa mormîntului său şi ştiind că a murit departe de ţară, pe Coasta de Azur franceză; sau poate atunci cînd răsfoiam în arhive documente purtînd scrisul său mărunt şi nervos, mărturie a atîtor eforturi şi energii desfăşurate pentru a asigura României un loc demn între naţiuni; sau poate atunci cînd am aflat ce a exclamat Titulescu cînd a fost demis din guvern de fostul rege Carol al II-lea: «M-au dat afară ca pe un cîine».

Despre Nicolae Titulescu s-au scris cărţi şi articole, evocări şi filme. Niciodată însă nu este prea mult să scriem despre acei fii ai poporului nostru care nu şi-au precupeţit forţele, inteligenţa, talentul în slujba intereselor patriei.

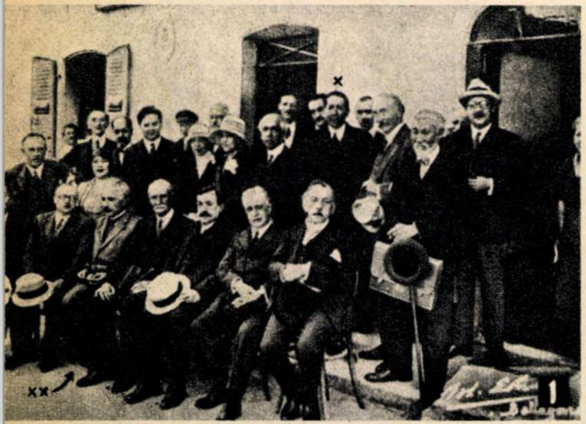

«TITULESCU, UNUL DINTRE CELE MAI STRĂLUCITOARE ELEMENTE ALE UNIVERSITĂŢII PARIZIENE»

Acum 90 de ani, la 4 martie 1882, s-a născut la Craiova fiul lui Ion şi al Mariei Titulescu. Acum 80 de ani el intra la liceu şi acum 72 de ani trecea examenul de bacalaureat cu premiul de onoare. Despre copilărie şi adolescenţă, Nicolae Titulescu vorbea «ca unul care a crescut la ţară şi a trăit acolo ani de zile».

La începutul veacului, el pornea spre oraşul-lumină, unde avea să-şi desăvîrşească, în chip eminent, studiile în drept. Întîlnindu-l acum cîţiva ani la un Congres internaţional pe René Cassin, laureat al premiului Nobel pentru pace, unul dintre cei mai iluştri jurişti francezi, acesta îmi spunea: «*Titulescu a fost unul dintre preferaţii mei. El a fost în acelaşi timp unul dintre cele mai strălucitoare elemente ale universităţii pariziene*». Laureat al facultăţii de drept din Paris, Nicolae Titulescu devine, în 1904, la numai 22 de ani profesor suplinitor al universităţii ieşene iar cinci ani mai tîrziu al centrului universitar din capitala ţării.

Exigenţa şi înţelegerea faţă de studenţi l-au făcut totodată admirat şi iubit. Ce spunea Titulescu studenţilor săi: «*Eu, domnilor, voi încerca să vă chem la datorie numai prin atracţiune. Dacă numai prin atracţiune voi reuşi să vă fac să umpleţi sălile acestei facultăţi, voi fi cu atît mai mulţumit, dacă nu, voi face cursul numai cu cei care vor veni aci din propriul impuls al conştiinţei lor, rezervîndu-mi judecata asupra celorlalţi*».

Memoria sa prodigioasă — putea reproduce integral documente de sute de pagini — munca sa îndîrjită — «*din păcate* — spunea el — *nu pot face lucrurile decît luîndu-le în serios*» — mîndria caracterului său oltenesc — «*recunosc* — afirma el — *că rănile făcute mîndriei mele se închid cu greu*» — erau arme cu care a luptat pentru a-şi struni o sănătate toată viaţa şubredă. Este greu să se facă un portret al trăsăturilor personalităţii titulesciene care îmbina inteligenţa ascuţită cu spiritul de sinteză, simţul oratoric cu tactul pedagogic, fineţea diplomatică cu bunul gust artistic. Elev, student, profesor, Titulescu rămîne acelaşi element strălucitor. Jurist, profesor, publicist, diplomat, Titulescu devine o personalitate. Fără a putea să se detaşeze cu totul de apartenenţa sa de clasă, de filozofia şi ideologia burgheziei, Nicolae Titulescu a dovedit totuşi acea clarviziune politică şi a avut acel patriotism care l-au ajutat să-şi servească ţara într-un chip magistral.

«ÎN ORICE CLIPĂ, ÎN SERVICIUL NAŢIUNII MELE»

Profesor, publicist, deputat între anii 1904—1919, Nicolae Titulescu s-a consacrat acestor activităţi, desfăşurînd o vastă energie în probleme dintre cele mai importante ale vieţii politice interne cum erau învăţămîntul sau finanţele. El susţinea concepţii şi idei extrem de interesante.

«*Cursul nu are cîtuşi de puţin scopul de a vă face savanţi. E o pretenţiune cu totul imposibilă... Cursul prin urmare are un scop: să vă facă curioşi. În măsura în care cursul reuşeşte să deştepte în dv. curiozitatea ştiinţifică adevărată, ce consistă în a te întreba ce trebuie să ştiţi, iar nicidecum ce mă va întreba profesorul la examen, în aceeaşi măsură el şi-a atins scopul.*»

Ţelul activităţii pedagogice a lui Titulescu a fost de a antrena tineretul la muncă pentru a aduce foloase ţării întregi. El se străduia în acest sens deoarece năzuia cu ardoare «*să vie cît mai curînd ziua în care românul va figura cu strălucire în concertul european intelectual; pentru aceasta nu trebuie nici războaie, nici multă dibăcie politică, ci numai muncă*».

Am să vă mai reţin atenţia amintind că una dintre manifestările de ţinută democratică ale lui Nicolae Titulescu a fost declaraţia publicată după răscoalele ţărăneşti din 1907 în ziarul său «**Ţăranul**», în care afirma: «*Cît despre mine care scriu aceste rînduri declar a mă pune cu desăvîrşire la dispoziţiunea tuturor ţăranilor nevoiaşi ajutîndu-i pe cît voi putea la toate păsurile lor, şi mai ales în procesele ce pot avea loc la Craiova dîndu-le serviciile mele în chip cu totul gratuit*». Această declaraţie pornea din convingerea tot de el exprimată ca răspuns la întrebarea: «*Cine trebuie să posede prin excelenţă pămîntul unei* ţări»? Titulescu răspundea: «*Acei care nu pot trăi decît muncind pămîntul şi care îşi fac o profesiune din a-l munci şi pentru ceilalţi membri ai societăţii ocupaţi cu industria, comerţul sau profesiunile libere. Aceşti posesori îndreptăţiţi ai pămîntului naţional trebuie să fie prin excelenţă ţăranii. Fără pămînt ţăranul moare, n-are cum trăi altfel în întocmirea socială de azi*».

Dar domeniul în care Nicolae Titulescu a adus cele mai mari servicii poporului său, activitatea în care el s-a distins cu precădere a fost politica externă. Îl găsim diplomat la Conferinţa de pace de la Ver-

MICRO DOCUMENTAR

Anul 1930. Geneva. N. Titulescu (x) face parte din Liga de cooperare intelectuală. Fotografia îl reprezintă într-un grup de membri. Printre aceştia se afla celebrul savant Albert Einstein (xxx) şi George Oprescu (xx), prestigios profesor universitar şi strălucitor cercetător în domeniul artelor (foto 1).

Nicolae Titulescu, într-un grup de diplomaţi. În spatele său, în dreapta, se află Ostrovski — ministrul Uniunii Sovietice în România (1934) (foto 2).

Fotografia reprezintă familia lui Nicolae Titulescu. Al doilea copil din dreapta, aşezat pe masă, este Nicolae, iar în spate, în picioare mama, Maria Titulescu. (foto 3).

La vîrsta de 6 ani. (foto 4).

Casa lui Nicolae Titulescu în comuna Titulești (jud. Olt), locul unde şi-a petrecut copilăria. (foto 5)

Nicolae Titulescu a fost un elev strălucit, caracterizat printr-o extraordinară perseverenţă şi o deosebită capacitate de a-şi însuşi orice disciplină de învăţămînt.

În anul 1903, ca student al Facultăţii de drept la Paris, obţine premiul «Ernest Beaumont» la un concurs studenţesc, devenind astfel laureat al Facultăţii de drept din Paris. Era socotit student eminent. Memoria sa prodigioasă, inteligenţa ascuţită, setea de a cunoaşte deosebită, l-au ajutat să-şi formeze încă din tinereţe o vastă cultură (foto 6).

Nicolae Titulescu, în anul 1927, ca ministru de externe (foto 7).

O uriaşă putere, o voinţă fermă, o extraordinară capacitate de a găsi soluţii în marile probleme de politică externă, iată cîteva din caracteristicile acestei strălucite personalităţi.

Contemporanii povestesc că N. Titulescu avea un aer mîndru, independent, un fel aparte de a vorbi, de a-şi manifesta veselia, încît atrăgea întotdeauna simpatia.

De la tribuna Ligii Naţiunilor, Nicolae Titulescu a apărat interesele ţării noastre, a militat pentru o pace europeană, condamnînd cu vehemenţă agresiunea.

Talentul oratoric al lui Titulescu era de neegalat. El îşi elabora cu minuţie ideile, le susţinea cu o argumentaţie bogată, le îmbrăca într-o formă strălucitoare. Raţionamentele sale

sailles care a urmat primului război mondial, îl găsim în două rînduri ministru plenipotențiar și trimis extraordinar al României în capitala Marii Britanii, îl găsim delegat permanent al României la Liga Națiunilor de la Geneva, în sfîrșit, îl găsim ministru al Afacerilor Externe. În total el a slujit aproape două decenii în diplomație și a fost arhitectul unei politici externe realiste, de pace și înțelegere cu toate popoarele, de colaborare și securitate între toate statele.

«OMUL TARE NU-ȘI PĂRĂSEȘTE LUCRUL ZILNIC ÎN FAȚA ÎNCERCĂRILOR»

«*Vrem să fim prietenii tuturor națiunilor, fără excepție* — declara el — *dar în treburile noastre nu primim ca stăpîni decît pe noi înșine*». Era concepția de bază de la care pornea activitatea de politică externă a lui Titulescu. El privea lumea cu ochii unui îndrăgostit de țara sa.

«*Astfel, eu care sînt pămîntean, adînc pămîntean,* scria Titulescu, *eu care particip de atîția ani la viața internațională fără a uita că sunt român, eu care sunt un soldat al țării mele, în tranșeele păcii și care n-a cunoscut încă demobilizarea... am văzut toate țările la ele acasă sau la muncă spre a ajunge la concluzia că nimic nu poate prețui mai mult ca glia strămoșească*».

Într-o expunere făcută la Universitatea din Cambridge, Titulescu arăta că «*nu există dificultate derivînd din relațiunile între oameni care să poată rezista unirii și cooperației internaționale*».

«*Bunul cel mai prețios al unei țări* — sublinia el într-o altă cuvîntare — *este pacea prelungită, care singură îngăduie unei națiuni să-și găsească drumul, care singură îngăduie să se aducă civilizației generale binefacerile creatoare ale geniului național*».

De ce am reprodus aceste cîteva citate? Pentru că ele exprimă, mai deplin decît orice înșiruire a misiunilor diplomatice îndeplinite de Nicolae Titulescu, țelurile majore ale muncii sale pe tărîmul politicii externe. A militat cu hotărîre pentru bune raporturi și prietenie cu Uniunea Sovietică și cu celelalte state vecine, a militat cu hotărîre pentru asigurarea securității colective, a militat cu hotărîre împotriva orientării spre război și agresiune impuse în relațiile internaționale de statele fasciste, și în primul rînd de Germania hitleristă.

Este greu de dimensionat contribuția lui Nicolae Titulescu la inițierea și perfectarea alianțelor regionale de securitate — Mica Antantă și Înțelegerea Balcanică — la reluarea raporturilor diplomatice româno-sovietice, în întreaga operă de dezvoltare a relațiilor României cu alte state. Fapt unic și care măsoară prestigiul său în lume, Nicolae Titulescu a fost ales de două ori, consecutiv, președinte al Ligii Națiunilor.

Și dacă ne gîndim la modul în care a fost înlăturat din guvern la 29 august 1936 — fără să fie măcar înștiințat în prealabil — de către camarila regelui Carol al II-lea și în urma intrigilor cercurilor reacționare din țară și de peste hotare, înțelegem poate mai bine mîhnirea profundă care i-a scurtat viața lui Nicolae Titulescu, pe care legionarii îl condamnaseră de cinci ori la moarte.

Atunci cînd la marea adunare publică din septembrie 1936 din sala Tomis din București, președintele sindicatului ceferiștilor spunea: «*Am un mandat din partea muncitorilor C.F.R. de a ura sănătate și viață lungă domnului Titulescu care e singurul om politic de marcă, care a declarat în parlamentul românesc că dorește pacea... la răsărit. Și nu există nici un muncitor care să dorească războiul*»; atunci cînd «**Scînteia**» ilegală scria că Nicolae Titulescu a fost înlăturat pentru a se da o lovitură politicii de prietenie și alianță cu Franța, Anglia, U.R.S.S., Mica Înțelegere și Înțelegerea Balcanică; atunci cînd în parlamentul cehoslovac se afirma la 22 octombrie 1936 «*Popoarele cehoslovac și iugoslav sînt și vor rămîne intotdeauna recunoscătoare pentru tot ceea ce Titulescu a făcut pentru Iugoslavia și pentru noi*»; atunci cînd fostul ministru de externe al U.R.S.S., M.M. Litvinov spunea: «*Titulescu e unul din cei mai inteligenți și mai talentați diplomați ai Europei contemporane*», toate acestea însemnau mult mai mult decît un elogiu. Ele însemnau consacrarea vieții de patriot și diplomat a lui Nicolae Titulescu.

Și acum, cînd îi aniversăm nouă decenii de la naștere, îi putem aprecia pe de-a întregul modestia exemplară din cuvintele: «*Fiecare își are misiunea sa, cu toți uniți cum ne-am putea îndoi de succes? Ce importanță are faptul că nu vom mai fi prezenți în ziua cînd opera va fi terminată? Ce importanță că vor fi uitate sforțările lucrătorilor din primul ceas? Ce importanță că noi nu vom fi fost decît soldații necunoscuți ai victoriei păcii? Vom fi fost aceia care au crezut într-o clipă cînd ar fi putut să-și piardă credința și aceasta este singurul merit care are preț...*»

erau de nezdruncinat. Orice problemă, oricît de complicată, își afla la el o expunere clară, de o mare măiestrie. Toate acestea erau rodul unor ceasuri lungi de muncă, de elaborare, realizate în ciuda unei sănătăți șubrede.

Admirația și prețuirea opiniei publice românești față de personalitatea lui Titulescu a fost exprimată prin alegerea sa, în septembrie 1936, ca președinte de onoare al Comitetului Român al Reuniunii Universale pentru Pace. Printre membrii săi figurau personalități de seamă ale culturii românești: Mihail Sadoveanu, C.I. Parhon, Petru Groza, Geo Bogza, Demostene Botez ș.a. De remarcat că printre membri se aflau doi muncitori ceteriști: Ionescu Marin și Abramescu Marin.

La 17 martie 1940, în orașul francez Cannes , s-a stins din viață N. Titulescu, una dintre cele mai strălucitoare personalități ale culturii românești.

• • • • • • • • • • • • •

Bibliografie: Ion M. Oprea — Nicolae Titulescu, Editura științifică.

• • • • • • • • • • • • •

Numărătoarea inversă pentru startul la marele concurs de desene

BUCURIILE PRIMĂVERII

a început!

LUCRĂRILE VOASTRE SÎNT AȘTEPTATE ÎNCEPÎND CU ZIUA DE 21 MARTIE—ZIUA ECHINOCȚIULUI DE PRIMĂVARĂ.

NU UITAȚI:

- LA CONCURS POT PARTICIPA ELEVII ÎNTRE 10 ȘI 16 ANI.
- **Tematica propusă — Bucuriile primăverii — cere ca desenele trimise să ilustreze reînnoirea naturii, serbările populare care o întovărășesc, acțiunile copiilor dedicate ocrotirii naturii, visele voastre tinerești.**
- *Toate culorile și toate mijloacele grafice sînt admise. Formatul desenului va fi 40 × 50 cm. Pe verso-ul fiecărui desen, concurentul va scrie clar numele, prenumele, data nașterii, adresa completă.*
- *LUCRĂRILE PENTRU CONCURSUL «BUCURIILE PRIMĂVERII» TREBUIE SĂ AJUNGĂ LA REDACȚIA REVISTEI «CUTEZĂTORII»,(BUCUREȘTI, CASA SCÎNTEII) PÎNĂ LA DATA DE 1 IUNIE 1972. PE PLICUL CONȚINÎND LUCRĂRILE VOASTRE VEȚI MENȚIONA: PENTRU CONCURSUL «BUCURIILE PRIMĂVERII».*
- **Numeroase premii, oferite de «Cutezătorii» îi vor răsplăti pe autorii celor mai frumoase desene:**

10 premii I — cîte un aparat de radio portatv «Cora».
10 premii II — cîte o trusă de pictură.
10 premii III — cîte un aparat foto «Certina».
100 mențiuni — truse guașă.
1 000 de diplome de merit.

CÎTE O EXCURSIE ÎN STRĂINĂTATE, prin Biroul de Turism pentru Tineret de pe lîngă C.C. al U.T.C., VOR FI OFERITE PENTRU CEL MAI FRUMOS DESEN AL UNEI FETE ȘI CEL MAI FRUMOS DESEN AL UNUI BĂIAT.

- *CELE MAI FRUMOASE DESENE ALESE DE JURIUL NAȚIONAL VOR PARTICIPA LA MARELE CONCURS INTERNAȚIONAL ORGANIZAT DE BIROUL EUROPEAN UNICEF. JURIUL EUROPEAN ÎȘI VA SPUNE OPINIA ÎNTRE 15—30 SEPTEMBRIE, LA PARIS. LAUREAȚII VOR FI ANUNȚAȚI INDIVIDUAL.*
- **La faza internațională, Biroul european UNICEF va acorda premii constînd în CĂLĂTORII ÎN STRĂINĂTATE. MARELE PREMIU CONSTĂ ÎNTR-O CĂLĂTORIE LA NEW YORK OFERITĂ DE AIR FRANCE, CU O PRIMIRE LA ORGANIZAȚIA NAȚIUNILOR UNITE.**

SUCCES TUTUROR!

Desen: Lucica Lișman, cl. a VI-a, Școala generala nr.2, Codlea ▼

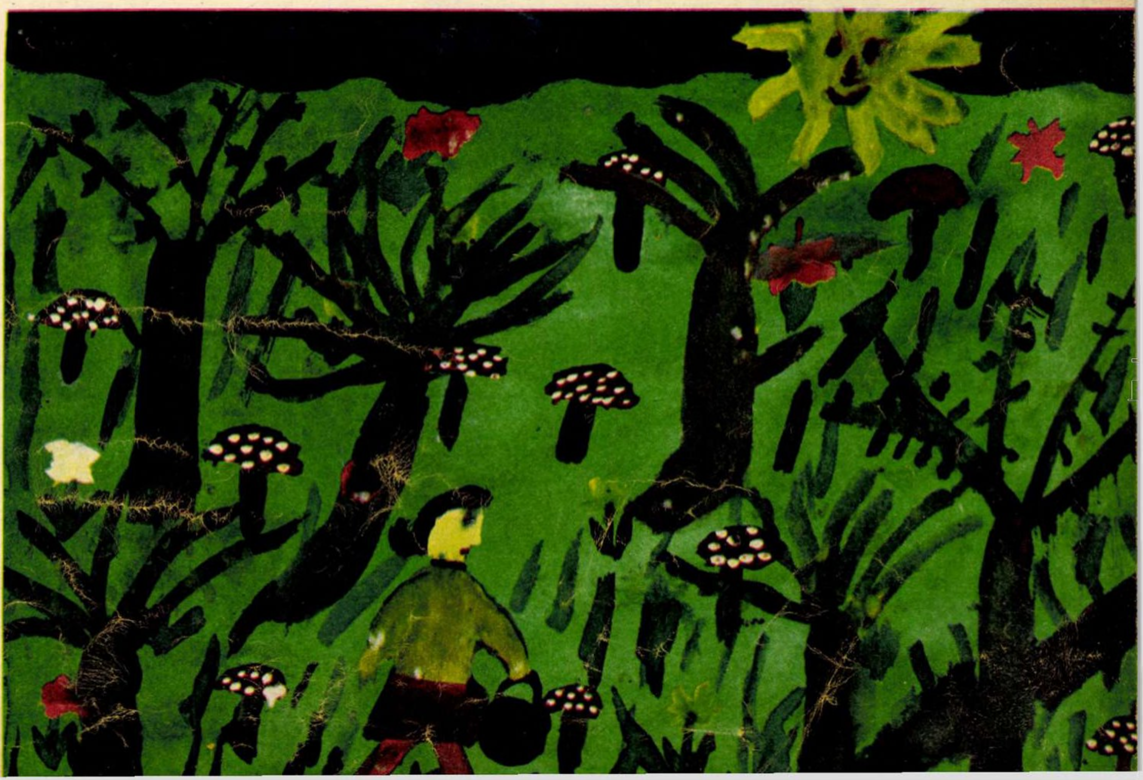

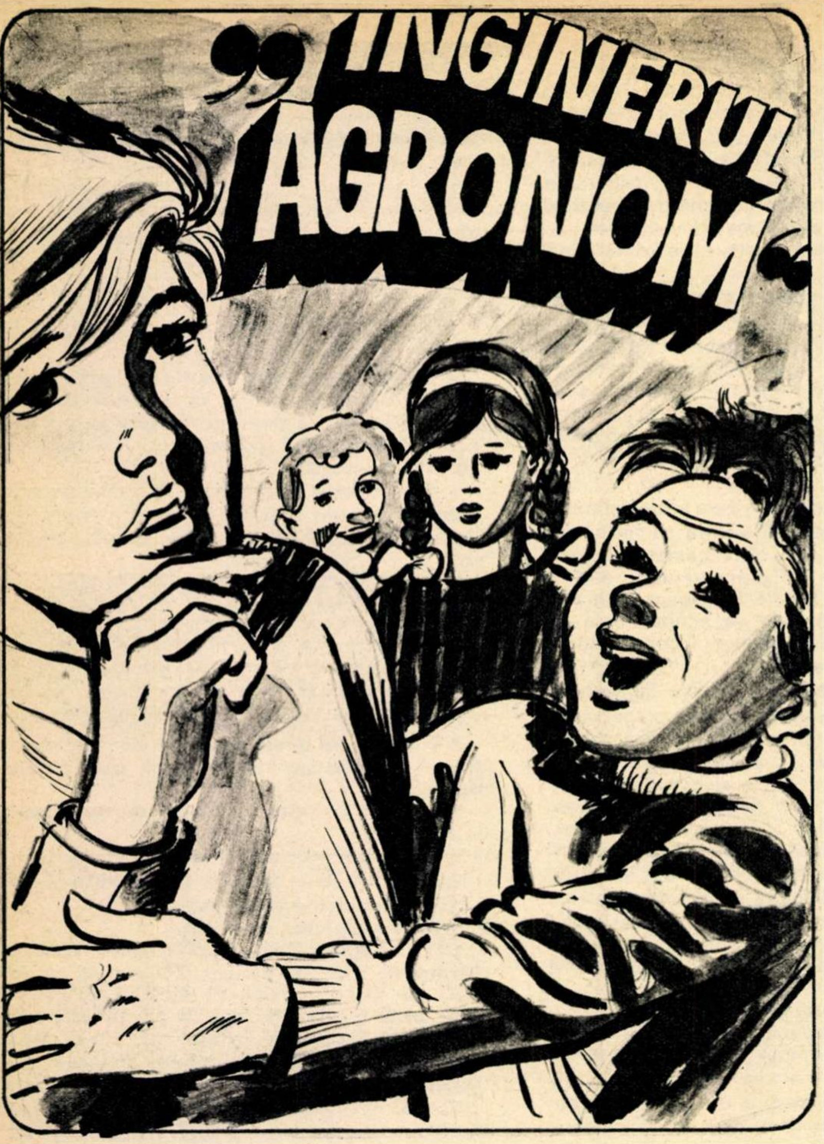

SCHIȚĂ DE IULIU RAȚIU

Desen de D. DOBRICĂ

Era de-a dreptul uluit: al lui Mărin se ridicase în picioare și-l propusese să fie inginer agronom. Adică el, care la «Agricultură» are numai note de cinci și de șase, să fie inginerul. He! He! Are haz ăsta al lui Mărin. Are haz, dar putea să-l propună președinte și atunci ar fi fost altceva. N-ar mai fi stat nimeni cu nasul în jos și ar fi început o hărmălaie fără sfîrșit, pe care numai el ar fi putut s-o curme: «Nu mă interesează fraților; nu-mi convine să fiu președinte!...»—că le-ar fi spus-o drept în față, fără sfială. «Nu mă interesează să fiu președinte peste un hectar de pămînt. Tata e brigadier și are în grijă 400!» Ar fi început care mai de care să-l convingă: «Avem un hectar pentru că sîntem încă mici!» Iar el: «Mici, e drept, dar, ca și cei mari, avem două mîini!» Și discuția nu s-ar mai fi terminat. Așa că, bine a făcut Vasile că a propus-o președintă pe Sica, fata agentului veterinar. Ea nu știe agricultură, dar e prima din clasă la matematică. Iar un președinte, așa cum zice taică-său, trebuie să știe să adune. «Cum stai cu socotelile, nea Fane?» îl întreba taică-său, uneori, pe președintele C.A.P.-ului. «Adun, adun mereu — adun pentru voi toți, Zamfire!» «Adună, nea Fane, că ești primul la socoteli, unii zic că te-au văzut purtînd și coroniță, la școală». «Eram cu coronița pe cap și în picioarele goale!»

Iar al lui Mărin—ca să rîdă—îl propune inginer agronom pe el. Adică pe el, care, de cînd se știe, a împletit coronițe pentru alții... Uite, așa se fac unii de rîs. Se trezesc vorbind și nu mai ai ce le face. Ba te mai fac și pe tine de rîs. He! He! Auzi, el și inginer agronom! Ce-i veni lui ăsta al lui Mărin să facă o propunere ca asta? Nu știe ce notă are el la Agricultură? N-au luat amîndoi, în aceeași zi, cîte un cinci de toată frumusețea? Ba, poate că tocmai de asta l-a propus nătărăul! A vrut să rîdă de el. Asta-i! A vrut să-l facă de ocară... Și măcar de ar începe ăștia din consiliul microceapeului să rîdă. Ar rîde și el, ca de o glumă bună, l-ar bate pe al lui Mărin pe umăr—«tot neserios ai rămas, fîrtate!»—și gata, totul s-ar sfîrși cu o glumă. Dar așa, uite, toți stau încruntați, cu privirile în pămînt, ca și cum ar fi uitat, deodată, cum se află volumul conului, sau mai degrabă al trunchiului de con. Poate ar fi fost mai bine să se scoale el și să zică: «Uite ce-i, faceți altă propunere, că eu știu că nu-s în stare... șef de echipă, acolo mai merge să mă alegeți, dar inginer...» Ce-ar fi zis însă ceilalți dacă l-ar fi auzit vorbind așa? Că vrea să pună în practică lecția despre modestie de la dirigenție! Nu, mai bine să tacă din gură, să dreagă alții ce-a stricat al lui Mărin. Să se lămurească și ei cît de greu este să fii prieten cu băiatul ăsta. Că nu e zi să nu facă o boroboață! Și el e prieten de zece ani cu al lui Mărin. El îl cunoaște ca nimeni altul. «Mi-o făcuși mă, al lui Mărin, mi-o făcuși!» Numai de-ar vorbi cineva, că tăcerea spune mai mult decît vorba. «Eu am făcut propunerea și-o susțin!» se pomeni din nou, vorbind, al lui Mărin. «Dar n-o susținem **noi**!*» îi zise Sica. «Noi?» Adică cine? Care «noi»? Ea și mai cine? Că alții n-au spus o vorbă! Dacă ar fi spus, i-ar fi auzit. Dar tac toți ca muții—și președinta a vorbit:* **Noi** *nu te vrem inginer! Că* **noi** *știm că ai un cinci la Agricultură, a vrut să zică, și nu ești în stare să-ți dai seama dacă am pus destul superfosfat, dacă procentajul germinației este bun, sau dacă mai trebuie să dăm o prașilă în plus la porumb». De ce ar ști altul mai bine ca el? Pentru că președinta crede că el nu-i în stare să știe care sînt soiurile de grîu rezistente la secetă, vorbește în numele tuturor. Păi el cu taică-său discută de o sută de ori pe zi despre polenizare artificială și despre cum se pregătește patul germinativ. Adică al lui Mărin l-a propus pe el să fie inginer împotriva voinței tuturor, iar ea, președinta, grijulie, vrînd să nu se facă greșeală, a început să vorbească și pentru ceilalți. În numele tuturor... Să-i lase mai bine și pe ceilalți să vorbească... Ei sînt doar «noi»—nu alții. «Că la atîta lucru ne mai pricepum și noi, adică eu și al lui Mărin!» Și se mai pricepe și la lucratul pămîntului, chiar dacă a luat un cinci... A mai luat el un șase și la istorie și după aceea a luat un zece. «Să punem la vot!»—îl auzi pe al lui Mărin strigînd și îi veni să-l pupe. He! He! votul o să arate ce înseamnă «***noi***». «Dar încă n-am discutat!»—încearcă Sica să mai tărăgăneze lucrurile... «La vot!», «La vot!», mai spuseră și alții. «Eu mă abțin»—zise Sica... «Și eu la fel»—făcu el, vrînd să-i arate că stă tare pe poziție. «Șase pentru, cinci contra»—îi strigă al lui Mărin în ureche, (pentru că el închisese ochii) și-l îmbrățișă. «Ce-mi făcuși mă, al lui Mărin? Acum trebuie să mă apuc de Agricultură!»*

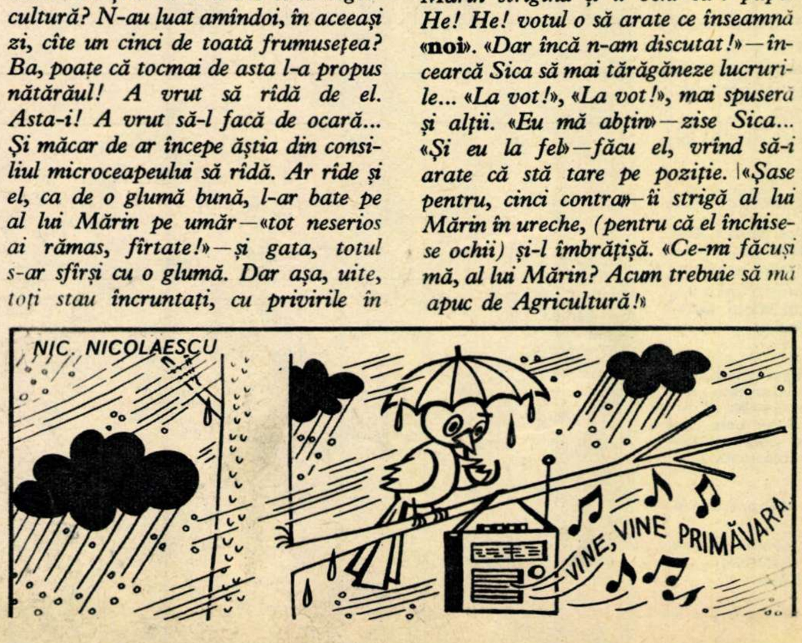

Cum vorbim cum scriem

SCRIEREA LUI „i"

Răsfoind caietul de compuneri al unui elev, m-am oprit asupra greșelilor de ortografie pe care profesorul le corectase cu creion roșu. Am reținut pentru discuția de astăzi greșelile care privesc scrierea cu i **în situațiile particulare pe care le implică unele cuvinte și formele gramaticale ale acestora.** Cunoștință **apărea scris greșit cu doi** i: cunoștiință. **Cuvîntul provine de la verbul** a cunoaște **la care se adaugă terminația (sufixul) —** ință, **deci scriem corect cu un singur** i, **ca și în** credință, **derivat de** la a crede. **În** știință, ființă, **cei doi** i **se justifică în felul următor: primul aparține radicalului** (ști — , fi —), **iar al doilea face parte din sufixul** -ință. **Și ca pronunțare cei doi** i **sînt independenți, creînd la întîlnirea lor un hiat:** ști-ință, fi-ință.

Cuvîntul familie **era scris, iar așa, cu doi** i: familiie. **Elevul pornea, desigur, de la un fapt de rostire, uitînd însă că ortografia nu redă toate varietățile de sunete care apar în vorbire. Știți că finala vocalică** -ie **a substantivelor creează un hiat, adică cele două vocale aparțin la silabe deosebite:** famili-e **(sau** famili-a **dacă e articulat). În vorbire, hiatul se evită prin rostirea, la trecerea de la o vocală la alta, a unui** i **nesilabic, cu caractere de articulație proprii consoanelor:** familie. **Acest al doilea** i, **ivit accidental, nu are nici un rol în cuvînt, adică nu caracterizează în vreun fel radicalul sau terminația; de aceea nu-l notăm în scris. Cu toate că în cărțile mai vechi se scria** viie, istoriie, iie, familiie **(sau cu** ea: viea, istoriea, iea, familiea), **astăzi s-a convenit, din motivul arătat, să se scrie:** vie, via, familie, familia **etc.**

Și forma noștri, **pluralul masculin al pronumelui posesiv, era corectată, din cauză că fusese scrisă cu doi** i: noștrii. **Analizînd structura morfologică a lui** noștri, **observăm că un al doilea** i **nu se justifică, radicalul fiind** noștr-, **iar** i, **semn al pluralului. Cum se explică totuși greșeala pe care o fac mulți de a scrie cu doi** i?

Știți că i **final de la pluralul nearticulat al masculinelor a dispărut, exercitînd însă o influență profundă asupra consoanei precedente, care, din această cauză, a devenit moale. O formă de plural** pomi, **de exemplu, e compusă numai din trei sunete, ultimul fiind consoana** m **cu caracter moale (scrisă** mi) **opusă lui** m **dur care apare la singular (pom). Există însă o singură situație în care** i **final s-a conservat plenison, aceea în care e precedat de un grup de consoane dintre care ultima este** r **sau** l. **Exemplele următoare sînt forme de masculin plural nearticulat:** cumetri, băiețandri, codri, tigri, socri, **sau adjective:** mîndri, negri, acri, albaștri **etc. În această categorie intră și pronumele** noștri, voștri. **Observați că** i **din aceste forme este aproape identic în vorbire cu** i **din formele articulate de felul lui** pomii, prunii, merii **etc. (prin cei doi** i **marcăm în scris pluralul și articolul, deși în rostire realizăm un singur** i **plenison). Aici este cauza greșelii de care am vorbit: asimilarea, ca pronunțare, a finalei din** noștri **cu finala din forma de tipul** pomii.

Aceasta înseamnă că ortografia noastră are și rațiuni morfologice.

Conf. univ. dr. Gr. BRÂNCUȘ